Arbejdet

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse — 15 Øre

No. 34. | Fredag d. 1. Oktober 1937 | 2. Aarg.

Lovens Slaver

Kære Veninde, du vilde tale med mig, — blot et Kvarter! Og nu begynder du forfra igen, hvor vi slap sidst, med din Forfærdelse over de værgeløse Kvinder og Børns Skæbne i Kanton, i Nanking, i Shanghai, i Madrid og snart i Valencia og Barcelona.

Jeg har jo sagt dig min Mening derom. Men hvad hjælper brændende Harme, hvad hjælper Hjerternes dybe Medfølelse med alle de værgeløse pludrende Børn, der bliver blodsprængte, sønderrevne Lig, Offerlam for den moderne Krigstekniks Bomber?

Jeg siger dig kære Veninde, hvis Menneskenes fineste og ædleste Aander blot vovede at tro paa en Frelse ved alt, hvad der bevæger dit dybtfølende Hjerte, da vilde de dyppe deres Penne i deres eget Hjerteblod og skrige deres Vé ud over Verden og forsøge at rejse Millionerne til Oprør mod den maskiniserede Grusomhed.

Men Veninde, selv om vor hvide Menneskehed endnu var saa menneskelig, at de store Bladfabriker vilde aabne deres Spalter for dette Hjerternes Oprør, — da vilde intet ændres derved.

Masserne vilde nyde Stil og Tanker til Frokosten, mange vilde blive grebne af de stærke Følelser, der gled som en blodvarm Understrøm, som en gribende Klage gennem Ord og Mening, andre vilde nyde de stærke anklagende Ord og andre igen, de æstetiske, vilde nyde Stilen de tusind smaa Ordbørn, i Rad og Følge, skønne, harmoniske, som dansende Piger paa grønne Enge.

Men Dagen efter? Jeg siger dig Veninde, vent ikke Oprøret, Handlingens Oprør, mod Barbariet. Dagen efter var Masserne som Dagen før, de samme jordbundne lovlydige Slaver, der bare udfører, hvad de befales til og gør dette, om dette er saa frygteligt, at de ikke kunde gøre det af egen fri Vilje.

Og her er det jeg vil sige et Par Ord til dig, et Par Alvorsord, som du maaske aldrig vil glemme mig for. Men der har altid været et uligevægtigt Forhold imellem dig og mig, i vor Diskussion om Militarisme og Krig.

Jeg forstod altid dig. Selv i din Kvinde- og Moderfølelse maatte jeg ydmygt bøje mit eget Væsen som Mand og blive et med dine Følelser, som Argument for det fælles menneskelige. Men aldrig forstod du mig.

Naar jeg talte til dig om Interesserne som Krigens dybe Aarsag, naar jeg forklarede dig om Kapitalismens Tilegnelse af Lønarbejdets Merværdi, om Nødvendigheden for Nationerne bestandig at udvide Markederne, for at forvandle Merværdien til Profit og Profitten til Kapital, aldrig vilde du høre Tale om dette, om Produktivkræfternes og Kapitalens Rolle som Krigens Aarsager. Nej, for dig var det altid Menneskenes Idéologi, deres Vilje til Fred, det rent menneskelige, der var det bestemmende i dette store Spørgsmaal.

Og du byggede paa Demokratiet, — det hvide Demokrati, — som Fredens Garant. Og hvad hjalp det, at jeg sagde dig, at din hvide demokratiske Engelskmand du udnævnte som Fredens og Humanismens Vogter, at han selv var en grufuld Tyran, der i sin Tid for at undertrykke det store fredelige indiske Folk spændte de fangne Oprørsførere fast til Kanonmundingerne og fyrede Kanonerne af, og sprængte de levende Mennesker i blodige Stumper, som Francos og Mikadoens Bomber gør i Dag.

Men nu er du færdig. Baade din Engelskmand og dit hvide Demokrati har erklæret sig selv fallit som Fredens Garant. Selv din dorske danske demokratiske Avis indrømmede i Gaar, at Haabet for Freden var saa lille, at det intet Haab var.

Og nu har du kun din Harme tilbage, Harmen over Japanernes og Fascisternes Barne- og Kvindemyrderier. Men bag denne din Harme føler jeg Frygten for, at den Art Krig skal gaa paa Vandring, paa Vandring over Europas Lande og Byer. Stol kun trygt paa det. Krigen er begyndt og Krigen vil marchere!

Men hvad nu med dig og alle dine Meningsfæller? Vil I bare harmes — og saa løbe med i Krigen som i 1914?

Vel, at jeg fik Ret hjælper intet! Men fra denne Stund vil jeg bruge dit Vaaben, det Idéologiske, det Menneskelige.

Om ti Minutter skal jeg hen til Mødet og tale om „*Lovens Slaver*“. Men jeg vil bestemt advare dig mod at gaa derhen; thi jeg vil bruge dig som Eksempel, som et advarende, afskrækkende Eksempel for dine Medsøstre.

Kan en Talers arbejdende Hjernes mekaniske Teknik male et Billede, som den menneskelige Følelse giver levende Liv, kan Talekunstens raffinerede Teknik og Betoningens store Kunst, Pointeringens skarpe Mejselsslag i Statvelserne, Kæde og Ord, og Sætningens melodiske, indsmigrende Rytme, som Arme, Fingre, Blik og Mimik understreger i Paavirkningens Kunst, ja, evner jeg alt — og jeg vil i Aften anstrenge mig til det yderste derfor, — da vil jeg tegne et Billede af dig som Kvinde og Moder, saa straalende klart og rent saa ømt og skønt betonet, saa daarende blid og stærk, som det har levet i Nuet saa ofte i mit modtagelige Sind, naar du saa paa en af dine dejlige Drenge med et Blik, hvor Ømhed, Stolthed og inderlig Glæde, saa varmt harmonisk, gled over Billedfladen.

Ja, jeg vil tegne et Billede af dig i al Moderømhedens skønne Glans, hvor din lille Dreng ligger og suger Livets Næring af Moderbrystet, medens de buttede Smaafingre i Ivrighed borer sig ind i den hvide Bustes bløde Runding. Ja, hvert Træk, hver Enkelthed skal staa i afklaret Skønhed, i hele din lange Kamp og Opofrelse og Sorg og Glæde og Moderomhu, Rygt og Pleje fra Barne- og Skoleaar, og nu, hvor de som en dejlig ung Manddom staar paa Skellet ved den voksne Alder, ved Indgangsdøren til Kærlighedens Rige.

Og naar jeg føler, at Billedet er fuldendt, naar jeg mærker, at Forsamlingen sidder betaget i denne dybe underbare Menneskelighed, naar jeg fornemmer af Kvindernes Øjne, at de betagne i Moderglæde og i Moderstolthed pusler om deres egne Drenge, da vil jeg slynge Bomben, en Bombe, der langt stærkere end en af Francos Bomber, flænger hele det skønne Billede i Atomer.

Jeg vil raabe, nej, jeg vil skrige det ud, som en rasende fortvivlet Sjæl i Natten:

„Men denne Moder er en sjælelig, en moralsk Morderske, der gennem Aars Opdragelse, har forberedt Mordet paa sine egne Drenge, forberedt at gøre dem til Mordere og selv blive myrdede.“

Og jeg vil igen blive raffineret. Jeg vil skildre din Partifanatisme, din blinde Daaretro paa Demokratiet, paa Staten, paa Statens Autoritet, og hvorledes du har gjort dine egne Sønner til *Lovens blinde Slaver!*

Jeg vil med dette Billede af dig slaa Forsamlingen lige i Synet for dens egen Forsyndelse.

Og tegne vil jeg en Japanergut, glad og god, der ikke selv nænner at gøre en Fugl Fortræd, og ikke nærer en eneste fjentlig Følelse mod de smaa Kineserbørn, som han, blot fordi han „*skal*“, fordi han er *Lovens Slave*, lemlæster og dræber.

Ja, jeg vil fra denne Stund begynde Krigen mod den lovlige Krig. Og det er *Krigen mod Lovens Autoritet over Mennesket!* Krigen mod Forbryderne bag Loven, mod hver Slyngel, der gør det gode Menneske til en Morder under Lovens Aag! *Ned med Lovens Slave! Leve det frie stolte Menneske!*

Og der er du Veninde, vor Arbejderungdoms skønne Moder, det bedste Vaaben i denne store Verdenskamp for Fred og Frihed!

Gør ikke dit Barn til Lovens Slave!

Eli.

Ja, men Handling er bedre

I Hverdagens „Kamp“ imod gul Reaksjon
og Dyrtid og Løndiktatur:
I Stedet for frugtbar direkte Aksjon —
forgæves vi Mundlæret brur!

Vi vrøvler og snakker i Øst og i Vest —
og tror sku i Syd og i Nord!
Men — Skomager: Bliv ved din velkendte Læst!
Til Helvede med hvad du tror!

Skal endlig du snakke — saa sig, hvad du ved —
ifald du kan gavne vor Sag!
Og kender du Vejen til Maalet — saa led
din Klasse mod Sejren i Dag!

— — —

Til Kamp — Kammerater — mod gul Reaksjon
og Dyrtid og Løndiktatur!
Vi sejrer ved Hjælp af direkte Aksjon —
det eneste Vaaben der duer!

Jacob Hansen.

Et godt Spaniensmøde

Arbejderkvindernes Oplysningsforening havde fortjent større Tilslutning til Mødet om „Spanien i Flammer“, end Tilfældet blev.

Filmen var ikke saa god, som man kunde kræve af en Film, der havde et saa enormt Materiale at tage af som den spanske Borgerkrig. Filmen gav nærmest Indtryk af at være „sammenflikket“ af mange Smaastykker og blev „rullet“ med en saadan Fart, at mange af Billederne blev helt ødelagt.

Aftenen blev alligevel en Oplevelse for alle Deltagerne ved Red. Ole Windings dybe menneskelige Skildringer af sine Oplevelser, under de frygtelige Bombardementer paa Civilbefolkningen i Madrid og Valencia. Forsamlingen var dybt grebet og takkede Winding i et minutlangt Bifald for hans gribende Skildring.

Tonen under Demokratiet

Den Mand, denne Sag drejer sig om, havde gaaet arbejdsløs i tre Aar inden han endelig sidste Aar var saa heldig igen at faa Arbejde i 6½ Maaned.

Fra de tre Aars Arbejdsløshed stod en Række Kreditorer, hvis Fordringer nu skulde indløses. Han var heldig i Aar ogsaa at faa en Del Arbejde og Kreditorerne var paa deres Side fornuftig hensynsfulde, da de saa, hvor hæderlig og stræbsom han søgte at klare hver sit alt efter sin Evne.

Kun en Kreditor kendte ikke til menneskelige Hensyn eller til nogen Art af Forstaaelse og det var følgende:

Udpantningsbog L. Nr.
Skattebillet Nr. — P. —

Udpantningstilsigelse.

I Anledning af den hos dem paabegyndte Udpantning for personlig Skat for 2. Termin 1937—38 til Beløb ialt 16 Kr. 96 Øre tilligemed Udpantningsgebyr 1 Kr. og Renter 12% maanedlig af Skatten til Stat og Kommune fra den første i nævnte Termins Forfaldsmaaned til Udgangen af Betalingsmaaneden tilsiges De herved paany overensstemmende med § 520 i Bekendtgørelse af Lov om Rettens Pleje af 1. Oktober 1936 til at give Møde til Udpantningsforretningens Fortsættelse paa Rodekontoret Parkstykket 5 — — — dagen den — — September 1937 Kl. 18¼ præc.

Hvis De ikke møder **personlig** til den anførte Tid eller sender nævnte Skattebeløb med Udpantningsgebyr og Renter, **vil De blive fremstillet ved Politiets Foranstaltning.**

København, den — — September 1937
(ulæseligt Navn)
Pantefoged

Maa vi oplyse, at Manden diktatorisk var dømt til at betale 16,96 Kr. hver Maaned i 10 Maaneder. Han var under Pres af Gældsbyrden og Afdrag fra de tre Aars Arbejdsløshed kommet 2 Maaneder tilbage med Betalingen af Skatten og havde lige Ugen forud betalt et lignende Beløb som nu denne brutale Truselsskrivelse afkrævede ham.

Manden, hvis Nerver er slidt tynde af de tre Aars Arbejdsløshed, kan ikke godt svare for sig og har engang været henne paa nævnte Pantefogedkontor og kom hjem dybt rystet over den brutale Tiltale og Moral, han havde mødt her.

Og nu en Uge efter en ny Tilsigelse til Tortur og Trusel om Afhentning af Politiet.

Og kan han ikke udpresses ved denne Proces, saa vil man møde op paa hans Arbejdsplads og stjæle Beløbet af hans tilgodehavende Arbejdsløn, og han frygter nu for, at de skal gøre dette, og Mesteren af den Grund afskediger ham.

Vi har taget dette ganske almindelige Hverdagsbillede af Tone-, Moral og Behandlingsmaade af Arbejderne under det forbandede, raadne og lumske Demokrati, der behandler os Arbejdere langt værre end den gamle Reaktion.

Men heldigvis er der flere og flere Arbejdere, der som Ofre for denne demokratiske, hjerteløse Hensynsløshed faar Øjnene op for Demokratiets indre Humbug og vender det Ryggen.

Køb vort Bladfondsmærke

Agitér for vort Bladfondsmærke

Sælg vort Bladfondsmærke

En Arbejder om Sovjet

6 Aars Samvær med russiske Arbejdere under Diktaturet

Vi havde for et Par Uger siden Lejlighed til at tale med en Arbejder, der kom direkte fra Rusland. Han var Specialarbejder inden for Vaabenindustrien, han var oprindelig Tysker, men havde som ung erhvervet amerikansk Statsborgerret, som han stadig bevarede.

Paa vort Spørgsmaal, hvorfor han forlod Rusland, svarede han, at dette var ikke af politiske Grunde. Han var ikke Kommunist eller tilhørte nogen Retning. Naar han i sin Tid rejste til Rusland var det dels af Lyst til Oplevelse og dels fordi, han følte Trang til at stille sin Fagkundskab til Raadighed for et Folk, der gjorde Oprør mod Privatkapitalismen. Af samme Grunde var han nu paa Vej til Spanien, hvor han mente, der var Brug for Specialarbejdere i Vaabenindustrien.

Paa Spørgsmaalet om, hvad han syntes om de sidste Aars Udvikling i Rusland, dels med Henblik paa Arbejdernes Løn- og Livsvilkaar og dels med Henblik paa Udrensninger med Processer og Henrettelser, gav han en personlig Redegørelse, som vi sammenfattet kan gengive saaledes.

Sovjet-Rusland er ikke et Land, men en Verdensdel, og det Overblik, den alm. Arbejder kan danne sig er meget begrænset, i Særdeleshed, da Pressen kun meddeler, hvad Partiet og Regeringen ønsker.

De Processer, som i saa høj Grad havde samlet Opmærksomheden ude i Europa, havde ikke nogen større Interesse blandt Arbejderne, hvor han havde opholdt sig.

Kun i de Tilfælde, hvor Partiet havde Interesse i, at kalde Arbejderne ud til Demonstration, gik de med, dels af Vane og dels fordi mange mente, det var rigtigst efter de Fremstillinger Partiets Talsmænd havde givet rundt paa Fabriksmøderne, hvor man havde Pligt at møde.

De eneste Tilfælde i den senere Tid, hvor han mente, der blandt Arbejderne virkelig var Tale om personlig Tilslutning, var Demonstrationen for Spanien og mod Tyskland og Italien. I disse Demonstrationer var virkelig Hengivenhed.

Med Henblik paa Generalernes og de andre „Stores“ Dom og Henrettelser var Arbejderne nærmest ligeglade. I det hele var hans Indtryk af de russiske Industriarbejdere, at de var langt mere optagne af Arbejdernes daglige Interesser end Ruslands Udenrigspolitik. Selv for ham var det en Overraskelse, da han kom uden for

Fortsættes Side 4.

ALT-MULIG-MANDEN

Og saa er der denne Historie, vi tager direkte fra „Damesiden“ i „Ekstra-Bladet“.

Netop da det saa allersortest ud for os med Hjælp i Huset, fandt jeg en Perle: Alt-mulig-Manden!

Han kommer, blot man telefonerer, og beregner man, der er Arbejde til ca. fire Timer, er han færdig paa to, og han tager nøjagtig 1 Kr. i Timen, ikke noget med Befordringspenge e. l., og han sørger selv for sin Kost. Han er ikke Specialist. Selv siger han beskedent: — Jeg stryger ikke pænt. Det er ogsaa hans eneste Mangel. Ellers kan han alt, lige fra at stege Hakkebøf til at vaske Lillebrors Bukser, eller rense Kloaken. Han kommer, naar det ønskes, ligegyldig hvad Tid paa Døgnet. Han er en fri Mand, der har Lov at arbejde, naar det passer ham — og det passer ham altid at arbejde. Nylig har Skæbnen smilet til ham. En lige saa flittig som fornuftig Pige har lovet at gifte sig med ham. Han og hans lille kønne Kæreste lægger Krone paa Krone og sætter i Banken. Hvad de sparer sammen til, véd de ikke endnu, de sparer bare, og det er forøvrigt ligegyldigt i denne Sammenhæng. Det interessante Spørgsmaal er:

Hvordan vilde Verden se ud, hvis der var mange af hans Slags? Vilde det forrykke hele Samfundsordningen, fordi der nu én Gang kun er en vis Portion Arbejde at fordele blandt Menneskene? Naa, der er ikke overhængende Grund til at spekulere — Spørgsmaalet kommer næppe til at foreligge. Spekuler heller ikke paa „Perlen“s Adresse — jeg siger den ikke!

— — —

Vi fortsætter:

Naar Damen nægter at opgive „Perlen“s Adresse, er det for ikke at blive afsløret med Hensyn til Historien om „Krone paa Krone“. Manden er nemlig for flere Dage siden død af Underernæring. Adresse: Fattig-Afdelingen — Vestre Kirkegaard. København V.

Bliv Abonnent paa Bladet

Syndikalistisk Ungdom

En Spalte aabnes

Saa er det sket! Den længe ventede Ungdomsspalte foreligger nu som Virkelighed. Den er sikkert ikke særlig god og tilfredsstiller langtfra hverken vore eller Læsernes Ønsker om, hvordan en Ungdomsspalte bør se ud.

Men vi beder Læserne have Taalmodighed, vi skal gøre alt for saa snart som muligt at give den et Indhold og Udseende, der tilfredsstiller saavel os selv som Læserne.

Det er Meningen, at vor Spalte skal være det Sted, hvor Ungdommen kan diskutere de aktuelle Problemer, der angaar den.

Men den skal ogsaa have andet Indhold: Referater, smaa Oplevelser, teoretiske Artikler og meget, meget mere.

Det er dog ikke Meningen at Redaktionen skal skrive Spalten; det skal du Kammerat! Du, der staar midt i Dagliglivets Kamp for Tilværelsen, kan ikke undgaa at støde paa Problemer og Oplevelser, som kan have Interesse for andre end dig selv. Skriv til os om dem. Det kræver ikke store Kundskaber som Journalist at skrive en Artikel, som kan optages i vor Spalte. Skriv til os Kammerat, hellere i Dag end i Morgen.

Det er din Pligt at gøre det.

S. U. Red.

Den røde ring

Det er ingen tilfældighed, at vi ungsyndikalister anvender den røde ring som vort samlingsmærke.

Den er et symbol, den kendetegner for os en kæde af klassebevidste arbejdere jorden over, arbejdere, der over alle landegrænser rækker hinanden haanden i gensidig forstaaelse og i et fælles ønske om at skabe et bedre og lykkeligere samfund.

Hvis du kammerat, ønsker at deltage i kampen for dette ideal, staar ringen dig aaben. Men ønsker du at blive en af os, maa du gøre dig klart, at der ikke i vor bevægelse er plads for personlige stræbere. Vil du i fællesskabets aand sammen med os kæmpe for *den frie kommunisme* er du velkommen.

Tag en rask beslutning, kom ned til et af vore møder, du vil sikkert befinde dig godt iblandt os. Vi venter dig og vi har brug for dig i den røde rings broderskab.

Gunnar.

Sex og Samfund

Der udgives mange Blade og Tidsskrifter mellem Aar og Dag, for mange forskellige Formaal og forskellige Hensigter. Nogle drives af forretningsmæssige Grunde, andre ud fra rent ideelle Synspunkter. Nogle af dem gaar godt, andre maa efter kort Tids økonomisk Kamp opgive Udgivelsen. Desværre viser det sig, at de sidste saa godt som altid er de idealistiske.

Vi maa haabe at det nye Blad **„Sex og Samfund“**, hvis Septembernummer er det første, maa faa en god Skæbne. Det fortjener det, hvis de kommende Numre vil fortsætte den Linie, det første Nummer har anlagt.

Nummeret indeholder en Del Artikler om og af den afskedigede Lærer Egeberg, den Mand, hvis Sag optager alle, der er interesserede i seksuel Oplysning. Artiklerne er virkelig gode, hvilket ogsaa gælder Artiklen om „Ny og gammel Seksualmoral“ o. fl. a. Et læseværdigt Blad, der er værdt at støtte, saa længe det holder sig paa sit rent idealistiske Grundlag. Held og Lykke S. o. S.

g. h.

Artikler til denne Spalte maa indsendes til S. U.s Redaktion, „Arbejdet“ Blaagaardsplads 21, N.

Vore Annoncører

støtter os, støt dem igen naar I gør jeres Indkøb!

Bort med den „Kompetente“

Stillingen paa „De samv. Fagforbunds“ kommende Generalforsamling

En Henstilling til de frisindede Fagforeningsmedlemmer

Naar Staten har misbrugt sin Magt til at paatvinge Arbejderne en saakaldt Retsordning, hvorved alle de Fag, det passer Arbejdskøbernes Organisation at tvinge ud i en samlet Konfliktsituation *ved fælles Afstemning* skal afgøre, om Arbejderne vil antage de for hvert Fag stillede Forligs- og Overenskomstforslag, da er det givet, at en saadan *fælles Afstemning* ogsaa maa hvile paa et *ensartet fælles Afstemningsgrundlag!*

Arbejdernes faglige Organisationer maa bort fra det skandaløse Forhold, at f. Eks. to Forbund som „Dansk Arbejdsmands Forbund“ og „Kvindeligt Arbejderforbund“ ved deres Hovedbestyrelser som *„kompetent“* Forsamling ikke blot kan tvinge deres egne Medlemmer, men ogsaa paanøde andre Fagforbund Overenskomster, som disse er imod.

Disse skandaløse Forhold har nu fundet Sted 2 Aar efter hinanden i foreliggende Konfliktsituationer og dette maa være nok.

Det staar foreløbig ikke i Arbejdernes Magt at afskaffe disse forbandede fælles Afstemninger, men det staar i deres Magt at gennemføre *et ensartet fælles Grundlag for disse Afstemninger* — og, dette bør Arbejderne gøre.

Trods al Reaktion og skadelig Bureaukratisme, som dansk Fagbevægelse efterhaanden er belemret med, er det dog lykkedes Medlemmerne i mange Fagforbund at bevare *Urafstemningen som Princip for Afgørelse af Medlemmernes Løn- og Arbejdsvilkaar.*

Men det betyder jo intet, naar et Par eller et enkelt Forbunds Hovedledelse ved „kompetent“ Forsamling kan overstemme de andre Forbunds Urafstemninger ved Konfliktsituationerne.

Derfor er det en bydende Nødvendighed, at de Forbund, der har *Urafstemning om Løn- og Arbejdsvilkaar kræver, at dette Princip i Fremtiden bliver det fælles Grundlag, hvorpaa alle Afstemninger, der finder Sted i Henhold til de fælles Afstemningsregler, skal hvile!*

Som bekendt skal „De samv. Fagforbund“ paa sin kommende Generalforsamling tage Stilling til dette Spørgsmaal.

Uden Hensyn til, om denne Generalforsamling, der jo mest bestaar af Fagforbundenes Funktionærer og Hovedledere, i deres snart almindelige Hovmod maaske heller ikke i dette Tilfælde vil tage Hensyn til de alm. Medlemmers Opfattelse, saa formener vi, at det alligevel — af Hensyn til Følgerne — har en overordentlig Betydning, om Medlemmerne rundt i Fagforeningerne før „D. s. F.“s Generalforsamling tager Beslutning i Sagen, siger deres Mening i dette vigtige Spørgsmaal.

Var vor Fagbevægelse som den burde være, havde Fagforbundene allerede nu ladet afholde Møder for deres Medlemmer, hvor de til Vejledning for deres Repræsentanter paa „D. s. F.“s Generalforsamling tog Stilling til Sagen.

Men saaledes er det desværre ikke. Derfor bør Medlemmerne selv tage Initiativet i dette for deres Løn- og Arbejdsvilkaar saa livsvigtige Spørgsmaal.

Vi henstiller derfor til alle frisindede Fagforeningsmedlemmer, at de enten selv tager Initiativet til Indkaldelse af Møder eller Generalforsamlinger i deres Foreninger, eller, hvis saadanne afholdes i nærmeste Tid, da kræver Spørgsmaalet paa Dagsordenen.

For at fremme en fælles Fremgangsmaade, vil vi anbefale, at de frisindede Medlemmer samler sig om følgende Krav til deres Repræsentanter paa „De samv. Fagforbund“s Generalforsamling, hvor Spørgsmaalet skal afgøres:

1. **Alle Organisationer, der er Medlemmer af „De samvirkende Fagforbund, er forpligtede til ved Afstemninger, der finder Sted i Henhold til „Loven om fælles Afstemningsregler i Konfliktsituationer“, kun at benytte almindelig Urafstemning blandt de af Organisationens Medlemmer, Konflikten omfatter.**
2. **Ingen anden Afstemningsmetode er forenelig med Medlemsskabet af „De samv. Fagforbund“.**
3. **I Overensstemmelse hermed paalægges det alle tilsluttede Organisationer at indføre Pligt til Stemmeafgivning i det omhandlede Forhold som obligatorisk Medlemspligt.**

Vi er principielle Modstandere af de fælles Afstemningsregler, men saa længe de gælder, maa vi kræve, at alle Forbunds Afstemninger foregaar paa *et lige fælles Grundlag*, og at dette Grundlag bliver *de interesserede Arbejderes egen direkte Afgørelse gennem Urafstemning!*

Vi opfordrer alle frisindede Arbejdere til i de kommende Uger overalt at virke for dette rimelige Krav.

Typograferne og Dyrtiden

For at sikre sig mod Tilbageskridt opgives Retten til Fremskridt indtil Marts 1939

I Henhold til Forhandlinger mellem Typografforbundet og Københavns Bogtrykkerforening har der i denne Uge været et Forslag til Afstemning i Typografforbundets københavnske Afdeling, der i Hovedpunkterne gaar ud paa følgende:

Den gældende Tarif, der kunde opsiges til Udløb 1. Marts 1938, kan tidligst opsiges til Udløb 1. Marts 1939 mod

1. At alle Lønninger fra og med 8. Oktober d. A. forhøjes med 2 Kr. og

2. At Lønningerne beregnet efter Pristallet 180 ændres for hver 3 Point Stigen eller Fald Oktober 1937, Januar- og Julipristallene Tarifperioden ud, med 1 Kr. op eller ned for Faglærte, 75 Øre for mandlige Trykkeriarbejdere og 60 Øre for kvindelige, dog saaledes, at selv om Pristallet daler, kan Lønningerne ikke dale under, hvad der nu er gældende Løn og

3. Akkordsatserne ændres i Forhold til foranstaaende.

Den øjeblikkelige Forhøjelse af 2 Kr. pr. Uge gives paa Grundlag af, at Pristallet er steget 6 Point siden Marts i Aar.

En Handel.

Den øjeblikkelige Forbedring af den gældende Tarif er købt ved at Typograferne fraskriver sig Retten til at opsige Tariffen til 1. Marts 1938.

Altsaa ser man her et af vore bedst organiserede Arbejderfag sælge sin Ret til et positivt Fremskridt i deres Realløn, mod at de forsikres imod, at de gaar tilbage. Dette er i alle Tilfælde det konkrete og principielle i dette Forslag, som Forbundets københavnske Medlemmer nu skal stemme om.

Dette Forhold turde være karakteristisk for Fagbevægelsen, at et Fag som Typograferne paa en Tid, hvor alle Virksomheder er i fuld Gang, blot tænker paa at bevare den opnaaede Realløn, men ikke vover Forsøget paa et reelt Fremskridt.

Dette er i alle Tilfælde Hoved- og Afdelingsstyrelsens **Stilling.**

Hvorledes **Medlemmerne** vil stille sig til Sagen vil den foregaaende Afstemning vise.

Iøvrigt er vi **ikke sikker** paa, at en **Krone** mere pr. **Uge dækker** 3 Points **Stigning** i **Pristallet.**

Følger man **Prisstigningen** paa de enkelte Varesorter i blot det sidste Aar, vil man se, at de største Stigninger har fundet Sted paa de mest nødvendige Næringsmidler og Brændsel, medens Prisstigningen **bliver** mindre og mindre, jo mere man nærmer sig undværlige Luksusvarer.

Dette betyder, at jo mindre Indtægten er, og derfor mere maa koncentrere sig om **Indkøb** af det mest nødvendige Behov, jo tungere virker Prisstigningen i Forholdet til Lønnen.

Det forekommer os derfor, at der er noget meget uretfærdigt i, at de kvindelige og mandlige Trykkeriarbejdere med den mindre Løn skal nøjes med henholdsvis 60 og 75 Øre **for hver 3 Points Stigning** i Pristallet, **medens de bedrelønnede,** faglærte **Arbejdere skal have 1** Krone.

I Henhold til fornævnte Prisstigninger paa de forskellige Varegrupper, burde den mindste Løn have det største Tillæg, om Reallønnens Højde skulde bevares for alle Forbundets Medlemmer.

— — —

Vi maa maaske lige tilføje, at det et dog i **„Fanden“ til Fart den Afgørelse skal træffes. Medlemmer levnes** lige Tid fra Lørdag til Onsdag, uden at der gives dem Lejlighed til i Fællesskab paa et Møde at drøfte Spørgsmaalet.

Er det Skrækken for Axel Olsens „Kompetente“, der har saa mærkbare Spor hos Ledelsen for „Arbejdets Studenter“?

Storstrømmen

Sidste Søndag indviedes Storstrømsbroen. En Mængde guldgallonerede Abekatte var mødt frem sammen med en hel Mængde andre Individer, der ikke havde gjort en Times ærligt Arbejde ved Broens Fremstilling.

Selvfølgelig skulde disse Individer holde Taler og æde og drikke og holde Fest paa det arbejdende Samfunds Bekostning, medens de Haandens og Aandens Arbejdere, der havde skabt den store Bro, fuldstændig blev ignorerede.

Det skal blive godt engang, at sætte disse Abekatte til at grave Grøfter og haandgribeligt lære dem Respekt for det værdiskabende Arbejde.

Madrid — Shanghai

Om nogen kom og talte saaledes til dig: „Fra denne Stund skal du opgive den sidste Rest af Tro paa den menneskelige Kultur. Du skal fra denne Time erkende, at Alverdens Religioner, Morallærer, Samfundsdoktriner og Partiteser ikke har formaaet at iflette Retfærdighed eller blot medfølende Barmhjertighed i Menneskehedens, Menneskeartens indre Gensidighedsforhold.“

Ja, om nogen talte saaledes til dig, vilde du uden Tvivl rejse dig op paa Bagbenene og protestere. Du vilde vise, at du i hvert Tilfælde var en værdig Repræsentant for Menneskearten, og remse op af Moralbud og skønne Talemaader, — alt hvad du lærte i Skolen og siden har læst i Bøger og hørt paa Møder.

Men jeg siger til dig: „Gaa roligt ned paa alle fire igen og spar dine Ord, thi Ord gør det ikke.

Ordene flagrer for Vinden, som Abernes Skrig i Urskovens Trætoppe — og alt er som før, som i Dyrenes Verden.

Kun **Gensidighedens Handling** kan udtrykke Værdien i en Arts Kultur.

At Mennesket er et filosofisk, snakkende Væsen, er ikke en Fordel, thi hvem har afgjort, at Dyrene ikke kan tænke og udtrykke Tanker og Følelser i Lyde og Gebærder lige saa positivt nyttigt i Kampen for Tilværelsen som Mennesket.

Har Mennesket en Forret her, da er det den, at dække deres lurvede Handlinger med Løgnens skønne Ord.

Og skal det være et særlig patenteret Udtryk for menneskelig Kultur, at Menneskene i Kampen for Tilværelsen har forstaaet at forvandle Jordens Raastoffer til Arbejdsredskaber og oplagret Føde, hvad da med Myrene, der dyrker Svampe og holder Malkekøer, eller alle de andre Dyrearter, der ligesom Menneskene lever i Samfund, og i Kampen for Tilværelsen lægger en forudseende Intelligens for Dagen, for Individets og Slægtens Behov, der hvad Fællesmoralen angaar staar himmelhøjt hævet over det Standpunkt, hvorpaa Menneskene lever deres Samfundsliv.

Thi netop her, hvor Menneskene gennem Skabelsen af en Teknik, der til Overflod giver Slægt og Samfund Mulighed for en betrygget materiel Tilværelse, og saaledes kunde danne Grundlaget for et Kulturliv i Frihed og Lykke for alle, der, ja, netop der, viser hele Tidsforholdet lige det modsatte Billede.

Et Mindretal har tilranet sig Magten over Jord og Arbejdsmidler og tiltager sig paa dette Grundlag større og større Rigdom og Magt, medens Millioner og atter Millioner af Medskabninger efterlades i mere og mere haabløs Elendighed og kulturel Livsforarmelse.

Saa forraaet, kulturløs er det besiddende Individ, at det æder sig overmæt i Overfloden og vogter med alle Magtmidler, hvad det ikke forbruger, mod Mennesket ved dets Side, hvis Liv lægges øde i materiel Savn og aandelig Nød.

Og saa forkvaklet driftsløs dresseret er de arbejdende og arbejdsløse Millioner, at de ikke farer over det besiddende Mindretal og tilfredsstiller sig med, hvad Slægten i Fællesskab har skabt.

Ingen Art af Samfundsdyr paa Jorden er saa dybt degenererede og forraadnede i sin Samfundsmoral som Menneskedyret.

Og denne kulturløse Degeneration breder sig nu, under Kapitalismens begyndende Forfaldsperiode, dybt ned i de Besiddelsesløses Lag. Aldrig siden Oltidsstaternes Forfaldsperiode har en saadan egoistisk Eksistensmoral hersket som i vore Dages Mellem- og Underklasse, der nu blindt følger det kapitalistiske Borgerskab i dets indbyrdes nationalistiske Monopolkampe og fortsætter denne Linje i Kamp mellem By og Land, i Kamp om Arbejdet mellem Fag og Fag, og Kamp mellem Individ og Individ, en Linje, hvor en Del af de Besiddelsesløse søger at monopolisere en taalelig Trælletilværelse ved at holde deres Fæller ude i Nødens Tilstand.

De svenske reformistiske Fagforbunds Monopolkampe om Arbejdet, eller endnu stærkere, de arbejdende Millioners tragiske Livsskæbne, er en uomtvistelig historisk Dokumentation af selve den sociale Kulturs Undergang.

Indespærret i Arbejdsløshedens og den sociale Forsorgs fysiske og aandelige Destruktionsanstalt gaar i Lidelse Millioner til Grunde, medens Resten af Menneskedyrene uden Samvittighedsnag danser Jas om Overflødighedens Bord.

Og hvorfor ikke tømme Sandhedens beske Bæger til Bunds og erkende, at de Millioner, der i Dag vaander sig under Arbejdsløshedens Lidelser, med samme kulturløse Fred vilde danse Jas, om Rollerne var ombyttede.

Oh, Menneskedyr — —

Og dette filosoferende og snakkende Artsvæsen føler sig i sin egen Indbildning hævet over andre Arter og deres **Kultur.**

Men hvad med Menneskene naar man blot betragter Vandremyrerne, hvis Fortrop, for dette vandrende Millionsamfund, uden Betænkning kaster sig ud i den rivende Strøm og danner Bro, over hvilken Samfundet kan reldde sig frem til Mad og Fremtidseksistens, medens Fortroppen drukner og giver sit Liv for Fællesskabets Sag.

Men Menneskene? — — — Vore tekniske Fremskridt skulde være Grundlaget for vore Kulturfremskridt, men er i Dag den Grundvold, hvorpaa vi nationaliserer gensidigt Massemyrderi og forvandler Kulturen til raffineret blodigt Barbari.

Madrid — — Shanghai — —

Da de første Flyvemaskiner kom

Fortsættes Side 4.

Hipa-Centralens skammelige Opførsel overfor Arbejderne

Ved sin falske Fremstilling af Arbejdernes „gode“ Eksistensvilkaar giver den Borgerpressen og Arbejdskøberne Stof mod Arbejderne i den faglige Kamp

Som bekendt er „H. I. P. A.“ en Propaganda- og Agitationscentral, som Hovedledelsen for „De samv. Fagforbund“ og „Socialdemokratisk Forbund“ har oprettet.

Der er sagt om denne Central, at den er oprettet for at udføre den Agitation og de Gerninger, Hovedorganisationerne ikke vilde være bekendt at lægge Navn til.

Denne Opfattelse af Centralens egentlige Opgave er i den senere Tid i høj Grad blevet bestyrket.

Hipa udsender til Fagbladene en fuldkommen falsk og løgnagtig Fremstilling af Arbejdernes Løn- og Eksistensforhold.

Den stigende Utilfredshed som den fastbundne Løn og de stadigt stigende Varepriser skaber blandt Arbejderne, kan ikke mere skjules, og i den Anledning har Hipa-Centralen udsendt en Artikel til Fagpressen, som bl. a. var optaget i „Typograf-Tidende“ af 10. September d. A.

Denne Artikel, der bærer Titlen „Fremskridt eller Tilbagegang“, gaar ud paa at „bevise, at Arbejderne har det meget bedre nu end før, at deres Realløn ikke er dalet, men tværtimod steget, og at Klagerne over Fagbevægelsens manglende Evne til at tjene Arbejdernes Interesser er ganske ubegrundede.

Vi skal her anføre nogle Stikprøver af denne Centrals Maade at argumentere paa.

Artiklen paapeger, at i 1932 var gennemsnitlig 214,000 Arbejdere i Arbejde, medens i Aaret 1936 dette Tal var steget til 339.000, altsaa 123,000 flere.

Uden Blufærdighed tillægger Artiklen Regeringens Valutta- og Beskyttelsespolitik Skylden for denne Forøgelse i Beskæftigelse.

At den hele Verdenskrise — som Beskæftigelseskrise i de samme Aar er løftet ud af sine Hængsler, at Stormagternes mægtige Oprustninger baade direkte og indirekte har givet dansk Industri en mægtig Beskæftigelse, uden hvilken vort Lands Industri vilde ligge nede i de frygteligste Forhold, det taler „Hipa“ ikke om. Nej, det er selvfølgelig ikke Verdens pulserende Arbejdsliv, der har skaffet dansk Industri Beskæftigelse, men Pusleriene og Skriverdrengene oppe i Valuttacentralen!!!

Hvad „Hipa“ derimod glemmer at omtale i Forbindelse med Valuttacentralens „velsignelsesrige“ Virksomhed, det er, at dens positive Virksomhed som kunstig „Beskytter“ af visse Industrier som Tekstil, Skotøj, Papir, har givet disse Industriers Indehavere, Storfabrikanter og Aktieselskaber Lejlighed til at udplyndre det store danske forbrugende Folk, saaledes at disse Indehavere svømmer i Millionindkomster, medens disse Industriers nyttige Arbejdere er fastbundne til usle Lønninger under et stigende Arbejdstempo og udspekuleret Rationalisering.

Al dette, der er Regeringens og Valuttacentralens Forræddergerning mod det arbejdende Folk, det tier „Hipa“ med, men tiltager Regeringens økonomiske Politik en Andel i Beskæftigelsesgraden, den ingen Adkomst har til, da de Industriers Beskæftigelsesgrad, som den har beskyttet, ikke er vokset i noget Forhold til den alm. Stigning i Beskæftigelsen.

Hvad „Hipa“ ogsaa glemmer det er, at f. Eks. Sverrig næsten ingen Arbejdsløse har, medens vort lille Land, hvor Regeringen har indlagt sig saa „ærerige Fortjenester“ paa Beskæftigelsesomraadet, fremdeles har omkring 75.000 arbejdsløse Arbejdere, medens Regeringens Chef har bekæmpet en effektiv Forkortelse af Arbejdsdagen, der kunde bringe Beskæftigelse til mange af disse Arbejdsløse.

Man ser her Hovedorganisationernes Informationscentral paa den ene Side fremsætte fuldstændig urigtige og overdrevne „Oplysninger“ som Aarsagerne til Merbeskæftigelsen, samtidig med, at

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F. S. Formand
Vald Hansen, Nordre Allé 14
Træffes paa Kontoret hver Fredag fra Kl. 18-19

de fortier Sandheden, hvor Hovedorganisationerne og deres politiske Repræsentanter aabent og afgjort har handlet fjendtligt mod Arbejderne og deres Eksistensinteresser.

Hipa-Centralen og Arbejdernes Realløn.

Et andet Sted i Hipa-Artiklen staar med fremhævet Skrift:

„Sandheden er nemlig, at Reallønnen ikke er forringet, men forbedret"

For at „bevise" denne opsigtsvækkende Paastand anføres en Statistik over de organiserede Arbejderes Gennemsnitsfortjeneste, der i Aaret 1932 var 2116 Kr. og i Aaret 1936 var 2582 Kr.

Disse Tal, der lugter lidt af Talfabriken paa Vestervold, skal dog forstaas paa rette Maade ved den Oplysning, som gives et andet Sted i Artiklen, nemlig, at der i Aaret 1936 var 123,000 Arbejdere mere i Arbejde end i 1932.

Man spørger uvilkaarligt, om Hovedorganisationernes Informationscentral virkelig vil *„bevise"* noget med Hensyn til Reallønnens Stigen og Fald ved Henvisning til Arbejdernes nominielle Løn, deres Gennemsnitsfortjeneste?

Ja, det vil denne Central. I Artiklen staar ordret: „Men nu alle dem, der gik helt eller delvis arbejdsløse, da Krisen var over os, og som nu har Arbejde en stor Del af Aaret, mon de ikke kan mærke, at deres „Købekraft" er langt større i Dag, end da de gik ledige."

Denne Udtalelse er simpel Provokation mod Uvidenheden. Thi Spørgsmaalet om Realløn er ikke Spørgsmaalet om Arbejdernes Købekraft, men om hans *Løns Købekraft*, om hvor mange Livsfornødenheder han kan købe for en Times eller en Dags Løn — altsaa Forholdet mellem Pengenes Værdi i Forhold til Varernes Pris — og ikke, hvor mange Penge han tjener i Løbet af et Aar.

Hvis vi ikke vidste, at Otto Jensen sad oppe i den Central, maatte vi tro, at Artiklen var Udtryk for Uvidenhed, men da vi ved, han sidder der, maa vi antage, at den er Udtryk for et bevidst Forsøg paa at narre de Arbejdere, der ikke ved, hvad man forstaar ved Realløn.

Naar Artiklen — ganske vist med ukontrolable Tal — henviser til, at Arbejdernes Realløn steg derved, at Vavepriserne grundet paa eller i Krisen dalede, saa er det i alle Tilfælde ikke noget at rose Hovedorganisationerne for.

Deres Rolle i dette Forhold var alt andet end rosværdig. Efter at have opregnet en Masse andre „Goder" Regeringen gjorde for Arbejderne siger Artiklen: *„Kronesænkningen spærrede Verdensprisfaldet ude!"*

Vi tilføjer: Og stoppede derved Højnelsen at Arbejdernes Realløn, hvorefter det lykkedes gennem Valuttacentralen og „Landbrugsordningen" kunstigt at hæve Vavepriserne og igen faa Arbejdernes Realløn til at dale.

Det er netop denne arbejder-

Fortsættes Side 4.

Vil man saa fremdeles lade haant om Arbejdernes berettigede Krav, da bør Svaret ikke blive en eller anden lille spontan Strejke af nogle faa Hundrede Arbejdere paa en eller anden Virksomhed.

Nej, da bør det blive en Generalstorm, hvor alle de „Autoriteter", der nu længe nok har hundset med Arbejdernes Eksistensinteresser grundigt bliver belært om, at Danmarks fagorganiserede Arbejdere endnu ikke har glemt at kæmpe.

De rige Udbytterselskaber, der har taget hele Gevinsten hjem af den nationale Industribeskyttelse og Rationaliseringen, har længe trængt til en Lektion fra Arbejdernes Side.

Og baade Belgiens og Frankrigs Arbejdere har bevist, hvad en saadan Generalstorm kan indbringe Arbejderne af Fordele.

Sæt derfor Dyrtidstillægget paa Dagsordenen!

Kravet om Dyrtidstillæg maa rejses i alle Fag

Siden i Foraaret er Pristallet steget med ca. 7 Point.

Dette betyder, at for de Arbejdere, der fik deres Løn fastlagt i Foraaret er dennes Realværdi dalet tilsvarende.

For de Arbejdere, hvis Lønsatser er af ældre Dato, er Forholdet langt værre.

Og for de særligt lavt lønnede Arbejdere med Ugeindtægter fra 50 til 60 Kr., for ikke at tale om de Arbejdsløse, stiller Forholdet sig endnu værre end det officielle Pristal udviser, idet den væsentlige Prisstigning falder paa de mest nødvendige Livsmidler, som alle Mel- og Brødpriser, Margarine, Mælk, Kød og Flæsk og endelig Brændsel, medens Prisen paa mere undværlige Varer er steget langt mindre.

Derfor er Vareprisstigningen for de smaa Ugelønne langt over Gennemsnitstallet ca. 7 Point. Det er for Husholdningerne med de smaa Ugelønne, der er henvist til det mest nødvendige Behov snarere 10 a 12 Point.

Det er derfor umuligt, at Arbejderne kan fortsætte med at eksistere paa de Lønninger, de faar udbetalt.

Forudsætningen for Indgaaelse af faste Løntariffer for længere Tid er selvfølgelig, at Vavepriserne heller ikke stiger nævneværdigt i Perioden.

Denne Forudsætning er fuldstændig bristet i Løbet af Sommeren, og det var Forbundenes Pligt, allerede nu at have gjort Skridt til Ophævelse af dette uholdbare Forhold.

Saa vidt os bekendt er dette kun sket i ganske faa Tilfælde, og det bliver sikkert heller ikke til noget for Medlemmerne, der arbejder under de utilstrækkelige Lønninger selv sætter Pres paa.

Arbejderne bør derfor baade paa Arbejdspladserne og ved Indkaldelser til Møder i Fagforeningerne sætte *Dyrtidstillægget* paa Dagsordenen og kræve af Forbundene, at de straks gør Skridt til Forhandling med Fagets Arbejdskøbere om Udjævning af den kolossale Prisforhøjelse ved passende Dyrtidstillæg.

Hverken Forbundsledere eller Arbejdskøbere kan jo lide „ulovlige" Strejker, men vil de undgaa *Stormen fra 1918—19* om igen, da er det paa høje Tid, at de faar lidt Fart i Forhandlingerne om Dyrtidstillæg.

Utilfredsheden blandt Arbejderne stiger Dag for Dag presset frem af de mere og mere skærpede Eksistensforhold.

Men for Arbejderne gaar til direkte Aktion, bør de paa organisationsmæssig Vis gennem deres faglige Organisationer gøre Forbundene og Arbejdskøberne opmærksomme paa, at nu gaar de herskende Tilstande ikke mere.

Lønforhøjelse I JORD OG BETON

under „mægtig Tilslutning"

Endelig i Søndags, ved en ekstra Generalforsamling i Jord- og Betonarb. Fagf. i København, lykkedes det de faste Funktionærer, at faa en Lønforhøjelse paa 10% efter, at det forud paa en Generalforsamling var forkastet med overvældende Majoritet.

Naar det lykkedes denne Gang, var det ogsaa kun ved Anvendelse af den mest „vidunderlige" „Parlamentarisme" nogen dansk Organisaton er Indehaver af.

Der var nemlig stillet to Forslag, et i Henhold til Pristallet og det paa de 10%.

Afstemningen blev fortolket saaledes, at der kun kunde stemmes over de to Forslag, men de, der slet ikke vilde vide af nogen Lønforhøjelse, altsaa beholde den gældende Løn, maatte overhovedet ikke stemme!

Det er jo **en skrap Mundfuld**, men saa langt ud i **„demokratisk"** Organisationsparlamentarisme er Københavns Jord- og Betonarbejdere altsaa kommet nu.

Lønforhøjelsen blev paa denne Maade vedtaget med ca. 30 Stemmer, — den var ellers slaaet ned med Glans, da Funktionærerne forud har rigelig og god Løn.

Naar man nu betænker, at Hundreder af dem, der skal betale Lønforhøjelsen er Kammerater, der gaar for en ussel Understøttelse, ja, mange af dem har opbrugt al Understøttelse og skaffer ad anden Vej Kontingentet, blot for at blive i Organisationen, saa maa man indrømme, at der skal en kraftig Appetit til at sluge den Lønforhøjelse!

Ogsaa naar man betænker at 30 Medlemmer af over 7000 Medlemmer, altsaa ikke ½ Procent vedtog Lønforhøjelsen, saa kan hverken P. Andersen eller hans kære Kolleger fortænke os i, at vi ønsker dem. **Velbekomme!**

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

De samv. Fagforbunds Klage til den faste Voldgiftsret

En enestaaende Selvafsløring af det faglige Bureaukratis Stilling til Fagforeningernes Medlemmer

Den Klage, „De samvirkende Fagforbund"s Forretningsudvalg i forrige Uge indgav til den faste Voldgiftsret er af en saadan Beskaffenhed, at den ikke bør gaa upaaagtet hen blandt de interesserede Fagforeningsmedlemmer.

Vi refererer her kort.

hvad Klagen gaar ud paa.

Forretningsudvalget klager over en Dom, Voldgiftsretten har afsagt i Anledning af en saakaldt „ulovlig" Strejke, Arbejdsmændene i Fredericia i Stulningen af August Maaned har iværksat ved Losningen af en Damper. Hele Konflikten varede 3 a 4 Timer og Beløbene i Bod og Erstatning drejer sig ikke om mere end et Par Tusinde Kroner.

Det er heller ikke dette, der er Kærnen i Sagen, men at Voldgiftsretten dømte „Dansk Arbejdsmands Forbund" Bod og Erstatning, og *ikke de strejkende Arbejdere personlig!*

Klagen bestrider altsaa ikke Strejkens „Ulovlighed" i Henhold til den Overenskomst, „Dansk Arbejdsmands Forbund" har underskrevet paa, sammen med Entreprenørforeningen". Nej, Klagen gaar direkte ud paa, at Dommen gør det underskrivende Forbund ansvarlig for Brudet paa Overenskomsten i Stedet for direkte at domme de Arbejdsmænd personligt, som gjorde sig skyldig i nævnte Arbejdsvægring.

Chr. Jensens offentlige Motivering for Klagen.

I Københavns Udgaven af „Soc.-Dem." for 24. September udtaler Formanden for D. s. F., Hr. Chr. Jensen, bl. a. følgende Motivering for Klagen:

— Men herudover er der at bemærke, fortsætter Chr. Jensen, at den efter vor Mening fuldstændig forkerte Dom hvis den kan staa ved Magt — **og hvis dette er Tilfældet, er der jo ingen Tvivl om, at Arbejdsgiverforeningen vil benytte sig af det Præcedens, der i saa Fald her er skabt** — med et Slag har forrykket det hidtidige Retsgrundlag i Sager af den foreliggende Art, idet et Forbund herefter vil kunne dømmes for Meddelagtighed i Forhold, hvor ingen saadan Meddelagtighed foreligger, men hvor baade Loven og Praksis i Den faste Voldgiftsrets Kendelser indtil nu lægger Skylden, hvor Skylden er, og fælder Kendelse herefter, saaledes at Organisationerne, igennem en saadan lovgyldig Retspraksis, bliver i Stand til at skaffe den Respekt for indgaaede Overenskomster blandt Organisationernes Medlemmer, som er Forudsætningen for al faglig Overenskomsts Oprettelse.

Af Klagerne, saavel som af denne Motivering, fremgaar det, at det ikke er Dommen, men det Forhold, at det er Forbundet og ikke Arbejderne, der er dømt!

Hvorfor det?

Jo, thi hvis dette skal blive Retspraksis, saa kan Forbundsledelserne ikke mere bruge det borgerlige Retsmaskineri — Voldgiftsretten — til at tvinge Medlemmerne til at overholde de Overenskomster, disses Ledelser underskriver.

Dette er jo Realiteten i Chr. Jensens Motivering.

De farlige Følger.

Naar Voldgiftsretten og Arbejdskøberne ikke mere vil lade sig bruge til at inddrive Bøder og Erstatning hos Arbejderne, saa skal Forbundsledelserne til at udføre denne afskyelige, kapitalistiske Rakkertjeneste over deres egne Medlemmer.

Og dette er jo ikke saa rart, naar man overfor de samme Medlemmer bestandig vil give det Udseende af, at man er deres Forsvarere overfor Arbejdskøberne.

Og lade være med at inddrive Bøderne hos de Medlemmer, der vægrer sig ved at arbejde under de Slavevilkaar, Overenskomsterne ofte foreskriver, er næsten endnu mere farligt for det faglige Bureaukrati, thi saa vilde de ulovlige Strejker snart sprede sig som en Farsot, der sprængte alle de Lænker, Arbejdernes faglige Aktionsfrihed er lagt i, og dermed ogsaa Bureaukratiets Magt over Arbejderne.

Skyld og Ansvar skal lægges paa de rette Skyldige.

siger Chr. Jensen. Javel, men hvem er de rette Skyldige? Efter Chr. Jensens Mening er det de Medlemmer, der ikke overholder de Overenskomster, disse er indgaaet paa.

Men saa ligetil er Spørgsmaalet nu ikke.

Hvad der er ligetil er, at det Forbund, der har underskrevet en Overenskomst juridisk maa hefte for dens Overholdelse. Om dette Retsforhold kan der ikke diskuteres. I denne Henseende er Klagen en Meningsløshed.

Klagen faar kun Mening paa Baggrund af, at delvis Voldgiftsrettens Bestemmelse og delvis den hidtidige Retspraksis „befriede" Forbundenes „ansvarlige" Ledelser for dette „Ansvar" ved direkte at straffe Forbundenes Medlemmer personlig, og derved friede Forbundsledelserne for denne ubehagelige Profosgerning.

Den paaklagede Dom gør noget andet. Den dømmer Forbundet, der har det juridiske Ansvar for Overholdelsen af Overenskomsten og overlader Forbundet at straffe Medlemmerne.

Og i dette Forhold mellem Forbundets ansvarlige Ledelse og Medlemmerne er Skyldsspørgsmaalet slet ikke saa ligetil som Chr. Jensen vil gøre det til.

Thi Medlemmernes Ansvar og Skyld forudsætter inden for selve Forbundene en Retsordning, der giver Medlemmerne direkte personlig Adkomst til Indflydelse paa de Overenskomsters Vilkaar, under hvilke de bindes til at arbejde.

Og dette Retsgrundlag findes ikke mere i dansk Fagbevægelse i Henhold til Loven om fælles Afstemningsregler i Konfliktsituationer.

Denne Lov er paatvunget Arbejderne — bl. a. under Medvirkning af Chr. Jensen — og Arbejderne kan derfor ikke mere paalægges noget personligt Ansvar i Overenskomstforholdet.

Dette saa meget mere som netop det Forbunds Ledelse, den paaklagede Dom er gaaet ud over — D. A. F. — paa en oprørende Maade nu i to Tilfælde har benyttet Afstemningsreglerne til egenmægtigt ikke blot at paanøde Forbundets egne, men ogsaa andre Forbunds Medlemmer Overenskomster, disse var imod.

Selvom de enkelte Forbunds Love var saaledes, at Medlemmerne var sikrede saa stor Indflydelse paa Overenskomsternes Indhold, at der kunde paalægges dem et personligt Ansvar for deres Overholdelse, hvilket vi maa bestride for de allerfleste Forbunds — og da særligt for D. A. F.s Vedkommende, saa maa vi i Henhold til Loven om fælles Afstemning i Konfliktsituationer og Indførelse af tvungen Voldgift afvise Skyldansvar for Overenskomsterne og deres Overholdelse hos Arbejderne som en umoralsk Retstilsnigelse, som et fordømmeligt Bedrageri overfor dem.

De virkelig Skyldige er de Lovgivere, der uden moralsk Adkomst har frataget Arbejderne Retten til Indflydelse paa deres Overenskomsters Indhold og Omfang, samt det faglige Bureaukrati i Forbundsledelserne, der direkte har medvirket hertil og yderligere har benyttet denne Arbejdernes Umyndiggørelse til yderligere at misbruge deres Magt over Arbejderne.

Naar dette faglige Bureaukrati med Chr. Jensen i Spidsen nu kommer og klager over, at den borgerlige Voldgiftsret ikke — i dette Tilfælde — spiller Profossens Rolle overfor Arbejderne, men overlader dette til d. Hrr. Bureaukrater selv, som ogsaa faktisk er de virkelige Skyldige, saa er denne Klage ikke andet end Bluf.

Den er under Paaskud af at ville værne Forbundene kun Bureaukratiets fejge Forsøg paa at løbe fra Ansvaret for egen forræderiske Optræden overfor Arbejderne — Organisationernes Medlemsmasser.

Fagforbundene skal nok holde, men de bureaukratiske Lænker vil blive sprængt.

At de „ulovlige" Strejkers Antal stiger er ikke et Produkt af nogen „kunstig" Agitation eller oparbejdet Stemning, men et Produkt af de stigende Varepriser, en Manifestation af Fagforbundenes svigtende Evne til at skærme og beskytte Arbejdernes Eksistensinteresser.

I dette Sammenstød mellem Arbejdernes Interesser og de Lænker, det faglige Bureaukrati sammen med Udbytterne og geshæftige Politikere har lagt om Arbejdernes faglige Aktionsfrihed, skal de faglige Organisationer nok holde, selv om den faste Voldgiftsret overlader Fagforbundenes Ledere at overtage Profossens Rolle og straffe de Arbejdere der bryder Lænkerne.

Det der er Fare for — ja, al

Opsang!

Langmodige menneskehed,
slovt resignerende mængde —
saml jer til oprør
alle fortrykte, fortrængte!

Forslavede arbejderstand,
slidende, skabende kræfter —
dorskfødte masse
va faen tover I efter? !

Oh,.. hungrende udbytningsfaar
fodret med ordgylp og fraser
bøjende nakken
naar indret mod uretten raser.

Du solle sosjaldemokrat,
tier naar statsskæget tænker —
vis du er til og
spræng dine dumbundne lænker! ! !

halfdan.

BLIV ABONNENT
paa
ARBEJDET
i Oktober Kvartal!
(Kun 1,50 Kr)

Abonnement kan tegnes paa alle Postkontorer og hos alle Landpostbude eller blot ved at skrive et Kort med tydelig Navn og Adresse til »Arbejdet« Kontor, Blaagaards Plads 21, København N. Aabent fra Kl. 17 til 19 hver Hverdag Aften.

TEGN DIG SOM ABONNENT I DAG!

200.000 Arbejdere i Foraarets Overenskomstsituation

Ifølge en Udtalelse af Smedeforbundets Formand til „Soc.-Dem.", regner P. Andersen med, at Overenskomstsituationen Foraaret 1938 vil omfatte op til 200.000 organiserede Arbejdere, idet de Forbund, hvis Overenskomst kan opsiges, hvis Pristallet stiger over 180, sikkert kommer med.

[illegible]

... Udsendelse at dokumentere at den ikke blot er en Løgnecentral, men at dens Optræden er fjendtlig mod Arbejdernes Interesser, og at den ved sin Udsendelser skader [illegible] i Kampen mod Arbejdskøberne.

EN ARBEJDER OM SOVJET

Fortsat fra Side 1.

[illegible] at erfare, at Rusland var [illegible] med England og Frankrig, som det er, ligeledes dets Handel med Tyskland og Italien.

Den almindelige russiske Arbejder levede bestandig i den Opfattelse, at hele den kapitalistiske Verden rustede mod Sovjet og kun tænkte paa at overfalde det, naar den turde. Det var Troen herpaa, der fik Ruslands mere tænkende Arbejdermasser til taalsomt at bære den store Oprustnings meget tunge Byrder.

Vi spurgte ham nærmere om de russiske Arbejderes Løn- og Livsforhold.

Han svarede: Arbejderne af min Klasse, d. v. s. særlige Specialarbejdere og særlige dygtige Fagarbejdere ligesom de saakaldte Stachanowarbejdere, har det meget godt i Sovjet. Jeg, der er ugift, havde gennemgaaende omkring 300 til 350 Rubler om Maaneden, og selvom Pligterne overfor den offentlige Forsorg er vokset betydeligt, og Presseriet til det militære Forsvar og Partiet er ligesaa generende, som det er uundgaaeligt at give til, kunde jeg, selv om min Smag og Krav til Livet ligger noget over den alm. Russers, leve udmærket. Men om at købe Statsobligationer var der selvfølgelig ikke Tale, navnlig heller ingen Interesse for, da jeg temmelig snart blev klar over, at jeg ikke vilde blive i Unionen til min Alderdom.

Men paa de Fabriker jeg har været paa og i de Byer, hvor jeg kender Forholdene, har den alm. Arbejder det ikke godt. Jeg husker endnu min dybe Skuffelse, da jeg begyndte at lære Forholdene at kende nøjere.

Endnu har den alm. Industriarbejder ikke mere end 125 til 150 à 175 Rubler om Maaneden, og efter de Priser, der er gældende, kan de ikke leve uden en kummerlig Tilværelse. Det er, som jeg forstaar, I forklarer om Forholdene her, at kun de Familier med Dobbeltindtægter, hvor flere [illegible] bringer Indtægter [illegible] leve uden Bekymring.

[illegible] Han drejer Ordet paa [illegible] og tilføjer — det er vist et [illegible]. Den russiske Arbejder [illegible]

[illegible]

... [illegible] Dette Grundforhold i Massementaliteten har bevirket, at Hundreder af Stachanowarbejdere enten i aabent Baghold er dræbt af Arbejderne eller er snigmyrdede, og dette har igen bevirket at Titusinder af Arbejdere og Bønder er deporterede eller henrettede eller sidder i Fængslerne.

Vi spørger: Er selve Diktatursystemet ikke Skyld i, at Arbejdermasserne efterhaanden mister al Interesse for Arbejdet og ikke føler nogen som helst Interesse i at blive dygtige og fremme Produktionen, eller kan du forklare hvorfor, at de producerede Varemasser i de senere Aar daler i Forhold til de beskæftigede Arbejderes Antal og de investerede og maskinelle Produktionskræfter?

Svaret gik i Korthed ud paa følgende:

Ifølge den russiske Presse, som jeg har læst, er det ikke alle Industrier, der viser en baade relativ og faktisk Tilbagegang, men vel de vigtigste, og for den militære Oprustning meget vigtige. Men naar Sovjetpressen, bag dette Forhold, raser mod Sabotører, saa mener jeg, at den virkelige Sabotage, [illegible]der har fundet Sted, — mere er af Had til Systemet end i fremmed Magts Tjeneste, og al det andet, der anføres for at piske den nationale Lidenskab op, — saa maa man da søge Grundaarsagen langt dybere, nemlig baade i Masseindstillingen og i Systemet, som nu raader.

Som jeg har lært den almindelige russiske Arbejder at kende igennem Aarene, er han paa Bunden et stort godhjertet Barn, der gerne vil le og snakke, men nødigt paatager sig et Ansvar, en personlig ansvarlig Arbejdsopgave. Han er trods alle Ændringer i Livsforhold og Paavirkning endnu en Bonde, man meget rigtigt har givet den moderne Industris Værktøj i Hænderne, men ikke har evnet at give et moderne Væsen, der svarer til dette Værktøj.

Jeg har lært i Sovjetunionen, at man i Løbet af en Snes Aar kan vende et Lands økonomiske og politiske System, man kan forny en mægtig Verdensdels Produktivkræfter, men man kan ikke saa hurtig ændre Millionernes Mentalitet, — det koster Slægtled!

Den russiske Arbejder af i Dag gaar lyslevende rundt med den gamle Feudalverdens Sjælsarv i Tanke og Væremaade, og dette gælder ikke mindst hans intime Forhold til Arbejdet.

Han kan ikke annamme det udvidede Ansvar i Arbejdsprocessen, der uvægerlig kræves af den moderne Maskines sekunddelte Nytteslag, han begriber ikke Nuets nødvendige Handling i det Hærdningens Fareskala løber over det varme Staal. Han staar [illegible]

[illegible]

... [illegible] for Angiveri den gensidige Mistænksomhed for G. P. U. [illegible] skabte et Miljø, der i alle Tilfælde ikke fremmede Initiativ eller Produktivitet, og helt spærrede Vejen for Udviklingen af de Drivkræfter i det vældige russiske Folkelegeme, der ene kan frigøres ved større Frihed, større Medbestemmelsesret, og derved stigende Ansvarsfølelse under Arbejdet.

Diktaturet kan kun til en hvis Højde piske Produktionens Effektivitet op, saa kommer Reaktionen, og denne er paa mangfoldige Omraader over Sovjetunionen nu, ikke blot i Arbejdets Verden.

Vi spørger: Er det derfor du er rejst fra Unionen, og hvorfor vil du nu forsøge Spanien?

Jeg har sagt, at jeg er et Menneske uden politiske Idealer. Dette er maaske en Mangel ved mig, men saaledes er det. Og Opholdet i Sovjetunionen har ikke forbedret mig i denne Henseende. Jeg har i min Ungdom tilhørt I. W. W. i Staterne, og dets kosmiske industrielle Samfund er mit eneste Ideal, om man kalde dette Fornuftens Klodebilled saaledes.

Men lad mig gentage. Jeg havde det personligt materielt godt i Unionen, og hvad angaar Stalins Tilhængere, saa huserer de jo, efter hvad I siger, lige saa bravt despotisk i Spanien som i Unionen, saa af den Grund flytter jeg ikke „Skiltet".

Jeg er lidt af en Egoist og lidt af en Velgører. Jeg er af Specialitet „Hærder" indenfor Vaabenindustrien og kom til Unionen paa en Tid, hvor de havde Brug for mig. Jeg har nu oplært nogle Dusin unge russiske Arbejdere i min Specialitet samtidig med at jeg mener, jeg grundig har lært den russiske Arbejder at kende, — og saa lært at holde lidt af ham. Og nu kan jeg undværes der og tror, at Spaniens Arbejdere har mere Brug for mig, og jeg er [illegible] blevet helt tosset efter at lære de iberiske Folkeracer og særlig [illegible] kistiske Tendenser at kende. Jeg elsker Forandring og er bestandig paa Vandring.

Men [illegible] Stalins [illegible] [illegible] Spaniens Grænse" spørger vi [illegible]

Vel, svarer den 2 Meter høje [illegible] saa bliver jeg ikke arbejdsløs af den Grund. Jeg hører til [illegible] stridt [illegible], hvormed Menneskene udvikler sig [illegible] anden, og hvem kæler ikke for os i disse Tider. Vi mødes alle i Helvede, siger han [illegible] Farvel.

En Kosmopolit, en Verdensvandrer, der lever for at studere Menneskene og Folkeracernes [illegible] at udvikle dem [illegible]. Og dog hans Ord om Sovjetunionens Forhold og den russiske Arbejder er maaske mere sanddrue Historie end saamange bitterere Billeder af dette Folk i Smeltediglen.

[illegible]

... [illegible] Arbejderne der brød Lænkerne og dermed afsløre, og som disses Vogtere, at det kun Gavn for [illegible] vægelsen og Arbejderne.

Madrid - Shanghai

Fortsat fra Side 2.

frem som et Resultat af [illegible] Teknik, [illegible] skene [illegible] skridt, om Luftens Erobring, om Afstandenes Forkortelse, [illegible] og inderlig Forbindelse mellem alle Jordens Folkeslag.

[illegible] Kulturerobring kunde [illegible] Menneskene [illegible] Ødelæggelser og [illegible] Stykker.

Nu har i [illegible] sendt Sprængstof og Brandbomber [illegible] over Madrid [illegible] Tusinder Menneskeliv [illegible]

[illegible] Shanghai.

Alene i en Gade blev i Løbet af en Time 1200 [illegible] Mennesker [illegible]

[illegible] Kvadratkilometer [illegible] Menneske [illegible] Hundrede Tusinder Medmennesker flygter i Angst for Hungeren [illegible] og Døden.

Men hvad hjælper det [illegible] Menneskene [illegible] eller et eneste elskende Hjertes Længsel med Kærlighed og Lykke?

Den Ensomme

Hipa-Centralens skammelige Opførsel overfor Arbejderne

Fortsat fra Side 3.

[illegible]

Et Eksempel endnu paa Hipas Uvederhæftighed.

[illegible]

Det er let

[illegible]

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

XI

Alene de kapitalistiske Motiver og faktiske Kendsgerninger, jeg har paapeget, ligger bag alle sociale Reformers Fremsættelse og Vedtagelser, maa faa den kritisk tænkende Arbejder til at betragte de sociale Reformers „Gode" for Arbejderne med en hvis Mistro.

Og denne Mistro maa blive bestyrket, jo mere han ud fra et Klassesynspunkt, som Lønarbejder undersøger Spørgsmaalet.

Naiviteten Skvadderhutik

Lad mig med det samme feje al det [illegible] Fladder tilside, hvor en eller anden [illegible] i hans eller hendes Tilfredshed med Tilværelsen i [illegible] eller i en lignende Septiktank, hvor Livets brugte Stof [illegible] i Dødens Venteværelse.

[illegible]

[illegible]

[illegible] vaa Ungdommen moralsk, [illegible] [illegible] Økonomi [illegible] Massekultur [illegible] Demokratiets Prædikestol som „Vindsder" for de arme Vælgere?

Dette gælder ikke blot de sociale Reformer for de Gamle, men for de Syge, for Forhenm. de faldne Arbejdsløse o. s. v.

Med Reaktionens Maal skal Fremskridtet maales

Hvad hjælper det [illegible] [illegible] at man „oplyser" at de sociale Reformer koster [illegible] Penge [illegible]

[illegible]

[illegible] Fremskridt eller Tilbageskridt.

(Fortsættes)

Modellsten

[illegible] Generalforsamling Torsdag den 7 Oktober Kl. 19,30 [illegible] Ramersgade

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 23. Sexuel Raadgivning, special Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
[illegible]
Herresaaler Kr. 4.50 og [illegible]
Damesaaler & Hæle 3.50 og 4.00
Telefon Nora 327 y
[illegible]
Ærbødigst [illegible]

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 3.
Øbro 6016. Øbro 8316.

Bliv Abonnent

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
[illegible]

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse — 15 Øre

No. 35 | Fredag d. 8. Oktober 1937 | 2. Aarg

En trøsterig Tale

Saa blev i Tirsdag den danske Lovfabrik igen aabnet under højtidelige Former.

Først Gudspræk af en Præstemand, og siden egentlig Aabningstale af en Statsmand, Herren Stauning, der talte over Teksten: *„Hvad vi agter at foretage os!"*

Der var Trøstens Ord til mange Sider, og al Folket lyttede i Spænding efter de forløsende Ord i Tidens store Trængsel.

Og mange blev trøstede og gik glade tilbage til Livets Virke i vort herlige, lille, fredelige og frie, elskede demokratiske Land!

Og dobbelt trøsterig blev denne Tale paa Baggrund af det mørke Billede, Hr. Stauning malede af den store Verden derude, hvorfra alt Ondt kommer.

Derude var det ikke blevet bedre. Oprustningerne havde ganske vist sat Beskæftigelsen op, — derude —, men det havde medført større Priser paa de Varer, vi skal købe derude, **medens Prisen paa** de Varer, vi sælger, — vore Landbrugsprodukter, — ikke var steget nok i Forhold dertil.

Derfor maatte vore Bønder hjælpes endnu mere, og Regeringen havde opfundet en stor menneskekærlig Koncentrationslejr, hvori alle de hidtidige „Ordninger": Svineordning, Smørordning, Kornordning og Kødordning skulde gaa op i en stor harmonisk Plan, hvorved Landbruget kunde opnaa lidt større Priser paa det indenlandske Marked, til Trøst for den lille Eksportpris, de endnu faar.

Og saa skal Byggeriet fremmes ude paa Landet. Der skal bygges Huse til Landarbejdere, saa de bliver boende ude paa Landet og være tilstede for Bønderne som billig Arbejdskraft.

De ufornuftige Landarbejdere havde faaet for Skik at stikke af ind til Byerne, naar de blev sultne og ikke kunde faa Arbejde hos Bønderne mere end en Maaned om Aaret. Men nu vil Stauning bygge fine smaa Huse til dem, som de ikke nænner at løbe fra, og hvor ikke blot de tomme Vægge og det tomme Spisekammer, men en lille Have og en Del skønne limede Gældsforpligtelser holder dem bundne, til Bonden skal have hakket nogle Rækker Roer engang om Aaret.

Oh elskelige Fader, hvor lød det trøstefuldt og mættende for en hungrig Bug med Kone og tre Børn i et lille kønt Statshus!

Og saa skal Bondens Gæld saneres igen, — er dette ikke syvende Gang? Atter skal der bringes Balance mellem Landbrugets Gæld og dets Forrentningsevne. Med hvilken frydefuldt Spænding maatte ikke alle lytte til denne skønne gamle Forjættelse, gnistrende af Logik ud af de lynende Brilleglas, vægtig og dybt betonet af Faderens mægtige Basunrøst!

Men hvem skal betale, hvem skal afholde Udgifterne? Skal Kreditorerne, Prioritetshaverne, Obligationernes arme Riddere, eller hvem, hvem, — — — hvem?

Der gik en skælvende Gysen gennem Kuponklippernes udhulede Samfundssind, — men snart blev de beroligede og glade.

Der skulde foretages saadanne økonomiske Foranstaltninger fra Statens Side, der fremmede Boligbyggeriet, saa Menneskene kunde faa gode Huse at bo i!

Aah hvor disse Ord lettede i de Betrængtes Sind, og mange kunde ikke holde deres Bevægelse tilbage. En gammel Obligationstante tørrede en Taare af den pudrede Kind og hviskede huldsalig hen for sig: „Oh kære Bramsnæs, saa vil du købe Obligationerne igen, mit kære Hjertebarn!

Og saaledes havde Faderen et Trøstens Ord til alle Sjæle. Selv den ufødte Slægt fik Forhaabningens Gave, naar engang den nedsatte Folkekommission mødte frem med Bleer og Flaskemælk i Nummerbaasene til Danmarks Smaa, medens Moder gik paa Arbejde, saa Fa'ren blev fri for at bestille noget.

Oh salig Fryd, oh lille Land! Velkommen fattig Hanse'mand!

Og der gik en Engel gennem Rigsdagens Fællessal. Selv de mest blissede Sjæle fik Skær af dens hvide Vinger, medens Faderen drak en Slurk rent Vand og blufærdigt gemte Grimassen i Skægget.

Men Vandet stemte til Alvor, atter fik Stemmen sin dybe Klang, idet Tanker og Ord gik paa Vandring fra Danmarks lyse Strande, til den store mørke Verden derude, hvor Isoleringspolitiken endnu raadede i det økonomiske Liv, og hvorfor vi bestandig for at redde den nationale Beskæftigelse, og forgylde „Aktionærerne i Skotøj, Tekstil og Papir og Sukker", maatte opretholde vore værnende Forholdsregler om dansk Industri og Foretagsomhed!

Men vore mishandelede Importører maatte heller ikke græde! Oppe i Valutacentralens lyse Sale sad i Øjeblikket Frihedsgudindens Kontorbørn og udfandt en Ordning til Lettelse for en bredere Procentmargin i Omsætningens brogede Verden!

Saaledes fik alle noget. Selv de langvarige Arbejdsløse fik at vide, at af de 30 Millioner Kroner, der for et Aar siden blev bevilget til offentlige Arbejder for dem, havde Regeringskontorerne allerede naaet at stipulere over de 25 Millioner Kroner, saaledes at der var al Udsigt til, at en ny Bevilling blev nødvendig for at fortsætte Stipuleringsarbejdet!

Saaledes fik selv de mest ulykkelig stillede Medborgere i dette lykkelige Land deres Trøstens Gave i denne højtidelige Aabningstale!

Og hvem kunde modsige Statsministeren, da han sluttede med disse alvorlige advarende Ord: *„Det maa forventes, at alle Befolkningslag vil medvirke til Afværgelse af Forstyrrelser, der kan volde Skade under de i Forvejen vanskelige Afsætningsforhold!"*

Nej, ingen kunde modsige ham.

Selv da han udbragte et Leve for vort Fædreland: Danmark leve! maatte alle raabe med, hvorefter de fleste af Forsamlingen gled og snakkende gled ud i „Stapstinet", for at trøste sig endnu mere! — kun een blev tilbage.

Oppe i en Krog paa Tilhørerpladserne sad endnu en Skikkelse.

Da en gammel Rigsdagsbetjent gjorde Manden opmærksom paa, at Højtideligheden var forbi, rejste Manden sig, idet han sagde: „Saa fik jeg heller intet denne Gang!"

Den gamle Rigsdagstjener spurgte forundret deltagende: „Hvem er De da?"

Manden stod tænksom et Øjeblik, saa sagde han: *„Jeg er Danmarks Landarbejderklasse!"*

Den Gamle saa grundende paa Manden et Øjeblik. Saa trak et Skælmsmil sig over det gamle Gummiansigt, idet han fortroligt hviskede: *„Jo, De fik da Advarslen om at forholde Dem rolig!"*

Fh.

Efteraar

Nu sænker efteraarets vaade mørke
sig over byen og gør graa og død.
Og stormen strigler trær for gule blade,
der rasler somren bort i vilde danse
og varsler vinterkulde, savn og nød.

Og taagen lægger sine klamme hænder
paa byens regnværsvaade stengraa land.
Og regnen siler vaadt fra skyers sluser,
der hænger graa og skumle under himlen
og overpjasker byen med sit vand.

Og taagen famler over tynde jakker
og væden siver gennem slidte sko.
Og stormen piver gennem gamle rønner,
gaar paa besøg i usle graa kaserner
og levner ikke søvnen salig ro.

Der ligger tusind børn i mørke nætter,
hvis kroppe krymper sig i host og hark.
Og tusind mænd med vaade, kolde kroppe
staar feberrystende i tomme gader,
som trær i vinternatten, uden bark.

Nu sænker efteraarets kolde taager
sig over byen i den vaade nat.
Og byens borger priser hjemmets hygge
og sover trygt i pæne, tætte huse ....
Men udenfor tar dødens stormvær fat — !

— halfdan.

Loven om Overarbejde

Trods al Usselhed kan den udnyttes af Organisationerne

Naar man gennemlæser denne *„Lov om Forbud mod Overarbejde"*, der vedtoges af Rigsdagen i April Maaned i Aar og traadte i Kraft 1. Oktober, kommer man uvilkaarligt til at tænke paa Drengen, der talte paa Knapperne: „skal! — skal ikke!" o. s. v.

En saa lille Lov med saa mange Forbehold og Uklarheder som denne er sikkert en Rekord, og dette siger ikke saa lidt, naar man ellers kender lidt til de talrige Misfostre, der Aar ud og Aar ind sendes ud fra Lovfabriken paa Christiansborg.

Hvad er Overarbejde?

Naar der her i Landet efter et halvt Aarhundredes Demonstrationsmarcher, Bjerge af Resolutioner og Myriader af Taler endelig omkring 1919, ved Arbejdernes direkte Aktion, blev gennemført en 8 Timers Arbejdsdag, og naar denne Arbejdstid efter andre Aars parlamentarisk Rigsdagsvrøvl endelig blev godkendt som lovlig Orden her i Landet, saa maa, — vi havde nær bandet —, alt Arbejde, der udføres her ud over de 8 Timer, være *Overarbejde* i Lovens Forstand!

Og skulde denne Lov være, hvad den udgiver sig for: „Lov om *Forbud* mod Overarbejde", saa maatte den selvfølgelig forbyde alt Arbejde ud over de 8 Timer.

Men dette gør Loven ikke, — tværtimod!

Den fastslaar, at ved Overarbejde forstaas Arbejde ud over den Tid, som ifølge Overenskomst udgør den normale Arbejdstid i paagældende Fag eller faglige Omraade, — — — men — — —

Hvad der ikke er Overarbejde — og Overarbejde, der er tilladt!

Det er ikke Overarbejde, naar blot Arbejdskøbernes og Arbejdernes Organisationer bliver enige derom, og „Overarbejdet" inden for en Maaned afspadseres.

Naar Arbejdstiden omlægges fra den ene Dag til den anden, og Overskridelsen pr. Dag ikke overstiger en Time daglig eller pr. Dag.

For Jernbanedrift kan Socialministeren tillade mere end én Times Overskridelse pr. Dag, uden at dette er Overarbejde!

Alt „Overarbejde", som er tilladt ifølge Døgndriftsloven af 1919, er heller ikke Overarbejde!!

— — —

Overarbejde er videre tilladt i de Tilfælde, hvor

uforudsete Hændelser har forstyrret eller *„truer"* med at forstyrre Driften,

naar Varer eller Værdier ellers er udsat for at tage Skade,

naar Arbejder- og Arbejdskøberorganisationer enes om, at forskyde enkelte Arbejderes Arbejdstid,

naar de samme Organisationer skønner det ønskelig, at forcere Arbejdet i et vist Tidsrum,

naar Arbejdskøberen sammen med enkelte Arbejdere bliver enige om, at der arbejdes over, og de — *„om muligt"* — kan opnaa Tillidsmandens Samtykke — — og,

naar Socialministeren skønner, at Arbejdsløsheden i et Fag er ringe og giver sin Tilladelse til Overarbejdet!

Ræven har mere end en Udgang, men denne Lov er en Samling Rottehuller.

Vi behøver ikke at gaa i Enkeltheder med alle disse Undtagelser. Enhver Arbejder, der kender lidt til de praktiske Forhold paa Arbejdspladserne, — hvor Frygten for Arbejdsløsheden — har sat sine dybe Spor baade i den enkelte Arbejders Frimodighed og i Organisationernes Agressivitet, vil indrømme os, at denne Lov som *„Forbud"* mod Overarbejde i *Praksis* er den rene Camouflage!

Som et talende Eksempel kan allerede anføres, at Loven indlemmer Handels- og **Kontorvirksomhed under sit Omraade, men at Socialministeren overfor Arbejdskøberne allerede har erkendt, at Overenskomstforholdet inden for den Branche ikke indeholder saa** omfattende Arbejdstidsbestemmelser, at disse falder ind under Loven.

Godaften Hr. Larsen!

En Lov om Afspadsering.

Med alle de Forbehold Loven tager, er den faktisk betydningsløs som *Forbud* mod Overarbejde! Derimod er der Mulighed for, at den kan virke understøttende for de Bestræbelser, der inden for flere Fag gør sig gældende om Afspadsering af Overarbejde for derved at give arbejdsløse Kolleger Mulighed for en Del Arbejde!

Men selv i denne beskedne Rolle har Loven sin Brist, idet der med Henblik paa Afspadseringspligten i § 5 er indført en Bestemmelse, der tillader Socialministeren at godkende en *„tillempet"* Ordning, naar Arbejder- og Arbejdskøberforeningen er enige derom.

Vi staar da atter overfor den Kendsgerning, at den Smule reel Betydning Loven kan have, har den ikke i sig selv, men kun i Kraft af den Styrke og Energi, Arbejdernes Organisationer sætter ind paa Sagen. Altsaa den Magt vi besidder uden for Loven. Vi ønsker som Syndikalister at paapege dette.

Utilfredsheden med Loven baade hos Udbyttere og Arbejdere.

Naar der blandt Udbytterne har rejst sig en saa stærk Uvilje mod Loven, at „de Konservative" endog truer med at foreslaa den sat ud af Virksomhed et Aar, — for at *„forbedre"* den — (!), saa kan dette ikke stamme fra dennes Gummielastikum - Indhold, men langt mere i Frygten for, hvad Arbejdernes faglige Organisationer kunde bruge den til —, om de vil!

Det er nemlig ganske falsk, naar f. Eks. Dagbladet *„Børsen"* skriver, at Uviljen bl. Arbejderne mod Loven stammer fra, at Udbetalingen af Overarbejdspenge var det Plus, der for dem sætter Kulør paa Tilværelsen!

Nej, Sandheden er, at Titusinder af Arbejdere under den nu paagaaende Vareaager og Statens indirekte Udplyndringspolitik er **saa usselt lønnede, at deres Hjem** vilde synke ned under Sultegrænsen, om de ikke kunde supplere Ugelønnen ved at arbejde over.

Dette er den nøgne Sandhed.

Tusinder af Arbejdere er underbetalt, saa de vil lide Nød om Overarbejdet tages bort fra dem. Derfra deres Utilfredshed med Loven.

Og Udbytterne frygter for, at Loven skal bevirke et Lønfremstød fra Arbejdernes Side. Derfor er de utilfredse, — de har nemlig ingen anden Grund til at være utilfreds med dette Miskmask af en „Forbuds"-Lov.

Men vil Organisationerne udnytte Forholdet?

Det er sandt, at mange Organisationer allerede har gjort et hæderligt Arbejde i Afspadseringsspørgsmaalet, for derved at skaffe arbejdsløse Fagfæller Del i Arbejdet.

Men det er lige saa sandt, at mange Organisationer, — og blandt dem med usle Lønninger, — har ladet dette Spørgsmaal urørt. Her er nu en Anledning til at vise deres Vilje.

Thi selv hvor ussel denne Lov er, saa kan den, — hvor Organisationerne vil, — udnyttes mod det usunde og ganske uholdbare Forhold, at underbetalt Arbejdskraft holdes i Live ved kunstig Forlængelse af Arbejdsdagen.

Hele Kampen for en kortere Arbejdsdag bliver jo en Meningsløshed baade som Kulturgode og Bekæmpelsen af Arbejdsløshedens Tryk, om den annulleres i en Sultelønskrav om Overarbejde.

Det mangler ikke paa menneskelig Forstaaelse fra vor Side overfor de Arbejdere, der er saa usselt lønnet, at det er et smerteligt Afsavn for dem at undvære Indtægten fra Overarbejde, men disse Kammerater maa alvorligt os afgjort forstaa, at Overarbejde og at sende Hustruerne ud at slide for at opretholde Hjemmet, er Vejen til Undergang baade for den Enkelte, Faget og Klassen.

Vejen frem er, at de møder frem i Fagforeningerne paany, og sammen med Kammeraterne fra Arbejdspladserne tvinger Fagbevægelsen frem i Kamp for en Løn, de som Mænd kan forsørge deres Familier for.

Syndikalist.

Typograferne

i København har med stor Majoritet vedtaget Forlængelsen af Overenskomsten til 1939 mod de i sidste Nummer omtalte Dyrtidstillæg. Arbejdskøberne har ligeledes vedtaget.

Arbejderne og Dyrtiden

Med hvilke Midler bør Arbejderne bekæmpe:

De stigende Varepriser, den dalende Realløn, den stigende Arbejdsløshed og stigende Nødstilstand?

Om disse brændende Spørgsmaal indleder Red. Chr. Christensen en offentlig Diskussion Tirsdag d. 19. Okt. Kl. 20 præcis i Weinolds Lokaler, Nørrevold 23, hvortil vi indbyder alle interesserede Arbejdere. Efter Indledningen er Ordet frit.

Entre 25 Øre.

F.S. Kbh. Afd.

Avertissementsliste for Mødet ligger til Afbenytning paa Bladets Kontor mellem Kl. 17-19 fra førstkommende Tirsdag og fremdeles hver Aften.

Det kan vente til i Morgen

Har du kendt Manden, hvis Valgsprog var: **„Det kan vente til i Morgen!"**

Jeg har kendt en saadan. Det gik ham ofte godt. Ja, det er sandt, men meget, som han kunde have udrettet blev det aldrig, fordi det var for sent i Morgen.

Og en Gang gik det ham pinende galt. Det var, da han engang blev syg, og der skulde hentes Læge. „Det kan vente til i Morgen", sagde han.

Morgenen efter var han død!

— — —

Hvorledes er det, lovede du ikke dig selv forleden, at du vilde give et Bidrag til „Arbejdet"?

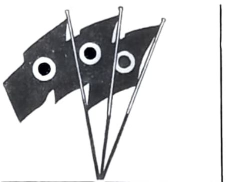

Syndikalistisk Ungdom

S. U. afholder ordinær halvaarlig Generalforsamling Onsdag den 20 Oktober Kl. 20 pr. i Jernbanecaféen Ndr. Fasanvej. Forslag til Generalforsamlingen maa indsendes senest den 15. Oktober.

Bestyrelsen.

KONFIRMATION

Konfirmationssøndag —.

Folk strømmer til Kirker og Forsamlingshuse. —

Lille Peter skal konfirmeres. I „Mannetøj" og med stiv Flip sidder han der saa stiv og strunk.

Oppe i Forsamlingen sidder Far og Mor, saa det gælder om at opføre sig ordentligt. —

Paa Podiet staar en af Samfundets ansete Mænd, han være sig Præst eller Handelsminister, og taler til Ungdommen om Fremtiden og Lykken, der venter. Han indskærper sine unge og utaalmodige Tilhørere at optræde ærligt og redeligt, hvis de vil „blive til noget" ude i Livet. Han ønsker dem til Lykke med Højtidsdagen og ønsker alt godt over dem. —

Folk slappes af og styrter snart efter hjem til Frokosten. —

Til Lykke lille Peter, nu staar du paa Livets Tærskel, nu er du parat til at paabegynde en næsten haabløs Kamp for Tilværelsen. —

Nu venter dig et Samfund, der vil bruge dine mange Kræfter til at skabe Værdier, der kan omsættes i Penge og som til Gengæld vil yde dig en ringe Del af disse Penge. —

Et Samfund, der kun er tilfreds med dig, saafremt du vil tjene det og finde dig i dets Undertrykkelse uden at kny. —

Et Samfund, hvis Pengegriskhed snart vil bringe dig ud i en hensynsløs Krig, sammen med Millioner af andre forsvarsløse unge Mænd for at tjene Samfundets og ikke dine Interesser. —

Et Samfund, hvor det maa betragtes som en Naadegave at faa Lov at arbejde for en lille, en alt for lille Løn. —

Et Samfund, der er raaddent i Bund og Grund. —

Til Lykke, lille Peter.

Johan.

Lærling giv Agt!

Den 1. Oktober traadte den nye Lærlingelov i Kraft. Den er karrig nok overfor de unge Arbejdere. Medens de voksne Arbejdere har 8 Timers Arbejdsdag og forhaabentlig snart vil naa frem til 40 Timers Arbejdsuge, saa tilstaar Loven os Lærlinge naadigst højest 9 Timers Arbejde de Dage eller rettere Aftener, vi besøger Skolen.

Dette betyder for os, der f. Eks. har 2½ Times Skoleundervisning om Aftenen at vi tilstaas 1½ Time fri fra vor daglige Arbejdsplads.

Men selv denne lille Begunstigelse er der Fabriker og Mestre, der ikke kan unde os.

Vi har saaledes et frisk Eksempel fra et større Maskinværksted, hvor man rent ud nægter Lærlingene at gaa før normal Fyraften, selv om disse ifølge Loven skal have fri en Time før!

Nægtelsen er fra Virksomhedens Leder motiveret med, at der er indsendt Ansøgning til Socialministeren om Dispensation fra Loven, at han har lovet denne, og man derfor blot venter paa hans officielle Underskrift.

Bortset fra at vi tvivler om, at nævnte Virksomhed kan opnaa nogen Dispensation, da der ikke foreligger den mindste Grund hertil, saa kan Virksomheden selvfølgelig ikke, saalænge den ikke har opnaaet Dispensationen, med nogen Ret nægte at efterkomme Loven.

Det er et aabent Lovbrud, som vi opfordrer Lærlingenes Forældre og Værger til at anmelde til Myndighederne.

Vi kan tænke os, at der er flere af lignende Indstilling som denne Virksomheds Indehavere, og vi vil alvorligt henstille til vore unge Kammerater, at de sørger for, at saadanne Virksomheder bliver anmeldt.

Vore Arbejdskøberes højtidelige Talemaader om deres Omsorg for at skabe en dygtig faglig Arbejdsstab af os Unge, viste sin sande Karakter, da de nægtede at gaa med til, at vi fik vor Skoleundervisning om Morgenen, hvor vi er mest oplagte til at modtage teoretisk Undervisning.

Og nu da Lovgiverne saa tog Hensyn, ikke til os og den bedste Ordning for vor Uddannelse, men til Udbytternes Krav om vor Arbejdskraft hele Dagen og derefter paa Skolebænk om Aftenen, saa vil man ikke engang give os den Time fri, saa vor Arbejdstid kun bliver 9 Timer, men bestandig tvinge os til 8 Timer paa Arbejdsstedet og derefter hele vor Aften paa Skolebænken.

Dette fastslaar for os paany, hvad Syndikalismen siger, at det vi Arbejdere skal have af Arbejdskøberne og Lovgiverne, det skal vi i Realiteten selv tiltvinge os.

Men unge Kammerater, lad os være vaagne og i alle Tilfælde kræve, at de smaa Fordele den nye Lærlingelov tilstaar os ogsaa skal tilflyde os.

Frem i Lyset med de Mestre og Virksomheder, der nægter at opfylde Loven.

Lærling.

Forelæsning om Syndikalismen

„Syndikalistisk Ungdomsforening" indbyder herved baade yngre og ældre Læsere af „Arbejdet" til at deltage i en Serie paa tre sammenhængende Foredrag, som Redaktør Chr. Christensen vil holde over Syndikalismen som **praktisk Arbejderbevægelse, som konstruktiv Verdensidé samt dens forskellige Skoler og Idéretninger.**

Enhver Arbejder, der ønsker at vide Besked om Syndikalismen bør deltage i disse interessante Aftener, hvor der ogsaa bliver Spørgetime.

Adgangskort til alle tre Foredrag vil koste 1 Krone og kan afhentes paa „Arbejdets" Kontor hver Hverdag Aften mellem Kl. 17 og 19.

Aftenerne bliver Fredag d. 22. og 29. Oktober samt 5. November. Mødested bekendtgøres i næste Uge.

Den brutale Magts Problemer

Af Chr. Christensen

Det nuværende politiske Demokrati, der rundt i Landene sidder inde med den saakaldte parlamentariske Magt, har blandt andet erobret denne ved deres stærke Agitation mod Militarisme og Oprustning.

Det samme politiske Demokrati, ogsaa Socialdemokratiet, staar nu rundt i Landene som Oprustningens og Militarismens Forsvarere.

Bebrejder man Demokratiet denne Modsigelse, peges paa de fascistiske Diktaturstaters enorme militære Oprustninger og Paagaaenhed og hævdes, at saafremt de demokratiske Lande ikke opruster, saa vil Diktaturstaterne overfalde dem, fratage Landene deres økonomiske Eksistensmuligheder og indføre politisk og aandeligt Slaveri.

Bortset fra Demokratiets egen Skyld i Diktaturstaternes Tilblivelse, saa er dette Argument af en saadan Vægt overfor Europas Arbejdermasser, at disse faktisk har bøjet sig for det, og i deres Indstilling er nationaliseret for næste Verdensopgør mellem de kapitalistiske Nationer. Denne sidste Kendsgerning har bragt Verdens revolutionære Arbejdere i en yderst vanskelig Situation.

Stillingen i Dag i Spanien viser dette.

Spaniens revolutionære Proletariat der inderlig vil en Fred mellem alle Jordens Folkeslag, grundet paa fælles Brugsret over Jord- og Arbejdsmidler, staar i Dag indeklemt i den brutale Magts Problemer.

De maatte i Selvforsvar gribe til Vaaben, da den sorte Fascisme 19. Juli 1936 ved brutal Vold søgte at berøve dem deres Frihed og Menneskeret.

Denne Voldsmagt er ikke blot spansk reaktionær Fascisme, men Verdensfascismens repræsenteret af tysk Krigsteknik og Italiensk Menneskemateriale.

Overfor denne sorte Fascisme kæmper Spaniens revolutionære Proletariat paa andet Aar.

Vi kan sige, at det er tragisk, at Mennesker, der kun ønsker at leve i Fred og Frihed skal ofre Livet i Tusindtal for at værge sig imod denne fremmede Voldsmagt.

Ja, det er tragisk, men er det ikke endnu mere tragisk, at medens Spaniens revolutionære Arbejdere og Bønder er optaget af denne Forsvarskamp for Frihed og Menneskeret, saa gror der bag deres Ryg, bag den kæmpende Front, en mere lumsk, men lige saa brutal Fascisme op, der nu Punkt for Punkt berøver dem den Frihed og Menneskeret, som de kæmper for at bevare overfor den sorte Verdensfascisme.

Det er Finanskapitalen i de demokratiske Lande, der staar bag denne, — den hvide Fascisme.

Endnu er det kæmpende spanske Proletariat ikke berøvet sin Organisations og Forsamlingsret, men uden for deres Organisationskontorer staar til Tænderne væbnede, den fjendtlige Politipatroule, parat til at gribe ind, naar det passer den hvide Fascismes Bagmænd.

De revolutionære Arbejderes Presse- og Talefrihed er allerede lagt i Lænker af en fræk og partisk Censur.

Hundreder af revolutionære Kammerater er dels snigmyrdet og dels indespærrede i Fængslerne af stalinistisk og borgerligt Forbryderpak, der afvæbner de revolutionære Arbejdere samtidig med, at de bevæbner Smaaborgerskabet og deres egne Bander.

Skridt for Skridt har de opløst Arbejdernes Frontformationer og militariseret Hæren efter Borgerskabet og Kapitalens Behov.

Nu er Turen kommet til den kollektive Opbygning af Landbrug og Industri, som de revolutionære Arbejdere og Bønder egentlig kæmper for, som Løn for alle de frygtelige Ofre i Kampen mod den sorte Fascisme.

De første Forbrydelser er allerede udøvet af Storfinancens og Stalins Redskaber mod den sociale Kollektivisering i Aragoniens Landbrug.

Og der bør ikke herske Tvivl om, at denne fascistiske Forbrydelse vil blive fortsat med en kapitalistisk Nationalisering af Industri og Transport, efterhaanden som den hvide Fascisme, — politisk repræsenteret af Regeringen Negrin, — føler sig stærk nok til at knuse Arbejdernes Modstand, og berøve dem enhver Belønning for alle deres store Ofre i Kampen mod italiensk og tysk Fascisme.

Lad os se det Forhold lige i Øjnene, at Spaniens revolutionære Arbejdermasser er indeklemt baade foran og bag Fronten af kapitalistiske Udsugere, hvis fælles Maal er, paany at undertrykke, forslave og udbytte Spaniens Bønder og Arbejdere.

Hverken Negrin eller Franco kæmper i Dag for det spanske Folks Frihed og Ret til at leve i Fred paa Spaniens Jord. De kæmper lige saa lidt for nogen Ideologi. Deres Kamp gælder — berøvet enhver Frase — kun dette ene, om tysk-italiensk eller fransk-engelsk FinansKapital i Fremtiden skal besidde Magten til at udplyndre Spaniens arbejdende Folk og militær-politisk udnytte Landets Raastoffer og strategiske Beliggenhed.

De kæmpende spanske Arbejdere staar da op i den Tvangssituation, at de, for at holde Francos Bander fra Livet, maa finde sig i Negrins tiltagende Fascisme. Vender de sig mod Negrins Fascisme og slaar denne ned, da risikerer de at Franco sejrer i Ryggen paa dem og omvendt.

Denne Tvangssituation har i de sidste Maaneder staaet klart for Spaniens revolutionære Intelligens.

Den Linie, der hidtil er fulgt er: Først maa vi slaa den sorte Fascisme ned og siden tage Opgøret med den hvide.

Denne Linie følges endnu, omend med sammenbidte Tænder.

Men efterhaanden som Negrins Forræderi bag Fronten bliver mere aabenbar for større og større Dele af de kæmpende Arbejdermasser, vil

Fortsættes Side 4.

EN FEMTEDEL AF AMERIKAS ARBEJDERE UNDER EKSISTENSMINIMUMMET

Ifølge en af „*Works Progres Administration*" foretaget indgaaende Undersøgelse, der har omfattet Arbejdernes Eksistensvilkaar med Hensyn til Varepriser og Lønindkomster i 59 af Staternes større Byer og Industricentrer, er man bl. a. kommet til følgende Resultat:

For ikke at en Familie paa Mand Hustru og 2 Børn skal lide fysisk Nød, er det nødvendigt, at de har en Indkomst paa mindst 1261 Dollar om Aaret. Samtidig paapeges det i samme Arbejde, at over en Femtedel af Staternes Arbejdere har under 1000 Dollar i Aarsindtægt.

Verdens største Valghumbug

Det meddeles fra Rusland, at alle Trykkeriers tekniske Kræfter er taget i Brug Dag og Nat med Trykning af Hundreder Millioner af Valgopraab, Valgaviser og Stemmesedler o. s. v.

Det er „**Valgkampen**" til „Unionens" første „**demokratiske**" Valg, der forberedes. Og endnu før man aner, naar Valget skal finde Sted, brøler Radioer og Aviser for et sejrrigt Valg for Stalins Politik, medens Partiets Folk holder Fabriksmøder og Husmødremøder i Karéerne for samme høje Formaal.

Der er blot det at sige til det, at da alle andre Partier og Meninger end netop Stalins og hans Parti er forbudt og forfølges med Fængsel og Dødsstraf, lige som deres Tale- Trykke- og Forsamlingsfrihed er forbudt under Dødsstraf, saa er hele dette Valghalløj den største Valghumbug noget Land endnu kan opvise. End ikke Nazisterne har præsteret noget saa storslaaet humbugsagtigt.

De russiske Arbejderes Indflydelse og Medbestemmelsesret gennem Fagforeninger, Fabriks- og Bysovjetter er jo forlængst likvideret, saa hvorfor fejre Begravelsen paa en saa bekostelig Maade? Arbejderne i Vesteuropa lader sig dog ikke bedrage af en nok saa storstilet Humbugsforestilling ved et **Karrikaturvalg**, hvor kun ét Partis Repræsentanter er valgbare, og hvor det er livsfarligt for andre at lade sig opstille.

Den Forestilling er endnu frækkere Udfordring af den menneskelige Fornuft end Zarens Dumavalg, — og de var skrappe nok.

Bliv Abonnent paa Bladet

International Oversigt over 40 Timer-Ugens sejrende Fremskridt

Det fascistiske Italien har 40 Timers Arbejdsuge i hele sin Industri, men Danmarks demokratiske Regering afviser Kravet

Danmarks mægtige Arbejdsløshed maa nu kalde vort Lands Arbejdere frem til Aktion

Danske Arbejdere se op! Se, hvor det bærer henad!

Staaende overfor den mægtige Arbejdsløshed, der i Forhold til vort Lands Størrelse bestandig er tilstede,

staaende overfor den uundgaaelige Katastrofe, at denne mægtige Arbejdsløshed, der ved sidste officielle Optælling, omfattede 75,000 Arbejdere, for hver Uge nu vil vokse,

staaende overfor den Kendsgerning, at de bestandig stigende Varepriser i Forhold til den bundne Løn og Understøttelse allerede har sænket Levestandarden i Hundrede Tusinder Arbejderhjem og i Erkendelse af, at Tilstedeværelsen af den store og voksende Arbejdsløshed —, om den uhindret faar Lov at brede sig —, yderligere vil svække vor Klasses Evne til Forbedring af dens Arbejds- og Livsvilkaar i de kommende Aar,

anraaber vi alle Fag, alle samvittighedsfulde alvorligt tænkende organiserede Arbejdere om nu at tage Spørgsmaalet om 40 Timers Arbejdsugen op til Drøftelse og Beslutning paa alle Arbejdspladser, i alle Fællesklubber, i alle faglige Organisationer Landet over.

Og vi retter denne Opfordring saa meget mere, som den kommende Overenskomstsituation tegner til at blive den største og mest omfattende vort Lands Arbejdere endnu har staaet overfor, idet over 200,000 Arbejdere, Halvdelen af de organiserede Arbejdere, kan og uden Tvivl vil opsige Overenskomsterne til Udløb i det kommende Foraar.

Ifølge de gældende Bestemmelser skal Organisationerne allerede omkring 1. December have fremsendt sine Overenskomstkrav.

Derfor er det ikke for tidligt, at det store vidtfavnende Spørgsmaal om 40 Timers Arbejdsugen nu tages op til Drøftelse og Beslutning i de faglige Afdelinger.

Til Orientering og Vejledning i Diskussionerne om dette Spørgsmaal skal vi i det efterfølgende bringe en Række autentiske Oplysninger om 40 Timers Arbejdsugens Stilling i de forskellige Lande.

I Verdenskrisens Kølvand rejser Kravet sig om 40 Timers Arbejdsuge som en Stormbølge ud over Landene

Da Arbejdermasserne i 1918—19 vendte hjem fra Skyttegravene med Vaaben i Hænderne, skælvede det kapitalistiske Borgerskab i en historisk Stund for, hvad der maatte følge!

Det frygtede den sociale Revolution og gav Køb i Reformer for at undgaa sin egen Undergang.

En af de Frugter, Verdens Arbejdere tog hjem, var den 8 Timers Arbejdsdag — 48 Timers Arbejdsugen —, som havde staaet paa deres Ønskeseddel i et halvt Aarhundrede.

Siden Englands Parlament i 1847 havde vedtaget Loven om 10 Timers Arbejdsdagen, var der da gaaet 72 Aar, inden de forskellige Landes Parlamenter omkring 1919 konfirmerede 8 Timers Arbejdsdagen.

2 Timers officiel Forkortelse i Løbet af 72 Aar!

Verdenskapitalismens førende Intelligens, Nationaløkonomer og Politikere, der havde slaaet sig til Ro med Tanken om, at et lignende Tidsrum igen skulde gaa, inden Underklassens Kræfter igen blev sat ind for nye Krav om Forkortelse af Arbejdstiden, blev blot i Løbet af en Aarrække fra 12 til 15 Aar vækket op til at tænke om igen!

Under Presset af vor Klasses mægtige Kræfter blev Parlamenterne rundt i Landene paany tvunget til at „forære" Arbejderne en kortere Arbejdsdag!

Den mægtige Rationaliseringsbølge skaber den Krise, hvoraf Kravet suger Næring.

Da Tyskland havde tabt Verdenskrigen og dets Industri og økonomiske Eksistensliv var knuget inde i Versailles-Traktatens politiske Lænker, var der for den tyske kapitalistiske Nation kun en af to Udveje.

Enten maatte dens Industri falde sammen og Landet synke ned i en Middelaldertilværelse, der igen, som den verdensberømte engelske Nationaløkonom Keines skrev, maatte medføre, at ca. 20 Millioner af dets Indbyggere vilde uddø i Sultens Lidelser eller ogsaa maatte den —, som den naturligt valgte —, ved Hjælp af *billige* Varepriser søge at sprænge disse Lænker og paany erobre et Afsætningsmarked for sin industrielle Produktion.

Hele Tysklands tekniske, kemiske og merkantile Intelligens blev sat ind og gennemførte i Løbet af faa Aar en Rationalisering, en flerdoblet Produktionskapacitet, der i Form af billige Massevarer pulveriserede alle Versailles-Traktatens spærrende Mure for Tysklands Industri.

Svaret herpaa kunde ikke udeblive. U. S. A., England, Frankrigs og Japans Industri rejste fra 1922 en lignende Rationalisering, og 1929 var denne gennemført i alle førende konkurrerende Verdensindustrier.

Resultatet udeblev heller ikke. Verden svømmede i billige Varer, dalende Priser, — Overproduktion — Krise — stigende og stigende Bølge af arbejdsløse Hære, voksende efterhaanden over Verden til 1932 med Millioner af arbejdsløse Industriarbejdere.

Som Bølgen voksede mistede Millionerne deres Købekraft og yderligere forværredes Krisen, — den manglende Evne for Folkemasserne til at købe, hvad de skaber.

Engang endnu konstaterede det kapitalistiske System sin indre Selvmodsigelse ved at bekæmpe Krisen ved at forværre den.

Og til Slut kendte Patientens politiske Læger ikke andre Midler end de gamle Barndomssvagheder, at stænge de nationale Porte, — den lukkede Dørs Politik, — for derved at tvinge hver Nations Indbyggere til at betale højere Priser for de nationale Produkter og i Kraft deraf fortsætte Slagsmaalet med de samme Varer til billigere Priser uden for Nationens Grænser.

Men midt i Virvarret, midt imellem den nationale Politiks Yderpunkter at sulte de arbejdsløse Millioner langsomt ihjel med Afmagringsunderstøttelser og holde Arbejderne nede i fastbundne Sultelønninger, for derved at bevare den nationale Kapitals Velfærd, dens Profit og Renter, gror en Tanke frem af Folkedybet, jævn og ligetil mættet, stærk, fortættet i logisk Klarhed og Kraft.

Giv Folkemassernes Millioner

Køb vort Bladfondsmærke

Agitér for vort Bladfondsmærke

Sælg vort Bladfondsmærke

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F.S. Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

større Evne til at købe, hvad de skaber!

Del det forhaandenværende Arbejde mellem de forhaandenværende Arbejdermasser, og giv dem alle en Løn, der dækker deres Livsbehov!

Dette er den eneste naturlige Mulighed for Balance i den borgerlige Samfundshusholdning!

I denne Tankes logiske Lys gror Arbejdernes voksende Krav i Verdens Industrinationer om 40 Timers Arbejdsuge med fuld Lønudligning!

Kravets naturlige Motiver og dets kunstigt tillagde Motiver.

Naar Danmarks Arbejdere nu skal tage Stilling til 40 Timers Arbejdsugen, maa de revolutionære Arbejdere i Diskussionerne om dette Spørgsmaal først af alt vare sig mod tillokkende Overdrivelser i Agitationen for dets Gennemførelse.

Det gælder først af alt at fastslaa, at dette Krav ikke er revolutionært, men at det langt mere i sit Forhold til den kapitalistiske Samfundshusholdning er konserverende derved, at dets Opfyldelse bringer større Balance i denne, — modarbejder Krisens dybeste Aarsag — derved, at det giver flere ledige Hænder Arbejde og giver derved de arbejdende Masser større Andel i de producerende Værdier, større Lønmængde, større Købeevne til at omsætte, forbruge Varemasserne og derved igen større Muligheder for en øget Produktion.

Lad os holde Sandheden i dette Realforhold stærkt frem, om vi i Diskussionerne skulde møde de sædvanlige reformistiske Skræmmebilleder mod Arbejdernes naturlige Dagskrav.

Kravet er ikke revolutionært!

Paa den anden Side er det heller ikke sejrende brudt igennem ved en voksende Forstaaelse af Hensynet til Arbejdernes Velfærd, eller som Frugt af en indre Forstaaelse hos den kapitalistiske Industris videnskabelige Eksperter, saaledes som Mirakeldoktorerne i Arbejdsbureauet i Genève vil give det Udseende af.

Begge Motiver hvad enten det er Hensynet til Arbejdernes menneskelige Velfærd, eller Eksperternes Erkendelse af, at Arbejdstiden for at være økonomisk indbringende for Kapitalen, maa staa i Forhold til Arbejdstempo og Slidet paa Arbejdernes Nerver og Muskelstof, saa stemples disse Motiver som grundfalske af den Kendsgerning, at det er Arbejdermasserne, — selv i de fascistiske Lande —, der har kæmpet Kravet frem til Sejr under den stærkeste Modstand, baade fra Kapitalisternes Side og ikke mindre fra deres politiske Tjenerskab — Regeringer og Parlamenter.

Her er i Motivspørgsmaalet hverken Tale om en revolutionær Aktion fra Arbejdernes Side mod Kapitalismen eller Naadegaver fra denne eller Statsmagten til Arbejderne.

Motiverne er ret og slet forankrede i de daglige Eksistensvilkaar, Krisen bød Arbejdermasserne.

Paa den ene Side blev det et naturligt Krav for de arbejdsløse Millioner, at de krævede Delagtighed i Arbejdet og en Indkomst, de kunde leve af.

Paa den anden Side kunde de Arbejdere, der blev i Arbejde ikke undgaa, at Truslen om Arbejdsløshed lammede deres Evne til at forbedre deres Løn og Livsvilkaar, baade individuelt og organisationsmæssigt.

Resultatet blev, at den nationale Valuta- og Beskyttelsespolitik udmarvede deres Løn for større og større Dele af deres Købekraft, medens baade de selv og deres faglige Organisationer, — knuget af selve Arbejdsløsheden, — stod lammede i Kampen for at hæve Lønnen i Forhold til de stigende Varepriser.

Saa ligetil og naturligt er Motiverne i dette, for mange saa uforstaaelige Forhold, at netop i en voldsom Krisetid, hvor Arbejderne skulde være svage, sætter Millionerne ind i en sejrende Verdensaktion for en Forkortelse af Arbejdstiden, der i gode Aar var utænkelig!

Men at det netop var dette Krisens stærke Pres, der tvang Kravet frem, tvang de Arbejdsløse og de Arbejdende til at finde hinanden, viser ogsaa et andet Forhold, nemlig at Kravet rejste sig først og med størst Styrke i de Industrilande, hvor Arbejderne procentvis stod daarligst organiserede, eller hvor sociale Understøttelser for de Arbejdsløse manglede. Det var nemlig det fascistiske Italien og U. S. A. der gik forrest i Gennemførelsen af 40 Timers Arbejdsugen.

I skarpeste Modsætning hertil staar de Lande, hvor enten en fremskreden Fagbevægelse eller en udviklet Arbejdsløshedsunderstøttelse, eller begge i Forening, som f. Eks. i Skandinavien, længst muligt afbødede Krisens frygtelige Pres.

Til Underbyggelse af det vi her har paapeget med Henblik paa Motiverne og til Orientering for de danske Arbejdere skal vi nu give en kort Oversigt over Spørgsmaalets Stilling i de førende Industrilande.

I U. S. A. blev 40 Timers Arbejdsugen gennemført allerede 1933 og er trods Højesterets Ophævelse af Loven en Realitet, men Arbejdernes Organisationer kræver allerede nu 30 Timers Arbejdsuge.

„De forenede Stater", U. S. A., hvis Kapitalisme blev født i Renkultur, uden en gammel Feudalverdens snærende Baand, er Verdens største og førende kapitalistiske Nation. Som før Verdenskrigen er den i Dag det store Barometer, hvor de europæiske Nationer kan aflæse deres nære økonomiske Skæbne paa Godt og Ondt. Den gaar foran i Opgang og foran i Krisens Dyb.

Den var hurtigst til at besvare Tysklands Rationalisering og faldt ogsaa først sammen med dette Lands Industri i Sammenbruddets Krise.

Men medens U. S. A. i Modsætning til Tyskland, havde enorme Kapitalrecurser, saa stod dens Arbejderklasse overfor Krisen næsten nøgen værgeløs.

Dens Fagbevægelse var kun stedvis stærk, og dens Modstand overfor Millioners Arbejdsløshed betydningsløs. De Arbejdsløses Understøttelse bestod nærmest i privat Godgørenhed.

I dette Miljø, hvor Arbejdsløse daglig styrtede om paa Storstædernes Gader af Underernærings Lidelser, og hvor Hundrede Tusinder tilbød sig til Arbejdskøberne blot for at sikre sig mod Sultedøden, truedes ikke blot Fagbevægelsen i sin Eksistens, men selve Forholdet udviklede sig allerede 1931—32 til en fuldstændig Katastrofe for Arbejderklassen, idet alle Arbejdere truedes med Afsked eller Sulteløn.

Under disse Vilkaar fødtes Tanken om en generel Indskrænkning af Arbejdstiden i hele Amerikas Industri, baceret paa fuld Lønudligning. Kravet blev formuleret af Arbejderbevægelsen i Henhold til de Arbejdsløses Antal og Industriens Behov, *til 30 Timers Arbejdsuge.*

Paa Kravet førtes en Række Kampe rundt i Staterne baade af Fagbevægelsen og af uorganiserede Arbejdermasser saavel som af mægtige Demonstrationer af Arbejdsløse baade mod de Arbejdere der ikke vilde gaa i Kamp for Kravet, og de forskellige Staters Myndigheder. (Toget til Washington.)

Med uformindsket Styrke fortsattes Kampen af Millioner, der kun havde Sultedøden eller Kravets Opfyldelse som Mulighed.

Endelig i 1933 maatte Staternes lovgivende Parlament, der hidtil havde svoret til Manchesterteoriens iskolde Lære, bøje af for Massernes Tryk, og 40 Timers Arbejdsugen blev indført i alle Staternes Industrier, medens Lønspørgsmaalet blev staaende aaben, som Forum for en frygtelig Kamp, som Parlamentet senere maatte forsøge at løse sammen med den meget reformistiske Fagbevægelse, men en Kamp, der faktisk raser endnu, og hvis hele Stilling karakteriseres ved Resultatet af de sidste statistiske Undersøgelser i en Række Byer og store Industricentrer, der fastslaar, at over en Femtedel af Staternes Lønarbejdere ikke har 1000 Dollar i aarlig Indtægt, hvad der ligger under Sultegrænsen.

Staternes Højesteret, — der har en Særstilling i Forhold til det lovgivende Parlament, — erklærede Loven om 40 Timers Arbejdsuge for ugyldig, men selv om der efter Dommen i enkelte Industrier, hvor Arbejderne er meget svage, kan spores en Reaktion helt op til 42 Timers Arbejdsuge, saa registreres i mægtige Dele af Amerikas Industri Arbejdsugen helt ned paa 36 og $35^1/_2$ Time og Arbejdermasserne, baade organiserede og uorganiserede, fastholder uden Hensyn til Højesteret og Parlament Kravet om de 30 Timer, og fortsætter Kampen for Kravets Gennemførelse i Praksis.

Hvor den ugentlige Arbejdstid vil falde i Leje, — hvis den nogen Sinde mere gør det — bliver ikke over de 40 Timer. Denne Arbejdstid for Staternes Millioner Industriarbejdere er sejrrigt gennemført!

Kampens Linie ligger længere fremme!

I det fascistiske Italien blev gennem den korporative Ordning ved obligatoriske Overenskomster i 1934 gennemført 40 Timers Arbejdsuge for hele Landets Industri

Ogsaa det fascistiske Italiens Industri ramtes frygteligt af Rationaliseringskrisen, men dels var Italien ved Krisens Begyndelse ikke, — som nu, — færdig med sin militære Oprustning, da Krisen indtraf, og dels har den i Forholdet mellem Industriarbejderne og deres Udbyttere den saakaldte fascistiske *„Korporations-Organisation"*, to Foreteelser, som i høj Grad hjalp til at forhindre Arbejdsløsheden i at udvikle sig til Katastrofe.

Der blev straks sat mægtige Reserver ind paa Oprustningen, men allerede 1932—33 stod det klart, at Italiens Oprustning ikke evnede at optage den mægtigt voksende Reservearmé, og man blev klar over, at Beskæftigelsesspørgsmaalet maatte lægges paa et Grundlag, der var holdbart ud i de kommende Aar.

Indenfor den saakaldte Korporationsorganisation, der ifølge hele Fascismens Ideologi er en Art national Folkefront mellem Arbejderne og deres Udbyttere, blev der i Løbet af 1933—34 gennem en Række kollektive Overenskomster fastlagt en Norm for en normal Arbejdsuge paa 40 Timer.

I Løbet af Aaret 1934 var denne Bevægelse fuldført i alle Italiens Industrier, saaledes at 40 Timers Arbejdsuge var gennemført i hele den private Industri og i Statens Vaaben- og Ammunitionsvirksomheder med Undtagelse af et Par enkelte særlige Brancher, hvor særlige Forhold gjorde sig gældende.

Den 12. December 1936 godkendte den fascistiske Regering gennem et Dekret den gældende Arbejdstidsordning fra de kollektive Overenskomster. Dekretet fastsætter 40 Timers Arbejdsugen som lovlig Arbejdstid, der kun maa overskrides med 2 Timer ugentlig, saafremt det er umulig at afværge dette ved Ansættelse af flere Arbejdere. Den samme Klausul gælder alle Former for Overarbejde.

Og selv om Lønordningen i Italiens Industri ikke mere er strengt bunden til Timelønssystemet, og dette derfor ikke rammer Arbejderne saa haardt ved en Indskrænkning af Arbejdstimernes Antal, er der i samtlige Italiens Industrier i Forbindelse med Indførelse af 40 Timers Ugen, til Imødegaaelse af de stigende Varepriser, gennemført en Lønforhøjelse fra 7 til 10 pCt.

Uden at vi er istand til at konstatere Betydningen i Reallønsforholdet o. s. v. i disse Forbedringer i den italienske Arbejders Eksistensvilkaar, vil vi overfor enhver Mistænkeliggørelse for Overdrivelse eller „Fascistvenlighed" fra Kredse, der herhjemme føler sig forpligtiget til at forsvare den danske demokratiske Regerings mærkelige Stilling til danske Arbejderes Løn- og Arbejdstidsforhold, forud gøre vore Læsere opmærksomme paa, at alle de *faktiske* Oplysninger, vi her bringer danske Arbejdere om Forholdene i Italiens Industri, direkte er taget fra „Arbejdsraadet i Genève"s Beretning om Løn- og Arbejdsforhold i de forskellige Lande.

Da baade det faglige reformistiske Bureaukrati og den danske Regering er repræsenteret i dette Raad, ved man altsaa forud hvor man bør henvende sig, hvis man har noget at klage over vore Oplysninger.

Vi fastslaar, at i det fascistiske Italien har Arbejderne 40 Timers Arbejdsuge, og Prisstigningerne paa deres Livsfornødenheder er søgt opvejet med en Lønforhøjelse fra 7 til 10 pCt.

Kampene og Sejrene i Frankrig for 40 Timers Arbejdsuge og 35% Lønforhøjelse.

I Frankrig møder vi paa den ene Side en gammel forfinet Smaaindustri med Tusinder af smaa Virksomheder med faa Arbejdere, og paa den anden Side en hypermoderne Stor- og Sværindustri med stort Arbejderantal i hver Virksomhed.

Vi møder samtidig en Fagbevægelse, der selvsagt er præget af disse Grundforhold, men tillige i højeste Grad er præget af den

Fortsættes Side 4.

Dyrtid

(eller: refleksjoner paa klosettet).

Jeg flygter bort fra livets slagsmaal,
her har jeg det saa rart og fredeligt
her er vidunderligt og stille.
Et pænt kloset er ikke kedeligt!

Terrassogulvet — bar' smaa prikker,
der danner mange, sjove billeder.
Naar jeg skal være ærlig syn's jeg
slet ikke at der er saa ilde her!

Her standser hjernens vilde danse
og man blir rolig, nøgtern, koldere
og putter sine tommelfingre
i sine buksers bælteholdere.

Jeg sidder stille . spekulerer
over dagens mange hændelser.
Jeg har mit eget lille oxford
med baade synder og bekendelser!

....

Idag steg smørret fjorten øre
i Danmark — lykkens vupti-gineland!
Vi synger nu med Øhlenschlæger:
„Der er et yndigt margarineland".

Og flæsket, kaffen, brødet stiger,
mens landets gribbe flaar og hugger løs.
Jo mer vi slider — mindre faar vi,
mens stat og arbejdskøber plukker os.

Og folk der har en lille gasje
di sukker under armods svineri:
aah — bare man ku' æde løfter ...
men der er ingen vitaminer i!!

....

Selv paa et pænt kloset man mærker
til dyrtid og til verdenskriserne!
Paa sømmet hænger der en seddel:
S P A R ! ! ! prisen stiger paa
A V I S E R N E ! ! !

— halfdan.

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Abonnenter i Provinsen

Grundet paa forskellige Omstændigheder er vi kommet en Uge forsent med Inkassationen af vore Provinsabonnenter. Vi vil derfor anmode vore Abonnenter i Provinsen om inden Ugens Udgang at indsende Beløbet for Oktober Kvartal paa det tilsendte Indbetalingskort for at undgaa en Standsning af Bladet.

Bort med den „Kompetente"

Arbejdere, vi kan ikke faa *„Loven om fælles Afstemning i Konfliktsituationer"* afskaffet, men vi kan inden for Fagbevægelsen kræve gennemført et ensartet Grundlag for disse fælles Afstemninger.

Og dette Grundlag bør være Medlemmernes lige direkte Afstemning ved Urafstemning blandt alle de Arbejdere, der berøres af de Overenskomster, hvorom der stemmes.

Vi indrømmer, at dette ikke er helt retfærdigt, men det er tusind Gange mere retfærdigt end en Afstemning, hvor et enkelt Fagforbunds Hovedbestyrelse optræder som „kompetent" Forsamling, og tvinger alle de øvrige Fags Arbejdere ind paa Overenskomster, de er imod.

Derfor bør alle Fagforeninger nu før „De samv. Fagforbund" holder Generalforsamling og afgør dette Spørgsmaal, samle Medlemmerne til Drøftelse af denne vigtige Sag og paalægge deres Repræsentanter ved „D. s. F."s Generalforsamling, at stemme for den mest demokratiske Ordning af disse fælles Afstemninger.

Vi fremsætter som Diskussionsgrundlag ved disse Fagforeningsmøder følgende Opfattelse:

1. Alle Organisationer, der er Medlemmer af „De samvirkende Fagforbund", er forpligtede til ved Afstemninger, der finder Sted i Henhold til „Loven om fælles Afstemningsregler i Konfliktsituationer", kun at benytte almindelig Urafstemning blandt de af Organisationens Medlemmer, Konflikten omfatter.
2. Ingen anden Afstemningsmetode er forenelig med Medlemsskabet af „De samv. Fagforbund".
3. I Overensstemmelse hermed paalægges det alle tilsluttede Organisationer at indføre Pligt til Stemmeafgivning i det omhandlede Forhold som obligatorisk Medlemspligt.

Et værdifuldt Mærke

Vi har endnu et Par Ord at sige om vort Bladfondsmærke.

De tidligere omtalte Kartonhæfter, hvori Mærkerne kan indklæbes, kan nu gratis faas paa vort Kontor, Blaagaardsplads 21. De har Plads til 50 Mærker. Hæfterne er nummererede, og de bliver udstedt paa Navn. Naar Hæftet er fyldt, har man derved Kvittering for, at man med 25 Kr. har bidraget til den syndikalistiske Presses Udvikling i Danmark.

Hver Gang du køber et Mærke til 50 Øre, er du med til at sikre en fri og uafhængig Presse, der uden Frygt taler Arbejdernes Sag, der gaar ind for Aandsfriheden paa alle Omraader, der er antikapitalistisk til sin inderste Fiber, der vil rejse Arbejderne og dermed hele Menneskeheden til kulturel og økonomisk Frigørelse.

Et saare værdifuldt Mærke, der billidligt talt kan blive Kilden til den Flod, der bringer Fornyelsen ind i den danske Arbejderbevægelse,

Men ogsaa værdifuld paa anden Maade.:

Naar om nogle Aar den syndikalistiske Bevægelse har vokset sig til en verdensomspændende Magt, og den syndikalistiske Presse er en daglig Gæst i Arbejderhjemmene i al Verdens Lande, ja, naar den Tid kommer, som i alt Fald de yngste af os vil komme til at opleve, at Arbejderne har slaaet det kapitalistiske Spil over Ende, og de bygger en ny Verden op paa Grundlag af Frihed og Solidaritet, er det saa ikke et værdifuldt haandgribeligt Minde at have, Hæftet med Mærkerne, der var Begyndelsen, ja Grundstenen, til den stolte Bygning, Arbejderne da er ved at rejse i Danmark: det frie antikapitalistiske Samfund.

Saa kan man tage Hæftet frem og fortælle de Unge: Det var den Gang vi begyndte at udgive *„Arbejdet"*, en lille Flok var vi kun, og haabløs saa det ud, men — —

Ja, et værdifuldt Mærke er vort Bladfondsmærke. 50 Øre .. Det kan slet ikke vurderes i Penge. Det er selve Symbolet paa vor Klasse, der fra Intet kæmper sig frem til Friheden og Verdens Behersker ..

Haarde Domme i Kommunistprocessen i Riga

I den store Kommunistproces i Riga, hvori ialt 32 Arbejdere var tiltalt faldt i sidste Uge en Række haarde Domme over samtlige Anklagede. 27 af de Anklagede blev dømt fra 4 til 8 Aars Fængselsarbejde og 5 fra 2 til 4 Aars Tugthusstraf.

Det er oprørende Domme, men er det ikke tragisk, at det Parti, i hvis Tjeneste disse Arbejdere har paadraget sig disse umenneskelige Domme, ikke selv er bedre overfor anderledes tænkende Arbejdere. Hvor dette Parti ikke har Magt til at sende andre Idéers Tilhængere lange Aar i Fængsel eller lade dem henrette, der opretter de hemmelige Bander, der bruger Snigmordet i den politiske Kamps Tjeneste.

Alle tænkende Arbejdere maa væmmes lige stærkt og afgjort baade overfor Nazisternes og Kommunisternes umenneskelige Metoder. De maa gøre alt for at forhindre, at nogen af disse to Retningers Blodhævnsmetoder vinder Indpas i Arbejderverdenen.

De er lige afskyelige og lige fordømmelige.

KØBENHAVNS AFDELING F.S.

afholder **Generalforsamling**

Torsdag d. 14. Oktober 1937 Kl. 20
Rømersgade 22, Baren

Dagsorden
Bekendtgøres paa Mødet

Alle har Mødepligt Bestyrelsen

Den brutale Magts Problemer

Fortsat fra Side 2.

denne Linie blive mere og mere vanskelig at holde.

Allerede er Harmen stor baade paa Fronten og i Fabrikerne, og Muligheden for en Eksplosion er ikke udelukket.

Men hvorvidt en saadan Eksplosion er ønskværdig er en hel anden Sag. Thi selv om det ligger inden for Mulighedernes Grænse, at det spanske Proletariat kunde dreje Halsen om paa Negrins Regime, samtidig med, at det holdt Fronten mod Franco, saa er Spørgsmaalet ikke afgjort.

Spaniens Arbejdere kan ikke føre Krigen mod Franco uden Tilførsler fra Udlandet af en stor Del af Industriens og Frontens Behov.

Det er netop Grundlaget af dette nødvendige Behov, at engelsk og fransk Finanskapital og Stalin har gennemtrumfet den hvide Fascisme i Spanien. Disse nødvendige Tilførsler vilde øjeblikkelig blive standsede om Arbejderne kvalte den hvide Fascisme, ja, det var vel ikke udelukket, at Frankrig og England i saa Tilfælde vilde kaste Ikke-Interventions-Masken og i „Fredens" Navn gaa til aaben Aktion mod Spaniens Arbejdere.

Endnu har den sorte og hvide Fascisme ikke kunnet enes om en broderlig Voldsaktion mod Spaniens Arbejdere, men en Eksplosion af den omtalte Art vilde nemt bringe de rivaliserende Røvere i Føling med hinanden.

En Hjælpeaktion fra den internationale Arbejderbevægelse har Europas Finanskapitalisme ingen Grund til at frygte, og Spaniens Arbejdere endnu mindre Grund til at haabe paa en saadan.

Hvor ondt det end gør, maa vi erkende, at vore spanske Klassefæller i Dag er spærret inde i den brutale Magts Problemer, og at de staar i en meget vanskelig Situation.

Jeg for min Del mener, at det er nytteløst at diskutere om hvorvidt vore spanske Kammerater begik en Fejl, da de lod sig repræsentere i Caballeros Regering. Magtproblemets Realiteter har ikke sin Rod her, men udelukkende i den udenlandske Storfinans allerede paabegyndte Verdensopgør.

Og kommer dette „det store Opgør" inden vore spanske Klassefællers Modstandskraft er brudt, da vil deres store Ofre ikke være givet forgæves.

Som Stillingen er nu, hvor Europas Arbejderklasse har likvideret sin Selvstændighed og dermed sin revolutionære politiske Magt, har Spaniens og Europas revolutionære Arbejdere kun et Haab om Sejr, og dette Haab ligger bag det store kommende Opgør mellem Verdenskapitalismens forskellige Magtkonstellationer i en Række nationale Sammenbrud og Forblødninger.

Sig blot at dette er forfærdeligt, javel, men Tiden er ikke til at sørge. Vi, den revolutionære Minoritet, maa endnu stærkere end før lægge vor Virksomhed an paa dette Sigt og her nøgtern kun regne med Realiteterne i den brutale Magts Problemer.

Som Svar

paa gentagne Forespørgsler kun dette.

Eli er Navn baade for Kvinde og Mand. Det er altsaa helt menneskeligt. „Eli" i „Arbejdet" er blot et „Mærke" en Kammerat bruger, fordi han ikke ønsker sit Navn frem. Dette maa jeg respektere og kan derfor ikke opgive hans Navn og Adresse.

Red.

I næste Numer

bringer vi bl. a. en Oversigt over de indre Begivenheder i Spanien i de sidste Uger. I en anden Artikel vil vi dybere belyse 40 Timers Arbejdsugen set ud fra de særlige Forhold i Danmark. En tredie Artikel vil behandle Problemet om **tvungen obligatorisk Afstemning** i alle Spørgsmaal, der vedrører Løn- og Arbejdsvilkaar.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8
J. H. LEUNBACH

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler . . Kr. 4 50 og 5 00
Damesaaler & Hæle 3 50 og 4.00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10% Rabat
Ærbødigst A. Davidsen.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

International Oversigt over 40 imer-Ugens sejrende Fremskridt

Fortsat fra Side 3.

franske Folkementalitet.

Den franske Arbejder kan staa som Medlem af sin Fagforening. fordi dens Linje er i Overensstemmelse med hans personlige Opfattelse eller fordi han indser, at det er hans økonomiske Fordel, men aldrig fordi han *skal*.

Den tyske Kadaverdisciplin og Flokketendens har aldrig kunnet præge fransk Fagbevægelse, saa lidt som Klassekampen. Den økonomiske Klassekamp saavel som den politiske maatte derfor altid opsamle Folkekraften til det brød ud i lysende Lue i et mægtigt Opbud.

I dette Revolutionernes typiske Fædreland maatte Krisens voksende Byrder først samles sammen til et alvorligt knugende Massetryk, og saa kom Reaktionen fra Arbejdermasserne som en overvældende Eksplosion, som en uimodstaaelig Kæmpebølge af Folkekraft, spontant som Vulkanens Udbrud, der ikke kendte til organiseret eller uorganiseret, der ikke kendte til lov- og forskriftsmæssige Opsigelser af Overenskomster, der ikke kendte Forskel paa Fag og Industri. Den sværtede Grubearbejder eller Fabrikssmed gled med i Folkebølgen sammen med den lille bemalede Butiksekspeditrice.

Det hele Udbrud med Strejker og Besættelser af Fabriker og Stormagasiner ligger os saa tæt inde paa Livet ,at alle husker det fra Dagbladenes Skildringer.

Lad os da nøjes med at paapege, at denne Bevægelse, — uden om al Organisations faktiske Ledelse, — tvang Gruppe efter Gruppe af Industrikapitalens store Hajer til at neje sig for Kravet om 40 Timers Arbejdsuge og 35 pCt. Lønforhøjelse.

Men det var som Bevægelsen ikke kunde falde til Ro. Og saa snart et Selskab søgte at knibe uden om, rejste Bølgen sig spontant paany.

For endelig at faa lagt Baand paa Bevægelsen maatte Kapitalens politiske Tjenerstab træde til og konfirmere det vundne Fremskridt som *„lovlig Orden"*.

Den 40 Timers Arbejdsuge er nu lovfæstet i Frankrigs førende Industrier og Fag og omfatter 3½ Million Arbejdere foruden Hundreder Tusinder, som endnu ikke er indregistreret i „den lovlige Orden".

Medens ingen i Dag i Frankrig alvorligt tænker paa at rokke ved Arbejdernes Erobring af 40 Timers Arbejdsugen, men at den samlede kapitalistiske Økonomi allerede har indrettet sig paa denne som en blivende Kendsgerning, saa er Finanskapitalen og Folkefrontsregeringen, gennem Francens Nedskæring i Forbindelse med nye Forsøg paa Vareaager, i Lag med at frastjæle Arbejderne deres mægtige Lønerobring.

For at forhindre Arbejderne i at reagere mod dette kapitalistiske *„Lommetyveri"*, har man søgt at binde Fagbevægelsen som Garant for rolige Tilstande, — lige som her i Skandinavien.

Dette betyder dog sikkert mindre. De franske Arbejdermasser har aldrig haft noget imod, at bruge Fagbevægelsen som Redskab for deres Fremstød, men at bruge den til at forhindre deres Fremstød, det har de endnu ikke lært, — godt for dem!

Lad os slaa fast, at Frankrigs Millioner af Arbejdere gennem Kamp har erobret 40 Timers Arbejdsugen og tvunget alle Magthavere til at respektere Erobringen som blivende Arbejdstid.

Det lykkedes de politiske Partier i Belgien at ødelægge Sejrens Frugt for Arbejderne.

Under Indflydelse af de franske Arbejderes sejrrige Kampe rejste ogsaa Belgiens ellers dybt forslavede Arbejdere sig til aaben Kamp for 40 Timers Arbejdsuge med fuld Lønudligning.

Da det ikke lykkedes den belgiske demokratiske Regering, ved Hjælp af Politi- og Soldaterbrutalitet, at knuse Arbejdernes Kamp, blev Partikreaturerne i Fagbevægelsen og Partipressen sluppet løs paa Arbejderne med Løfter om, at blot de vilde opgive Kampen, saa skulde Politikerne nok ordne Sagen tilfredsstillende for dem.

Med Rævestreger, Bluf og Udsæd af Tvedragt lykkedes det tilsidst at faa splittet Arbejdernes Sammenhold, og faa Kampen til at ebbe ud.

Resultatet af at Arbejderne lod sig bluffe af Finanskapitalens politiske Lejesvende blev kummerligt for Arbejderne. Kun i særlige sundhedsfarlige Kulgruber har Arbejderne opnaaet 45 Timers Arbejdsuge, medens Resten af Belgiens Arbejdere blev snydt og narret for Frugterne af deres Kamp og fortsat maa trælle i den gamle Arbejdstid.

Belgien er Eksemplet paa, hvorledes de organiserede Arbejdere ikke bør bære sig ad i Kampen for bedre Livsvilkaar.

Sovjet-Unionen har en Uge paa 5 Arbejdsdage a 7 Timer dagllg.

Opgivelserne fra den røde Fascismes Fædreland ligger ikke statistisk belyst med Henblik paa Arbejdstidens relle Udstrækning.

Men allerede i flere Aar har Unionen officielt haft en Arbejdsuge paa 5 Arbejdsdage, — hver 6. Dag Fridag, — med 7 Timers Arbejde pr. Dag.

Dette Forhold vil omregnet give en 6 Dages Arbejdsuge paa en 41 Timer.

Men om dette officielle Forhold er Realitet er meget tvivlsomt. Man bør her ikke glemme, at Rusland er uden Arbejdsløshed, at det slet ikke, ja langt fra, er færdig med sin industrielle Opbygning, og dertil kommer dets enorme og hektiske militære Oprustning, der for Millioner af Lønarbejdere i Praksis sikkert ophæver den officielle 7 Timers Arbejdsdag. Men som nævnt noget bestemt kan ikke siges om hele Forholdet.

I det republikanske Spanien er 40 Timers Arbejdsuge, men Kampen mod Fascismen har praktisk sat den ude af Kraft.

Allerede længe før Fascistoproret i Juli 1936 blev der kæmpet i Spanien for 40 Timers Arbejdsugen. Efter 19. Juli 1936 i den Del af Spanien, hvor Arbejderne erobrede Magten, gennemførte de overalt 40 Timers Ugen. Men dette blev dog mest paa Papiret. Kampen mod Fascisterne krævede et saadant Opbud af Kraft, at Arbejderne overalt i Industrierne har vedtaget at arbejde over.

I Bouletinerne dernede fra har man ofte læst følgende korte Meddelelse: Arbejderne inden for — — — — Industrien i — — — — — Distrikt har besluttet at afsende til Forsvaret — — — — — Pesetas, som er den samlede Sum, de har tjent ved Overarbejde.

Fra den anden Side Kloden. Ogsaa Ny Zeelands Arbejdere har tilkæmpet sig 40 Timers Arbejdsuge.

Allerede i 1932—33 rejstes Kravet blandt Ny Zeelands Industriarbejdere om 40 Timers Arbejdsuge med fuld Lønudligning, som Regres mod den hærgende Arbejdsløshed.

I flere Industrier gik Arbejderne ogsaa i Kamp for Kravet. Men hele Landets Fagbevægelse, der er meget engelsk farvet, d. v. s. borgerlig, er bundet i et lignende Retsmaskineri med Voldgift o. s. v. som det danske, og det varede flere Aar inden Kampen endelig gav Resultat.

Endelig, d. 8. Juni 1936 blev stadfæstet en Lov, der paabyder 40 Timers Arbejdsuge for godt to Tredjedele af Landets Arbejdere, medens Transportarbejdere Jernbanearbejdere o. l. har ca. 42 Timer pr. Uge og Handelens Arbejdere 44 Timers Arbejdsuge. Loven forbyder videre, at den gældende Løn maa mindskes grundet paa Arbejdstidens Nedsættelse eller nogen Arbejder afskediges.

De tilbagestaaende Lande. England. Tyskland og de skandinaviske Lande.

Af de Lande, der er blevet tilbagestaaende i denne mægtige Bevægelse for Arbejdstidens Nedsættelse til 40 Timer pr. Uge, maa først nævnes Tyskland.

Naar det ikke, som det fascistiske Italien kom med i denne Bevægelse, maa man sikkert søge Aarsagen i de Særforhold Landet stod i, da Krisen væltede ind over det.

Krisen ramte allerede Tyskland haardt 1929—30. Krisen var Tilbageslaget ude fra mod dens egen Rationalisering, der ikke blot var fremmet ved tekniske og organisationsmæssige Reformer og øget Tempo, men ogsaa ved Demokratiets Nationalisering af Arbejderne og Fagbevægelsen, der efterhaanden kun blev et Redskab i den politiske Statsmagts Haand. Resultatet heraf blev ikke blot usle Lønninger og lang Arbejdstid til Arbejderne, og endnu uslere Understøttelser eller ingen Understøttelse til de Arbejdsløse, men tillige, at Arbejdermasserne fuldstændig tabte Troen paa sig selv og Fagbevægelsen.

Det eneste Arbejderne stod tilbage med, da Krisen saa for Alvor bryder ind over Landet, var en ubeskrivelig Forarmelse og Haabet: at det almægtige politiske Demokrati — Statsmagten — vilde hjælpe dem.

Men Demokratiet var selv for uensartet sammensat, for splittet, moralsk afmægtig, uden Vej eller Vilje.

I Stedet for at gribe Storfinancen i Kværken og indføre en stærk Nedsættelse af Arbejdstiden, og højere Lønninger og Understøttelser paa Kapitalens Bekostning, saa valgte Demokratiet intet at gøre, uden at konspirere mod hinanden indbyrdes.

Resultatet blev paa den ene Side at de forarmede Arbejdermasser mistede den sidste Rest af Tro ogsaa paa Demokratiet og at de stort set stillede sig paa det Standpunkt, at værre end det nu var — kunde det ikke blive. — Lad Fanden tage det hele.

Paa den anden Side saa Tysklands kapitalistiske Borgerskab, at det var forbi med de billige Vareprisers Vej til Verdensmarkedet og Genrejsning.

Kun én Vej — Vaabenmagtens Vej — stod tilbage, og til den var Demokratiet ganske uegnet som politisk Bestyrer.

Det var i dette Miljø af økonomiske, politiske og psykologiske Tilstande Nazismen blev hjulpet til Sejr i 1933.

Den tyske Arbejderklasse stod ribbet for enhver Tro paa sig selv, for enhver Tro paa alle gamle Magter og Idealer, uden Kraft til Selvhævdelse, som et Stykke Voks i de brutale politiske Magthaveres Hænder.

Arbejderne formaaede ikke at stille Krav og endnu mindre at kæmpe for saadanne.

Og Løsningen ved en kortere Arbejdsdag stod foreløbig ikke paa Nazisternes Program. Tværtimod, Arbejde igang var Valgsproget.

Tyskland skulde oprustes for paany at rejse sig, og Finanskapitalen, der ikke saa anden Udvej, satte Kapitalen ind paa det store Spil, — den sidste Mulighed.

Arbejde, Arbejde, Arbejde og atter Arbejde blev Oprustningens mægtige Feltraab, og ikke Indskrænkning af Arbejdstiden.

Alle ved, hvorledes det er gaaet. England og Tyskland er inde i et mægtigt Rustningskapløb, og alle Kræfter i Tyskland er sat ind.

Om Tyskland overhovedet har Arbejdsløse, vides ikke, men hvilke mægtige Arbejdskræfter Tyskland har i Virksomhed, faar man et lille Indblik i, naar man erfarer, at Tysklands Ferieordning med fuld Løn endnu ikke er fuldbyrdet i alle Industrier, og dog havde Foreningen *„Kraft durch Freude"* arrangeret Ferie for *14 Millioner Arbejdere* sidste Aar.

Forklaringen paa, at Tyskland endnu er tilbagestaaende med Hensyn til 40 Timers Arbejdsuge er, at da Arbejderne havde Brug for den, var de for svage, og i Dag er der hverken for tyske Arbejdere eller tysk Kapital nogen Trang til den.

For Englands Vedkommende er omtrent det samme gældende i Dag som i Tyskland. Vel har England endnu Arbejdsløshed, men det er nærmest en pletvis, distriktvis Elendighed eller Armod, som der kan flyttes fra — de døde Grubers Sogne.

Den vældige Oprustning nogen Nation nogensinde har sat ind med, drager efterhaanden alle Arbejdskræfter i Virksomhed, og den almindelige Arbejdsløshed i England i Dag er uden Betydning for dens kapitalistiske Økonomi og for Arbejdernes Eksistenskamp.

Men Gaaden ligger forud. I de værste Kriseaar 31, 32, 33, havde England, ifølge de forskellige Opgørelser op til 2½ Mill. Arbejdsløse samtidig med, at Arbejdernes Realløn faldt ikke saa faa Procent.

Hvorfor rejste Kravet om 40 Timers Ugen sig da ikke, sejrende stærkt? Forklaringen kan danske Arbejdere hente i deres eget Land.

Engelsk Fagbevægelse er en fuldstændig borgerlig Reformbevægelse, der tilmed beherskes af et politisk Bureaukrati, hvis Parti i de første Kriseaar sad inde med Regeringsansvaret, og derfor benyttede hele sin Magt til at holde enhver Magtaktion fra Arbejderne nede, og kvæle ethvert Skrig fra de Arbejdsløse.

Og da Borgerskabet styrtede Arbejderregeringen var Arbejderpartiet saa optaget, — hvad det er endnu, — med at blive endnu mere pænt og borgerligt, for at det muligt endnu engang kan naa Magtens Tinde og Sødme.

Derfor er Kravet om 40 Timers Arbejdsuge, der Gang paa Gang blev vedtaget af de engelske Fagorganisationer, blevet kvalt og undertrykt af dette Bureaukrati, der ikke og aldrig har haft Arbejdernes dybe Interesser, men egne personlige og Partiinteresseformaal.

Nu raser Oprustningsfeberen i Englands Industrier. Englands, er som Tysklands Arbejdere saa optagne af at lave Mordvaaben til at myrde hinanden med, at de ikke har Tid til at tænke paa deres eget og den øvrige Verdens Arbejderes Velfærd i en Forkortelse af Arbejdsdagen.

Men til Undskyldning for begge tjener, at de ikke i Øjeblikket trues af Arbejdsløshed, og derfor ikke i sin Eksistenskamp ser Værdien i 40 Timers Ugens Nødvendighed.

For de skandinaviske Lande gælder for de værste Kriseaar stort set de samme Forhold, som afholdt Englands Arbejdere fra at følge den øvrige Verdens Arbejdere i Kravet og Kampen for 40 Timers Arbejdsugen.

De er bunden i det borgerlige og faglige Retsmaskineris Lænker, de er behersket saa fuldkomment af et partifarvet Bureaukrati, at de faktisk er retsløse i deres egne Organisationer.

De er af Hensyn til det politiske Socialdemokratis taktiske Hensyn til Borgerskabets Stemmer og Bevaagenhed, holdt nede fra ethvert Krav, der kunde positivt hjælpe dem i deres Eksistenskamp under Krisen, og som logisk maatte ramme Borgerskabets Pengepung.

De Arbejdsløse er holdt nede ved en lumpen Understøttelse i Stedet for Arbejde og hæderlig Løn.

De Arbejdende er holdt tilbage i deres Lønaktioner, hvor disse ikke ligefrem under Socialdemokratiets Førerskab er voldtaget af Lovgivningsmagten.

De er videre paalagt øgede Byrder i Kontingent til Underhold af de Arbejdsløse. Deres direkte Skattebyrde er bestandig øget og inddrives med en Kynisme, der ikke kender Naade. Der er fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side under Paaberaabelse f. Eks. at gavne danske Bønder og danske Arbejderes Beskæftigelse iværksat en brutal indirekte Beskatning paa alle Arbejdernes nødvendige Livsfornødenheder, fra Spædbarnets Mælk til Mandens daglige Brød.

Og alt hvad der paa denne hensynsløse Maade er ranet fra Arbejderne er endt i Prioritets- og Industrikapitalens og Børshajernes Lommer.

Hele Beskyttelsen af Bønder og Beskæftigelsen er endt oppe hos Slynglerne, der danser om Guldkalven. Hos det rige Borgerskab er ingen Krise. Denne Samfundsludder vælter sig i Overflod og Luksus, alt stjaalet under Løgnens og Lovens Beskyttelse fra de arbejdende Bønder og Industriarbejdere.

For Sverrigs Arbejdere har Forholdet vendt sig lidt til det bedre, idet Oprustningen ude i Verden har sat Industrien igang, saa Truslen fra Arbejdsløsheden saa godt som er borte, men her i Danmark er Forholdene uholdbare og maa stile mod en absolut Forandring.

Arbejderne har i Hundrede Tusinde Hjem søgt at klare sig over Krisen ved at lade Hustruerne gaa ud og arbejde, ved at spinke og spare, men det gaar ikke mere.

De bestandig opskruede Varepriser knuser hvert eneste Haab om at klare hver sit, forvandler hver Livets Glæde og Adspredelse til graa Bekymring om Kontingenter, Husleje, Skat, Lys og Varme og det nødtørftige Brød.

Og samtidig gror Tuberkulose Børnesvaghed, den graa Underernærings Kummer, rundt i de langvarige Arbejdsløses Hjem, medens Hjælpearbejdet til dem kun er blevet Avisskvalder og fede Kontorlønninger.

Og nu 75.000 Arbejdsløse — om en Maaned maaske 100.000 Mand ledig paa Gaden.

Der er Fag i Dag — selv blandt de beskyttede — hvor der gaar fra 10 til 50% ledige i flere Maaneder om Aaret.

Det politiske Regime, der vil gøre vore Fagforeninger til intet, der har voldtaget vor faglige Aktionsfrihed, der har øget vore Skatter, der har øget vore Bekymringer med flere og flere indirekte Skatter, har nu vist sin fuldstændige Uformuenhed til blot i Anstændighed at tjene vore Interesser.

Danske Arbejdere, Maalet maa snart være fuldt!

Har noget Lands Arbejdere nogensinde trængt til at faa den 40 Timers Arbejdsuge og til en Lønforhøjelse paa 35%, da er det Danmarks Arbejdere i Dag.

Og der er nok at tage af, Bankerne vælter i Guld og Overflod! Alt hvad Rationaliseringen, alt hvad det forcerede Arbejdstempo indbragte mere, har de Store taget, og de har endog taget hele den beskyttede Vareaagers Tyveri af vor nuværende Løn.

Danske Arbejdere, rejs jer og tag hvad der er jer soleklare Ret!

Arbejder.

Der kom et Brev

og inden i laa for 2½ Kr. Frimærker sammen med en lille Seddel, hvorpaa der stod:

„Jeg havde aldrig tænkt mig, at jeg kunde komme til at holde af et Blad! Send mig 5 Bladfondsmærker.

„Arbejdet" maa ikke gaa ind een Gang til.

(Navnet).

Mødelisten

Murarbejdsmændenes Fagforening.

Ordinær Generalfors. Tirsdag d. 12. Oktober Kl. 19.30. Enghavevej 40, Folkets Hus.

Fagforeningen for Herrekonfektion af 1883.

Ordinær Generalfors. Tirsdag d. 12. Oktober. Rømersgade 22.

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thøgersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 36. | Fredag d. 15. Oktober 1937 | 2. Aarg.

Poul

Og Pilatus vaskede sine Hænder ... ...

Sidste Fredag og Lørdag blev der Røre i den fredelige danske Andedam, — et Barn havde begaaet Selvmord!

Dramaet foregik i den lille By Usserød oppe ved Hørsholm i det skønne Nordsjælland.

Barnet var en Dreng paa 13 Aar, og han havde begaaet den grove Fejl for Barneselvmordere, at han ikke var et overspændt nervøst, eksalteret Barn, men var en rigtig glad og frejdig Gut, en livsglad og kaad Skolekammerat, en flink og pligtopfyldende Bydreng i hans Plads, og en god Dreng overfor sin gamle Plejemoder.

Kan man tænke sig noget mere oprørende end, at en saadan dejlig Menneskelømmel finder paa at berøve sig selv Livet?

Og stiger det ikke til oprørende Kriminalitet, naar denne Gut, uden selv at sige et Ord, tømmer Giftbægeret under Forhold, hvor Aarsag og Motiv ligger blottet som et aabent Samfundssaar, som selv den mest drevne Avisakrobat ikke er i Stand til at tildække.

Aarsagen kunde ikke skjules. Man vilde med Magt tage ham bort fra Barndomshjemmet, — som nu engang var hans Barndomshjem, — bort fra hans kære gamle Plejemoder, — som trolig havde været ham i Moders Sted, — og føre ham bort til et saakaldt *„Optagelseshjem“!*

Det var Meningen, at denne sjælelige og aandelige Voldshandling, som alle de andre af samme Art, skulde være foregaaet i Stilhed!

Men tænk Barnet gjorde Oprør, og da Forstanderen for denne „Optagelses“-Anstalt truede med Politiet, saa fortættede Barnet sit Oprør saaledes, som det enkelte stolte Menneske maa, naar den forbandede autoritative Magts Politihunde overmander det —, saa hellere Døden.

Poul gik ned i Udhuset og drak Giften og gik derefter op til Forstanderen, denne Hr. Hans Han-Hansen, og faldt sammen for hans Fødder.

Saa kunde den autoriserede Forstander „optage“ Barneliget paa hans Anstalt.

Pouls gamle Plejemoder opfordrede Forstanderen til det med de jævne Ord, idet hun peegde paa det døende Barn: „Ja værsaagod, nu kan De jo tage ham!“

Dèr, paa Gulvet foran den gamle Plejemoder laa Tusinde Timers og Dages Omhu, Røgt og Pleje, Sorger og Glæder under Barnets Vækst fra Spæd til den glade stærke Gut paa 13 Aar, ja der laa det alt, hver Anelse, hver Følelse og Samlivs dybe, fortrolige Glæde, som et sammenkrøbet Drengelegeme i Livets sidste Smerte!

Den Gamle hun forstod, — hende der var blevet „for gammel“ til at have Drengen, — *hun forstod!*

Men „Pædagogen“ fra „Optagelses“ - Anstalten, denne Hr. „Hans Hansen“, forstod ikke et Muk, han sagde til det døende Barn: *„Rejs dig nu op og kom med!“*

Dette var det officielle Samfunds sidste Hilsen til det døende Barn.

Lidt efter udaandede Poul i hans gamle kære Plejemoders Arme, medens denne „Hans Hansen“, efter eget Opgivende, „pjokkede“ rundt i 20 Minutter efter en Læge.

Og Gud, Halleluja, med stakkels Pouls Sjæl; thi dem der har Patent paa Kundskaben om det „Hensides“, de paastaar bestemt, at den, der tager sit eget Liv, aldrig skal finde Naade eller Fred i deres Himmel!

Og vi, der har lidt Kundskab om Livet her i dette Middelmaadighedernes aandelige fladtrampede Grødland, vi vil ikke betænke os paa, at reklamere med den samme Haabløshed her for lille Pouls Dødsoffer.

Thi kendte vi det ikke forud, maatte vi vel faa Vished, da Katastrofen var sket og blev kendt.

Saa kom han i Rad og Følge den kære gamle *Pilatus* og vaskede sine Hænder i al Folkets Paasyn, den Præstemand fra Taarbæk, den Forstander fra Fredensborg og Børneværnets aandsforladte Medlemmer, — de var alle uden Skyld!

Og hvem vil vel paastaa, at denne statsautoriserede Pilatus nogensinde har haft Skyld eller Ansvar.

Lad os ikke anklage disse Lovparagrafernes omvandrende Genfærd.

Vi kunde dog lige saa godt tale til en Soldat om personlig Ansvar og Samvittighed.

Nej, disse dyrebare Egenskaber besidder kun det frie Menneske. Slaar dette en aandelig Sjover ned, som dybt har krænket dets menneskelige Værdighed, da maa det frie Menneske staa til Ansvar og Skyld for sin Handling overfor Statens Autoritet.

Men dræber en Soldat tusind sagesløse Mennesker, der aldrig har set ham, endsige fornærmet ham, da er han uden Ansvar og uden Skyld, da er han Statens og Nationens Helt, — denne for alle menneskelige Værdier udblæste uniformerede Fladlus!

Hold derfor blot op med at vaske Hænderne kære Børneværns-Pilatus! Du er uden Ansvar og derfor uden Skyld!

Nej, Skylden er Pouls, — den frie stolte Dreng, — der foretrak Døden —, den fysiske Død —, i Stedet for den sjælelige Forkrøbling i den statsautoriserede Fladtryksmaskine, som det „ædle“ Børneværn kalder en „Optagelses“-Anstalt, hvor smaa levende Menneskesjæle forvandles til døde Lovparagrafer og Reglementer.

Og du min kære Dreng tog hele Ansvaret og Skyldens Byrde paa dig ved din Død.

Uden Klage, uden Ord sonede du selv den Brøde, at du var et *„uægte“* Barn, der havde stjaalet Æbler i en Rektors Have.

Det at stjæle Æbler var ikke slemt. Den mest platfodede, hængvommede Pilatus har selv stjaalet Æbler, medens han endnu var et Menneske!

Menneskeheden har begaaet Selvmord den Dag, der ikke mere findes Drenge, der stjæler Æbler!

Nej, din utilgivelige Brøde var, at du samtidig var et „uægte“ Barn —, et *Plejebarn,* der var underkastet Steinckes Sociallov med Børneværn, som Aflæggere af de politiske Stræberfraktioner rundt i Danmarks Sogne- og Amtsraad.

Om 8 Dage vil dette „uægte“ Barns Sonoffer være glemt, og Pilatus vil fortsætte sin Vandring rundt i Hjemmene, og ubarmhjertig sønderflaa alle de ømfindtlige fine Baand mellem Forældre og Plejeforældre og Børnene, i den autoriserede Oksetro, at der virkelig findes Hjem saa sjæleligt forarmede, usle, at de er slettere til Børneopdragelse end deres iskolde Børnetugthuse og aandelige Forslavelsesanstalter.

Denne brutale autoritære Løgn har kostet Bjerge af Sjælekval, Taarer og Lidelser, det sidste, den aad, var en kæk lille Drengs Liv!

Eli.

Vi ødsler vor Kraft

Skønt klart vi erkender — at Samhold gør stærk —
at Frihed maa blive vort enige Værk:
Forsvages vor Klasse af Splid!
I Stedet for enigt mod Maalet at vandre:
Bekæmper vor Klasses Partier hverandre —
i indbyrdes hadefuld Strid!

Mens Frihed bestandig er Fremtidsmusik:
Vi ødsler vor Kraft paa Partipolitik —
og dænger hverandre med Skidt!
Og Kampen forhindrer vor Sjangse for Sejr —
til Glæde for alle i Snylternes Lejr —
der lever af blodig Profit!

Vi fylder Alverden med Fraser og Skraal —
Vi splittes og glemmer — at egnlig vort Maal:
Var Frihed for Arbejdermassen! — — —
Men Brødre: Gi Fan i Partipolitik!
Gi Pokker i Pampernes Løgne og Trick!
Skab Samhold i Arbejderklassen!

Jacob Hansen.

✝

K. K. Steinckes Brigade

Torsdag d. 7. Oktober ved Middagstid kørte to Ambulancer op foran en af Kommunens store Cementkaserner ude i Borupsallé i København.

En Kvinde havde hængt sig, og Ambulancelægen arbejdede længe med Pulmotor og Carbogen, — men alt forgæves.

Det lykkedes ikke at paatvinge denne Kvinde et Liv, hun ikke ønskede at fortsætte, — og Ambulancen kørte bort med uforrettet Sag.

Denne Arbejderhustru havde forud faaet 6 Børn.

Hun var stærkt lidende af den ba'cedowske Sygdom med dens Følge af Nervelidelse.

Da hun igen blev gravid, gik hun til sin Sygekasselæge, og bad ham i Henhold til hendes fremskredne Sygdomstilstand, at fjerne Fostret.

Efter den Forfølgelse, Lægerne har været Genstand for fra de højeste Justitsmyndigheders Side, vovede han ikke af Frygt for Fængsel og Ruin at paatage sig Ansvaret herfor, omend han indrømmede, at der ikke blot i Arbejderhjemmet med de mange Børn, men ogsaa i Hustruens hele Helbredstilstand, var de vægtigste Grunde for et Indgreb.

Men maaske Hospitalet vilde paatage sig Ansvaret, og paa Rigshospitalet blev saa foretaget en Undersøgelse.

Resultatet af denne blev, at denne Arbejderhustru fik den Besked, at hun uden Hensyn til hendes Stofskifte og Nervelidelse godt kunde føde Barnet, da hendes Underliv ikke var mere svækket, end Fødslen kunde foregaa normalt.

Under Lidelse og Angst slæbte saa den fattige Moder Livet Svangerskabsperioden ud og fødte Barnet til Verden.

For kort Tid siden kom hun hjem fra Fødeafdelingen, syg og svækket og nervesammenbrudt.

Hun kunde ikke mere fortsætte med Tilværelsen som **Tvangsfødemaskine.**

Da hun i Torsdags Formiddag blev alene, gik hun ind paa Lejlighedens lille W. C., hvor hun tog et Stykke elektrisk Ledning og slog om sin af den ba'cedowske Sygdom hævede Hals, og hængte sig.

Nogen Tid efter kom en Nabokone og opdagede, hvad der var sket, og hun alarmerede saa Mordersamfundets Repræsentanter, der gjorde alt for at tvinge den trætte Moder tilbage til Moderslaveriets uudholdelige Liv.

Det lykkedes ikke. Hun blev begravet i Tirsdags ude paa Vestre Kirkegaard. Hr. Steincke var ikke tilstede, men der var seks smaa Drenge, der begræd Tabet af deres Moder.

— — —

Da vi ved denne Lejlighed paany har konstateret, at samtlige Dagblade har dannet et Komplot, hvis Formaal er, at forhindre Offentligheden i at faa Kundskab til K. K. Steinckes Brigade, dens Mishandling, Lidelser og Ofre, vil vi sætte Pris paa, at vore Læsere, naar de erfarer noget derom, at de meddeler os om Forholdet, — da vi ikke er med i nævnte Komplot.

Tværtimod, vi sender **Menneskevennen, Demokraten** og **Socialisten** K. K. Steincke, vor oprigtige Lykønskning i Anledning af Brigadens sidste Indsats.

Orienterende Oversigt i den spanske Borgerkrig

Vi har for gjort vore Læsere opmærksomme paa, at Kampene i Spanien hverken fra Francos eller Regeringen Negrins Side mere drejer sig om politiske Idealer eller andre Ideologier, men at Borgerkrigen efterhaanden har antaget Karakteren af et krigerisk Opgør mellem tyskitaliensk og fransk-engelsk Finanskapital, om hvem af disse to Grupper der i Fremtiden skal have Koncession paa at udnytte det spanske arbejdende Folk, tilegne sig Landets Grubeværdier og udnytte Landets militære strategiske Beliggenhed.

Vi indskærper paany vore Læsere Nødvendigheden af, at forstaa dette faktiske Forhold, som er Nøglen til overhovedet at forstaa det diplomatiske Slagsmaal om Spanien og den indre Udvikling, der særlig i de sidste Maaneder har fundet Sted inden for Landets Grænser.

Italiens og Tysklands Hunger efter Raastof var Grundlaget for Francos Oprør.

Man laver ikke Oprør alene fordi, man er utilfreds, men først naar man har Midler til det.

Francos Oprør var faldet sammen som en Paradeforestilling, om ikke Tyskland og Italien havde forstrakt ham med Kredit, Tropper og Vaaben.

Og dette har disse Magter selvfølgelig ikke gjort, — det drejer sig sikkert allerede om Milliardværdier, — af Fryd over Francos noget udviskede fascistiske Falangsansigt.

De har under hele Oprøret broderligt hjemført al det Erts og andre Raastoffer, de saa haardt trænger til, og uden hvilke deres militære Oprustning vilde være alvorligt distanceret.

Frankrig og Englands Stilling.

Forud havde engelsk og fransk Storfinans omtrent hele Koncessionen paa de spanske Grubers Produktion. Dette gjalt i Særdeleshed Raastofferne til Vaaben og Ammunition, ogsaa fra spansk Marokko.

Ved Oprørets Udbrud beslaglagde tysk og italiensk Kapital saa godt som hele Produktionen i de Dele af det spanske Omraade, hvor Franco sejrede.

I den Del af Spanien, hvor Arbejderne sejrede, og hvor de bedste Gruber befandt sig — Asturien, Baskerlandet — beslaglagde Arbejderne disse til Forsvaret overfor Fascismen.

Denne midlertidige Beslaglæggelse havde ifølge Bøndernes og Arbejdernes revolutionære Indstilling al Udsigt til at blive vedvarende, idet disse straks forbandt Kampen mod Franco med den sociale Revolution, d. v. s., deres endelige Befrielse for alle Former for kapitalistisk Udbytning.

Fransk og engelsk Finanskapital og dermed deres respektive Regeringer fik den Opgave i den spanske Borgerkrigs Problem **at hindre italiensktysk Kapital og de spanske Arbejdere i for Stedse at beslaglægge Spaniens Gruber.**

Dette er: **Ikke-Indblandings-Politikens reelle økonomiske historiske Baggrund.**

Begge Parter skulde slide sig selv trætte.

De interesserede Avislæsere har fra Dag til Dag fulgt denne mærkelige Ikke-Interventions-Politik, og naar de i Dag uden Lidenskab gør Regnestykket op, saa maa de spørge, hvorfor har Frankrig og England tøvet i over et Aar med at gøre Ende paa Italiens og Tysklands aldeles aabne Forsyning af Franco med Mandskab, Vaaben og Ammunition?

Vi vil svare: Fordi, saa havde Spaniens Arbejdere og Bønder sejret over Franco, og det vilde ramme fransk og engelsk Kapitalinteresser mindst lige haardt og afgørende, som hvis Franco sejrede, og tysk og italiensk Kapital tog Gruberne.

Saaleds ser de nøgne Realiteter ud i Ikke-Interventions-Politiken, berøvet alle Fraser og diplomatiske Pynteløgne.

For Frankrig og England kunde træde afgørende og bestemt op imod Fasciststaternes Støtte af Franco, maatte der ske en Forskydning i de spanske Arbejderes og Bønders **Krav paa den sociale Revolution.**

Til at tjene denne Opgave blev Stalin og hans internationale røde Fascistbande brugt af Englands og Frankrigs Storfinans.

Stalinisternes Forbrydelser mod det spanske Proletariat.

Lige saa lidt som engelsk og fransk Finanskapital var interesseret i, at Arbejderne knuste Franco, lige saa lidt var den interesseret i det modsatte.

Det gjalt derfor om, at finde en Leverandør af Vaaben og Ammunition til den spanske Folkefront, der paa

Fortsættes Side 4.

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1,50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 236.32. Det er nemlig bekvemt. Bladet bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Ligedan over hele Verden

Ved en Tilfældighed saa vi forleden Dag det svenske Organ for „Stalins Verdensliga“ for **Løgn, Bagvaskelse og Snigmord overfor revolutionære Arbejdere.**

Papiret, der bærer det velklingende Navn „Ny Dag“ er et Dagblad, som Stalinkliken udgiver i Stockholm for sine „ædle“ Opgaver.

I det nævnte Nummer, der er dateret den 23. September 1937, maa Redaktøren af det svenske Socialdemokratis Hovedorgan Hr. Høglund holde for som „troskistisk Forbryderagent“, der vil luske Troskismen ind i det svenske Socialdemokrati.

For at „dokumentere“ at de samme „skumle“ Tendenser gør sig gældende inden for andre Landes socialdemokratiske Partier, nævnes der en Række „Eksempler“.

For Danmarks Vedkommende fremsættes som „Sandhedsbevis“ følgende Udtalelse:

„Ogsaa i Danmark er det lykkedes den (Trotskismen) at luske sig ind i det socialdemokratiske Parti, vi henviser eksempelvis til Brevvekslingen mellem visse danske socialdemokratiske Publicister og Redaktøren for det nu hensovede trotskistiske Skandaleblad, Redaktør Christian Christiansen“.

— — —

Hvis man ved et Skandaleblad forstaar et Blad, der bringer løs uvederheftig Sladder, Løgn, Bagvaskelse og Skældsord som Journalistik, har der i de senere Aar ikke eksisteret andet Skandaleblad i Danmarks Arbejderbevægelse end Stalins Talerør **„Arbejderbladet“.**

Der har i Danmark kun eksisteret et **trotskistisk** Organ, nemlig det periodisk udkommende „4. Internationale“, der i alle Tilfælde, efter normale Menneskers Opfattelse, ikke kan karakteriseres som Skandaleblad.

Og yderligere har Chr. Christensen aldrig været Redaktør af det.

Og sigtes der til „Arbejdet“, har dette hverken optraadt som Skandaleblad eller som trotskistisk Blad. „Arbejdet“ har, som det renlivede syndikalistiske Blad det er, taget lige skarp principiel Afstand fra Socialdemokratiets som Stalins og Trotskis **Statskapitalisme!**

Endelig var „Arbejdet“ ikke hensovet men spillevende den 23. September. Og dets Redaktør har ikke nogensinde ført Brevveksling med socialdemokratiske Publicister, hverken om Trotskismen eller andre — -ismer!

Hele Opsatsen i „Ny Dag“ er Løgn og Opdigt fra Ende til anden. Der findes ikke Gnist af Sandhed i den.

Men dermed er det obskure Organ ogsaa i fuldkommen Overensstemmelse med Stalins Verdensliga for Løgn, Bagvaskelser og Snigmord overfor anderledes tænkende Arbejdere.

Syndikalistisk Ungdom

Hvad kan du gøre?

En Arbejder kom og sagde til mig: „Jeg har læst din Artikel om Konfirmationen, og det har faaet mig til at tænke over, hvad jeg kan gøre for de nykonfirmerede, jeg træffer paa min Vej.“

Mit Svar til ham bliver en Opfordring til alle mine syndikalistiske Kammerater.

For de allerfleste Unge betyder Konfirmationen i Realiteten ingenting. En Del af dem gaar i Skole og vender efter et Par Dages Hvil tilbage til Skolebænken. En lige saa stor Del er allerede begyndt at arbejde og kan efter Drikkegildet fortsætte Dagliglivets graa Trummerum. For langt den overvejende Del er denne „Højtid“ altsaa en blot og bar Maskeradefest, og de mange skønne Ord, der udtales, er lutter konventionelle Fraser.

Men for nogle Stykker betyder det virkelig, at nu begynder den saakaldte „alvorlige Del af Tilværelsen“.

Det er disse unge Mennesker, der nu paabegynder en Lære eller faar Plads som Arbejdsdreng, som du skal tage fat paa.

Nu gaar det op for ham, hvor hule Konfirmationstalernes Fraser var, nu opdager han, hvorledes Livet i Virkeligheden ser ud, nu ser han, at Løgn og Bagvaskelse og alle mulige nedværdigende Metoder anvendes i den daglige Kamp for Retten til at lade sig udsuge.

Lær ham da at hade dette forbandede System af et godt Hjerte, væk i ham Forbitrelsen mod Udbytterne og Undertrykkerne. Men fortæl ham ogsaa Arbejderklassens Idealer, fortæl ham om Arbejdernes Kampe for at naa disse høje idealistiske Maal. Lær ham direkte Aktion. Præg hans følsomme Ungdomssind, saaledes at han mærker, at Idealerne er hans. Dan af ham et selvstændigt tænkende Menneske, væk hans Individualitet. Lær ham hvad hans personlige Indsats kan betyde i Klassekampen, og lær ham, hvad han betyder som en lille Ener i den store Klasses Kamp.

Hvis du gør alt dette, er du med til at forhindre, at han henfalder til den Sløvhed, der skaber „Massefaaret“. Og saa gør du ham med Tiden moden til at indtræde i den praktiske Kamp: til at være Medlem af Syndikalistisk Ungdoms Forbund.

Johan.

Vær med allesammen!

Syndikalistiske Kammerater nær og fjern!

Vi har startet en Ungdomsforening, vi har sat os høje Maal. Vi er klar over, at det er os, de Unge, der skal bære de syndikalistiske Ideer og den syndikalistiske Bevægelse frem paa Begejstringens stærke Vinger, og vi er parat til at tage fat med Ungdommens hele Entusiasme paa at løse de Opgaver, der paalægges os. Vi ved, at vi engang vil naa det Maal, vi har sat os. Danmarks ja hele Verdens Ungdom under den sorte Fane med den røde Ring. Vi ved det, fordi vi tror paa os selv og den Sag, der er vor.

Vi henvender os til syndikalistiske Kammerater over hele Landet og anmoder jer om at melde jer til Kamp i Frihedens Hær. Men vi vil i Dag særlig henvende os til de Kammerater, der er fyldt 30 Aar. Som det maaske er jer bekendt, har vi Syndikalistisk Ungdoms Forbund en Aldersgrænse opefter paa 30 Aar, hvilket dog selvfølgelig ikke betyder, at syndikalistiske Kammerater udelukkes, hvis de har opnaaet denne Alder.

Og nu beder vi jer, der er „faldet for Aldersgrænsen“ om at yde os jeres Støtte ved at melde jer ind i Ungdomsforeningen som passive **Medlemmer.** Vi har Brug for jer; ikke blot økonomisk, men ogsaa moralsk er det os en Støtte at kunne tælle jer iblandt os.

Kammerat! Kom ned til et af vore Møder, eller hvis du bor i Provinsen, send os et Brevkort med Navn, Stilling og Adresse til:

Syndikalistisk Ungdoms Forbund.
Adr.: G. Hallbäck, Wildersgade 57, Kbh. K.

Forelæsningerne.

Som meddelt i sidste Nr. afholder Ungdomsforbundet 3 Forelæsninger om SYNDIKALISMEN, Fredagene d. 22. og 29. Okt. samt 5. Nov. CHR. CHRISTENSEN lover, at det bliver lærerige Aftener. Du kan paa Kontoret Blaagaardsplads 21 købe Billetter à 1 Kr. til alle 3 Forelæsninger, der afholdes i Borups Højskole.

Hjælp til Spanien

Den svenske syndikalistiske Landsorganisation S. A. C. har til sine Spaniensindsamlinger anskaffet nogle Silketørklæder holdt i de anarkistiske Farver sort og rødt. Tørklæderne, der er af svær spansk Silke, bærer Indskriptionen C. N. T. og F. A. I. og er fremstillet i Spanien. De kan købes paa „Arbejdet“s Kontor for Kr. 2,50, og Overskuddet gaar ubeskaaret til Spanien.

Provinsianere

Der findes i Provinsen ganske sikkert mange unge Kammerater, der med Interesse har hørt om den i København opstaaede Ungdomsforening. Denne Formodning grunder vi paa en Del Henvendelser og Forespørgsler, som vi har modtaget.

Til disse eventuelle interesserede vil vi rette en Opfordring til at melde sig ind i **Syndikalistisk Ungdoms Forbund.** Det vil maaske synes en Del af jer mærkeligt at skulle staa i en Forening, som har Sæde i København, og som I altsaa kun kan staa i skriftlig Forbindelse med. Men vi vil alligevel indtrængende anmode jer om Tilslutning, idet vi gør jer opmærksom paa, at det vil være af Betydning saavel for vor Forening som for hele den syndikalistiske Bevægelse herhjemme, hvis vi har Udposter alle Vegne, hvor der overhovedet findes Lønarbejdere, som vi kan gøre os Haab om at faa interesseret i Syndikalismen.

Naar vi saa har samlet en Del Kammerater fra hele Landet, saa kan vi tænke paa at faa dannet Provinsafdelinger og paa den Maade faa jer aktiviseret.

Send et Kort med Navn og Adr. til **Syndikalistisk Ungdoms Forbund.** Adr.: G. Hallbäck, Wildersgade 57, København K.

Den internationale Beskæftigelse og Arbejdsløshed

Det internationale Arbejdsbureau har under Titlen **„The I. L. O. Year-Book 1936—37“** udgivet et nyt Oplag af sin Aarbog, i hvilken Bureauet sammenholder Udviklingen i de sidste 7 Aars økonomiske og sociale Forhold og Løvgivning internationalt.

Som Supplement hertil udgives et Tillæg paa ca. 200 Sider, omhandlende Statistik over de internationale Arbejdsforhold 1936—37, eller nærmere i de 16 vigtigste Industrilande.

En statistisk Oversigt over den internationale Arbejdsløsheds Stigen og Fald sætter Grundtallet i 1929 til 100 1930 til 164. 1931 til 235. 1932 til 291. 1933 til 277. 1934 til 255. 1935 til 196. 1936 til 151. Og i April 1937 til 113.

Bureauet paapeger, at der faktisk ikke er Tale om, at disse Tal dokumenterer en reel Afvikling af den permanente Arbejdsløshedsarmé, idet den konstaterede Nedgang i høj Grad hviler paa et usundt og ikke holdbart Grundlag, nemlig paa den voldsomme Efterspørgsel, som den forcerede militære Oprustning f. T. afføder.

Videre paapeges, at den hastige Nedgang i Arbejdsløsheden, som nu konstateres i de Lande, der udvinder og eksporterer Raaemner til Oprustningen, allerede har vist Tendens til at blive opvejet af stigende Arbejdsløshed i andre Lande, hvor den af Oprustningen fremkaldte Prisstigning paa Raastoffer allerede mærkbart bremser Tilførslerne til Normalproduktionen i andre Landes Industrier, der ikke ser sin Interesse i at købe til de høje Priser.

Vi kan supplere denne Opfattelse med, at der allerede f. Eks. inden for dansk Jern- og Metalindustri er tydeligt Tegn til, at dette Forhold vil gøre sig stærkt gældende i den kommende Tid, altsaa voksende Arbejdsløshed.

Et andet interessant Forhold Bureauets Statistik beskæftiger sig med er Produktionen pr. Arbejder i Gennemsnit for de 16 omtalte Industrilande, hvor Rationalisering, Arbejdstempo og Opfindelser trækker til den ene og Arbejdsløsheden til den anden Side.

Bureauet sætter Indextallet ogsaa her til 100 i 1929 og dets Tal viser følgende Dalen og Stigen: 1930 = 94. 1931 = 90. 1932 = 84. 1933 = 92. 1934 = 91. 1935 = 97. 1936 = 103.

Tal er Tal, og nogen Mulighed har vi som Arbejdere ikke til at kontrollere det Grundmateriale, hvorpaa de udregnes. Vi for vor Part vilde jo antage, at Tallene her særlig for de to sidste Aar er meget for lave.

en saakaldt demokratisk Arbejderregering.

Men ikke Tale derom. Ja ikke et eneste forstaaende Ord om, hvad der økonomisk forestaar, og hvad der skal gøres for Arbejderne.

Derimod manglede det ikke paa Erklæringer om, hvad der skal gøres *mod* Arbejderne.

Den gamle Udplyndringspolitik overfor Arbejderne skal fortsættes.

Alt hvad Statsministeren ellers fremlagde af Regeringens Program, var kun en Fortsættelse af det store forbrugende Folk — Arbejdernes og Bøndernes — Udplyndring gennem Vareaager, til Fordel for Prioritets- Handels- og Industrikapital.

Derimod faldt der ikke et Ord om Regulering af Varepriserne, ikke et eneste Løfte om Regulering af Huslejeaageren, ikke Skygge af Løfte om Lettelse i de frygtelige direkte Skatter, der tynger Arbejderhjemmene, ikke en Stavelse om Regulering af den oprørende Udbytning, Rationalisering, forceret Arbejdstempo og billig Arbejdskraft, der foregaar i Industrierne.

Heller ikke et eneste Ord om at Statsmagten vilde ophøre med sine Voldsaktioner mod Arbejdernes faglige Aktionsfrihed i Interessestridigheder hørtes der.

Heller ikke hørtes et Ord om en Ændring af Statsministerens haanlige Afvisning af Arbejdernes Krav om 40 Timers Arbejdsuge.

Nej, kun positive Løfter om Beskyttelse af det kapitalistiske Borgerskabs Interesser, og en tavs iskold Skulder til enhver positiv Beskyttelse af Arbejdernes Interesser.

Det er denne politiske Realitet Arbejderne maa regne med i den stigende Arbejdsløshed der nu kommer.

Fortsættes Side 4.

40 Timers Arbejdsuge i Danmark

I Landet med den største Arbejdsløshed, med de højeste Skatter, med de værste Aagerpriser paa Arbejdernes Forbrug, er Kravets Gennemførelse mest paakrævet

Men hvad med Arbejdernes Kampvilje?

Arbejdsløsheden i Danmark er større og mere intensiv end i noget andet Land.

I Forhold til Landets Størrelse har Danmark nu den største Arbejdsløshed noget Land kan opvise.

I Stedet for at aftage som Arbejdsløsheden gør i den øvrige Verden i Forhold til Arbejdsløshedstallene fra sidste Aar, saa stiger de Arbejdsløses Antal her i Landet i Forhold til sidste Aar.

De Arbejdsløses Antal her i Landet bevæger sig i Øjeblikket fra en Femtedel rask op mod en Fjerdedel af samtlige organiserede Arbejdere.

Og Arbejdsløshedens Karakter som et blivende og vedvarende Forhold viser ikke blot sin Intensitet i de alm. Tal, men i forstærket Grad ved en nærmere Undersøgelse af de enkelte Fags Forhold.

Selv i en beskyttet Industri som den danske Skotøjsindustri viser Forholdet, at Arbejdsløsheden særlig hærger de voksne mandlige Forsørgere, hvor fra 10 til over 50 pCt. kun har periodisk Arbejde.

Det samme stærkt karakteriserende Billede af Arbejdsløsheden i Danmark møder vi overalt i Fagene, hvor den ikke blot antager Karakteren af en blivende, men tillige af en lontrykkende Tilstand.

Arbejdsløsheden i Danmark vil nu atter stige mod Katastrofe.

Naar Arbejdsløsheden i Danmark, i Modsætning til de fleste andre Lande, nu atter stiger, skyldes dette ikke blot, at Danmark ikke kan præstere nogen Oprustning, men ogsaa at Danmark ikke besidder Raaemner for Oprustningen eller i det hele besidder en Rustningsindustri.

Aarsagen til at Verdens-Arbejdsløsheden daler er ikke, at den tilstedeværende Købeevne og de tilstedeværende Produktivkræfter kan bruge den tilstedeværende Mængde Lønarbejdere. Slet ikke!

Den dalende Arbejdsløshed ude i Verden har udelukkende sin Aarsag i, at mægtige Milliardkapitaler gennem Arbejde investeres i militær Oprustning, hvoraf de Lande, som ikke selv opruster, men har Raavare til denne Oprustning eller en Rustningsindustri, nyder godt af Oprustningen bl. a. ved en dalende Arbejdsløshed.

I Modsætning hertil staar bl. a. vort Land, der ikke blot ikke nyder godt af Oprustningen men rammes haardt af den.

Dette sker derved, at alle Raavarer til Oprustningen bestandig stiger i Pris, og da de samme Raavarer er Emner for det almindelige Behov af Brugsvarer, virker disse stigende Raavarepriser lammende her ind paa.

Der er ingen ekstra Efterspørgsel efter fredelige Forbrugsvarer, og enhver Prisstigning vil virke lammende paa Efterspørgselen.

Dette bevirker, at Fredens Industrier i flere Tilfælde ikke kan betale de høje Raavarepriser, ja endog i flere Tilfælde slet ikke kan fremskaffe dem.

Disse abnorme Tilstande har allerede gjort sig mærkbar gældende i dansk Jern- og Metalindustri, og snart vil andre Industrier komme under samme Skæbne.

Det hele Forhold betyder ikke blot, at Arbejdsløsheden er steget, men at den bestandig vil stige mere og mere her i Landet.

Vi maa da i den kommende Vinter ikke blot regne med den almindelige Stigning i Arbejdsløsheden som Vinteren medfører for „udendørs“ Fagene, men ogsaa med en bestandig voksende Arbejdsløshed i saa godt som alle Industrier.

De officielle Forholdsregler overfor disse kommende Tilstande.

For os, der fra Dag til Dag følger Udviklingen i Verdensøkonomi og Politik, og for hvem det i de sidste Maaneder har staaet aldeles klart, hvilken Skæbne vort Lands Økonomi og Arbejderklasse gik imøde, blev Rigsdagens Aabningstale atter en dyb Skuffelse.

Vi skal ikke frakende Statsministeren, at han i det Smaa er en forslagen politisk Taktiker, men hverken han eller de Raadgivere, han har til sin Raadighed, besidder Format overfor de Krav, Tidstilstandene stiller.

Ikke et Ord om Skæbnen, der venter dansk Økonomi og danske Arbejdere. Denne Mand staar og taler om stakkels 25 Millioner Kr. til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, hvor der er Tale om Milliarder Kroner, — om det skal betyde noget.

Han taler om Staten som Formidler af det Arbejde, der skal iværksættes til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, hvor Statens Evne ikke er andet end en Lus paa en Tjærespaan i Forhold til de Evner og Kræfter, der skal sættes ind i hele det arbejdende Samfunds Erhvervsliv, om en frygtelig Katastrofe skal undgaas.

Staten kan ikke og skal ikke sætte sit Pindehuggerarbejde igang, men den skal sætte sin Kraft ind paa en Regulering i Fordelingen af Arbejde og Arbejdsudbytte i det arbejdende Samfund, saaledes at de ulykkelige Virkninger af Verdensforholdene blev de mindst smertefulde for det danske arbejdende Folk i By og paa Land.

Dette er „for Fanden“ da det rimeligste Krav man kan stille til

Køb vort
Bladfondsmærke
Agitér for vort
Bladfondsmærke
Sælg vort
Bladfondsmærke

Hvad er fagligt Demokrati?

I den paagaaende Diskussion ang. fælles Afstemning om Forligsmandsforslag møder man ofte den Opfattelse, at Afstemning ved kompetent Forsamling er mindst lige saa demokratisk som en Urafstemning med daarlig Deltagelse.

Dette er at forvanske alle Begreber om Demokrati.

Begrebet *Demokrati*, har selvfølgelig intet at gøre med, hvor faa eller mange, der deltager i Afstemningen. Det aldeles afgørende er her, at *Demokratiet giver Masserne Ret til at afgøre Spørgsmaalet.*

I Modsætning hertil staar Diktaturet, der fratager Masserne denne Ret, og overlader Afgørelsen til en lille Klike.

Paa denne dybe Principforskel mellem Demokrati og Diktatur kan det selvfølgelig ingen Indflydelse have, om faa eller mange af Masserne benytter deres demokratiske Ret.

Dette kan aldrig gøre *Diktaturet* — Faamandsvældet — *demokratisk!*

Lad os derfor blive fri for dette Vrøvl om *„det demokratiske Diktatur“*.

Afstemning i Fagbevægelsen ved *„kompetent Forsamling“* har ikke mere med Demokrati at gøre end den alm. Rigsdagssvindel.

De „ærede“ Vælgere har overhovedet ikke Anledning til at vælge deres Rigsdagsrepræsentanter i Henhold til, hvad disse skal vedtage.

Hvor mange Arbejdere vilde have givet deres Rigsdagsmænd Mandat til at forhøje Varepriserne og samtidig fratage dem Retten til at kæmpe for Lønforhøjelse?

Og selv Rigsdagsmanden, der bejler til Vælgernes Stemmer ved et eller flere Løfter, er i Henhold til Loven ikke bunden til at holde disse Løfter.

Det palamentariske *„Demokrati“* er autoriseret Svindel — ikke andet!

Afstemning i Fagbevægelsen ved „kompetent Forsamling“ er i Realiteten heller ikke andet.

Disse Hovedbestyrelser eller mere eller mindre repræsentative Forsamlinger er jo valgt til at administrere Forbundets almindelige Anliggender.

De kender ikke et Kuk“ til hvorledes Medlemmernes *Flertal* stiller sig til Forligsmandens Forslag, og alene af den Grund er deres Afgørelse diktatorisk, udemokratisk.

Og dette principielle Forhold ændres aldeles ikke, selv hvor disse „kompetente Forsamlinger“ har en i Lovene formel „Ret“ til at træffe Afgørelsen.

Det siger blot, at selve denne Paragraf er *reaktionær, antidemokratisk.*

Ved *fagligt Demokrati* kan kun forstaas, Medlemmernes Ret til *direkte* at afgøre Fagets og Organisationens Anliggender.

Vi kan være uenige om hvilken Afgørelse, der er den mest hensigtsmæssige, fornuftigste, bedste o. s. v. i en given Situation, men vi kan vel være saa hæderlige i denne Diskussion, at vi ikke forplumrer de rene principielle Opfattelser.

Kun Urafstemning om Fagets Arbejdsvilkaar kan være Udtryk for fagligt Demokrati.

Arbejder.

Bliv Abonnent paa Bladet

Anmeldelse

„Dagen i Dag“

Verner Helmert: **„Dagen i Dag“**, Digtsamling, 67 Sider. Leisners Forlag. København.

Disse 43 Digte som Samlingen indeholder, kan man straks rubricere under den alm. **Arbejderdigtning**, som i de senere Aar herhjemme har set Dagens Lys, og hvis fornemste Repræsentanter er Mænd som A. D. Henriksen og Oskar Hansen. Samlingen rummer denne Digtnings gode Sider og Svagheder, baade i Indhold og Udtryksformer. Den mangler **positiv Frigjorthed!**

Denne Digtning er endnu bunden i Arbejdernes Liv under Kapitalismen, med dens Dagslivssorger og Dagslivsglæder og Jord- og Forholdsbundne Ønsker og Idealer. Den er dernæst dogmebunden i Demokratiets Drømmeri om **„Flertallet“** om **„Retten“** og **„Freden“** og Medfølelsens „Harme“ over Grusomheden mod de Arbejdsløse og Fascismens og Krigens Ofre.

Og selv, hvor Werner Helmert i Digtet **„Pennen og Spydstagen“**, i den koncise, korte Verslinie lader „Spydet“ faa Ordet som „sidste Taler“, hvor det siger til Pennen:

„Du dypper i Koppe
og digter en Glorie;
jeg dypper i Kroppe
og skriver Historie.

Skriv du bare Freden
i Tidens Traktater!
Men Virkeligheden
er Krig og Soldater!“

Ja, selv her, hvor den unge Arbejderdigter lader Spydstagen sige Realiteternes Sandhed, sidder der lige som gemt mellem Ordene en Anklage, en Sorg over Sandheden.

Det er denne Bundethed i det historiske Tidsforhold, der giver denne Arbejderdigtning dets indskrumpede Format.

Og det kunde endda trøste den revolutionære Tænker, om det blot var et Eksistensspørgsmaal for disse proletariske Poeter, thi saa vilde man blot le af den „Smartness“, der faar Helmert til at tilegne **Thorvald Stauning** Samlingens Indledningsdigt. Man vilde smilende forstaaende klappe Digteren paa Skulderen og sige: „Ja, hva' Fanden, du skal jo leve min Ven, men du er ellers rigtig nok!“

Men saaledes kan man ikke bedømme disse unge Arbejderdigtere. De er som den Masse de skriver om, selv aandsbundne i Tid og Forhold. Og hvor f. Eks. Helmert i Digtet **„Jeg har aldrig været fri“** erkender dette i glimrende Ironi, (Digtet har været offentliggjort i „Arbejdet“), saa er Ironien gold og uden Svøbens svidende Slag som Opfordring til Oprør! Og

Noninventions-Masken fjernes

BROR. THORSEN'S
Gothersgade
„Krystal" Mineralvand
Gothersvej 110 Telf. 9188

Hipa-Jensen

Til Københavns Skotøjsarbejdere

Skotøjsarbejdernes Kongres og Københavns Afdeling

Efter 3 Generalforsamlinger blev Kongresberetningerne endelig færdigbehandlet efter en sønderlemmende Kritik og sluttet med Oppositionens overlegne Sejr

Urafstemning som obligatorisk Pligt

Vil vi Maalet, vil vi ogsaa Midlet

Vi mangler Bladsælgere

Loven om fælles Afstemning i Konfliktsituationer

Hipa faar Svar paa Tiltale i „Typ.-Tid."

Lov om Forbud mod Overarbejde

nødenheder.

Ved disse Forhandlinger møder Arbejdsgiverne med det store Talmateriale under Armene, der skal bevise, hvor uberettiget Fordringerne er.

Forud for Overenskomstopsigelserne begynder Arbejdsgiverpressen at køre frem med *Procentstigninger* paa Time- og Ugelønninger og med hede Bønner og Appel til Statsmagtens Ærgerrighed om nu at vise sig hele det med flydende Honning Samfund værdig.

Vi kender alle Gangen i disse Slæber og stoler i fuld Fortrøstning paa, at vore Tillidsmænd eller Funktionærer med Lethed og med Vilje er i Stand til — ogsaa paa Grundlag af Statistik — at dokumentere, at de voldsomme Prisstigninger, Skatter og Kontingenter, har forringet vor Realløn eftertrykkeligt.

Mens man saaledes altid har taget det som en Selvfølge, at det maatte blive *Arbejdsgivernes egen Sag* at møde med Materiale til Bekæmpelse af de fremførte Krav, saa bliver vi helt overrasket ved paa Forhaand at mødes med Arbejdsgivernes Dokumentationer, længe før Arbejdsgiverpressen, nemlig fra vor politiske Formynder „Hipa".

Efter denne Artikel behøver Arbejdsgiverpressen skam ikke at overanstrenge sig for at lede efter Stof til Forhaandsartikler. Artiklen kan næsten aftrykkes in extenso.

Statistik over Gennemsnitslønninger — Time- og Uge — har aldrig virket imponerende paa mig — navnlig siden jeg saa en bekendt Statistiker og Talekspert holde Grin med Gennemsnitsberegninger og Procentudmaalinger.

Alle disse Talopstillinger har nemlig intet eller saa godt som intet med den barske Virkelighed at gøre. Det er den uundgaaelige Kontorius' Frugter. I en magelig polstret Kontorstol, en god Cigar og en halv Snes Tusind om Aaret, med Pension ved 70 Aar, ser Livet helt anderledes ud, og vedkommende er derfor i Stand til ved fin Manøvrering med Tal at dupere Arbejderne med Aarstal, Procenter og Gennemsnitslønninger; men naar de samme Arbejdere kommer hjem med Ugelønnen paa 50—60 Kr. og har faaet betalt de forskellige Tributter, saa begynder han at fundere over, hvor i Grunden Gevinsten, som „Hipa"s Procentberegninger har bevist ham, er henne.

Og med Rette maa han lede, thi „Hipa" siger jo selv „at det sidste Aar før Verdenskrigen var *Arbejdernes Gennemsnitsindtægt 2590 Kr.*" medens „Gennemsnitsindtægten for organiserede Arbejdere i *1936* var *2576 Kr.*" — altsaa en Nedgang i Gennemsnitsindtægten paa 14 Kr.

I Grunden behøves der ikke mere til Bevis mod alle de øvrige Proventpostulater. Thi rent galt maa det da blive med Procenterne, naar „Hipa" korser sig over, at „*adskillige* Arbejdergrupper — altsaa ikke nær alle — i 1937 har opnaaet Løntillæg paa 3—4 op til en halv Snes Procent", men samtidig viser et Husholdningsbudget paa *3100 Kr.* en Stigning paa 16 Procent.

Meget klogt undlader „Hipa" at omtale de store Industri- og Aktieforetagenders kolossale Fortjenester under Statens Beskyttelse, samtidig med Nedholdelsen af Arbejdernes Lønninger i de sidste 4 Aar, ligesom ogsaa Forøgelsen af Millionærernes og Halvmillionærernes Antal — dermed et Bevis for Kapitaludsugningen — heller ikke „oplyses" for os tungnemme Arbejdere.

Men vi er alligevel spændt paa Oplysning, for Fremskridt *skal* der jo være — i Følge Artiklen. Og derfor burde vi ogsaa have en Sammenligning med 1914 paa *Arbejdsløshedstallet.* Vi har jo faaet den gennemsnitlige Timeløn oplyst.

Omkring 1929 var der ca. 50,000 arbejdsløse.

Efter Artiklen var vi i 1932 nær ved de 100,000 og i Dag — 1937 — stærkt efter 80,000 og som tidligere nævnt frygter Chr. Jensen for et Tal langt over 100,000. Det er jo altid noget.

Mere overbevisende er „Hipa", naar Artiklen dokumenterer, at naar der kommer flere i Arbejde, saa bliver Købekraften større. Derom kan ikke diskuteres. Til en større Købekraft hører højere Lønninger, men ikke den daarligt tilslørede agitatoriske Hensigt i Artiklen med, at Lønningerne skal deles. Nej højere Lønninger — „Hipa" — og noget kortere Arbejdstid med Bevarelse af den opnaaede Løn, det skaber Logiken om større Købekraft. Og dertil en Avancebegrænsning og Prisregulering, hvis man fortsat vil forhindre Arbejdernes Lønaktioner.

En Statistik har „Hipa"-Artiklen slet ikke faaet Øje paa, og den er endda ogsaa meget interessant, idet det forleden oplystes i Bladene efter Departementet, at siden 1931 var Levnedsmidler, Klæder m. m. steget med *30 pCt.*, Skatter og Kontingent med *15 pCt.* og Husleje med *13 pCt.*

Jo, Statistik er uundværlig og dejlig — **naar bare den rette Kortkunstner kommer til at blande de statistiske Kort.**

Men alle de velmenende politiske Kontorius'er behøver saamænd ikke at anstrenge deres Hjerner med Fremtryllelsen af Tal til Belæring af vort paastaaede økonomiske Velvære.

Et godt og praktisk Raad til d'Hrr.: Tag Arbejde hos B. & W. som Arbejdsmand til 49 Kr. om Ugen.

Da faar vi uden Tvivl en helt anden og bedre Statistik.

S. Kj.

40 Timers Arbejdsuge i Danmark

Fortsat fra Side 2.

Arbejderne bør kun og kan kun stole paa sig selv.

Alt Ondt kommer ikke ude fra!

Naar Statsministeren i sin Programtale gav det Udseende af, at det var Forholdene ude i Verden, der ene var Skyld i alle de Ulykker, vi havde at kæmpe med herhjemme, er dette grov Fordrejelse af Sandheden.

Naar Verdensmarkedets Priser paa Landbrugsprodukter ikke kan bære Løn og Forrentning af dansk Landbrugsvirksomhed, da er det udelukkende fordi en fuldstændig samvittighedsløs, kapitalistisk Gældsbyrde og Renteudplyndring er lagt paa dansk Jord og Landbrugsarbejde.

Og dette Forhold har fundet Sted under Statens Kontrol og Beskyttelse gennem Kredit- og Prioritetsforeninger. Og videre, er denne Udplyndring gennem Nationalbankens Støtteaktioner for Prioritetsejerne og Moratorie- og Henstandslove, Kød, Flæsk, Smør og Kødforordninger opretholdt.

Til Fordel for den udplyndrende Prioritetskapital, *har den nuværende Regering lagt Bjerge af Prisstigninger og Skattebyrder over paa Arbejdernes Skuldre.*

Paa den anden Side har Regeringen gennem Valutalovene givet de store industrielle Produktions- og Handelsselskaber Monopol paa, at udplyndre Landets Befolkning ved Aagerpriser, der ikke er underkastet Verdensmarkedets Konkurrence.

Samtidig har Regeringen ved Forligsmandslovens fælles Afstemningsregler og tvungen Voldgift i Interessestridigheder lagt Arbejderne alle tænkelige Hindringer i Vejen for, ved en forbedret Løn at opveje noget af Vareaagerens Byrde og Udplyndring.

Denne den lumpneste af al Politik, at støtte de velhavende Klasser paa de Fattiges Bekostning, har uvægerligt medført, at baade Arbejdernes og de arbejdende Bønders Købekraft, — hele det store Folks Købekraft, — er udhulet.

Dette har igen bevirket en Stagnation i Produktion og Omsætning, i al Produktion og Omsætning, beregnet for Forbruget inden for Landets Grænser.

Naar Danmarks Arbejdsløshed nu vokser, medens andre Landes Arbejdsløshed daler, saa kan man ikke med Sandhed sige, at dette udelukkende skyldes Forholdene ude i Verden.

Det skyldes i mindst lige saa høj Grad den økonomiske indenlandske Politik, vi her har paapeget.

I Stedet for, — under de givne Vedensforhold — at sprede de inden for Landets Grænser frembragte Værdier ud til saa store Dele af Befolkningen som muligt, og derved stimulere den nationale Købeevne og Produktion, og derved igen bringe Arbejdsløsheden ned til det mindst mulige, — saa er man gaaet lige den modsatte Vej!

I umættelig egoistisk Rovbegær har det besiddende Borgerskab, ved Støtte af Regeringsmagten, udplyndret hele den danske arbejdende Befolkning, og har dermed forvandlet en almindelig Arbejdsløshed til en Katastrofe naar nu Oprustningens nye Virkninger skylder ind over Landet.

Overfor disse Realiteter kan de politiske Frasemagere spare deres Ordgylp om „Samfundssind", „Danmark for Folket" og det andet Ordfyld for Aandsfattige.

Arbejderne er nu saa forpinte af Kontingenter, Skatter, Husleje og Varepriser, der ikke mere staar i noget rimeligt Forhold til det store Flertals Indkomster, saaledes at de ikke kan bære en ny Arbejdsløshedskrise, uden at de samtidig synker ned i et Elendighedsproletariats Tilværelse.

Om Vejen ud af denne truende Elendighed derom en Artikel i næste Numer.

Orienterende Oversigt i den -

Fortsat fra Side 1.

ene Side militært kunde opveje Fascis'staternes Leverancer til Franco, men paa den anden Side stillede de Betingelser for Leverancerne, som fransk og engelsk Kapital krævede.

Leverandøren blev **Stalin!** Han var interesseret, som Sovjets Stilling er mellem Tysklands og Japans forenede Knibtang, i, at sikre sig den vesteuropæiske Imperialismes Bevaagenhed. Han var dernæst udmærket leveringsdygtig af Krigsmateriel, og dernæst havde han tilstrækkeligt moralløst og passende Menneskemateriale til at tjene den engelske og franske Kapitalismes Krav om, at ødelægge Sammenholdet i det spanske Folk om den sociale Revolutions Fuldbyrdelse.

Det kommunistiske Parti er jo nu et Parti uden noget Samfundsmaal, uden Program, uden Idealer, kun tjenende den brutale Magts Erobring uden Hensyn hvilket Formaal, det tjener.

Denne Skændsel har Partiet tjent i Spanien siden Stalins Overenskomst med Vestmagterne, og det tjener bestandig mere og mere hensynsløst denne kapitalistiske Lakajrolle.

Stalins Betingelser for Vaabenleverancer.

De Betingelser, der fra Stalins Side blev stillet for Vaabenleverancer til Caballeros Regering, blev mere og mere paagaaende, efterhaanden som Italiens og Tysklands Leverancer til Franco trykkede Regeringsfronten stærkere og stærkere.

I hele dette historiske forbryderiske Spil har der bestandig været en Balance i Tilforsterne til de to kæmpende Fronter og Betingelserne for disse.

Stalins første Tilforsler var Klæder og Livsfornødenheder, som Gave fra Sovjet Unionen, med Leveraab for den sociale Revolution i Spanien.

Men allerede da, førte Repræsentanter for Stalins Regering Forhandling med Caballero om Vaabenleverancer, der ikke havde noget med den sociale Revolution at bestille, men tværtimod som Betingelse for Leverancerne ikke blot fordrede Guld deponeret i en Pariserbank, men [illegible] krævede, at alle Fordringer til den sociale Revolution, Arbejdernes og Bøndernes kollektive Overtagelse af Bedrifterne, efterhaanden skulde likvideres, at Kampen skulde føres for Demokratiets Formaal, som dette fandtes i Frankrig og England, at den private Handel skulde genoprettes, at Borgerskabet skulde have samme Rettigheder som Arbejderne, at Storbønderne skulde have deres Jord, at Privateje til Jord og Ejendom anerkendtes, at de revolutionære Arbejderorganisationers Ordensmagt blev opløst til Fordel for statslig og borgerlig Ordensmagt, at de revolutionære Organisationers Repræsentanter i Regeringen blev fjernet til Fordel for de borgerliges og det lille „Kommunist"-Partis Repræsentation, samt at Hæren som Folkehær med Arbejder og Organisationsformationer blev afviklet, til en statslig militær Hær, hvor russiske og franske Kommunister blev foretrukne som informerede Officerer, og endelig, at det spanske Kommunistpartis Medlemmer overtog ledende Stillinger i Ordenstjenesten, ved Sikkerhedstjenesten (Spiontjenesten) samt ved Censuren.

Hovedkravene var **Edens!** Bikravene, der skulde sikre deres Gennemførelse, var Stalins.

Vi skal i en afsluttende Artikel paapege, hvorledes Opfyldelsen af disse indre Krav i Spanien — og hvad dette medførte — nøje svarede til Frankrigs og Englands Stilling under Ikke-Interventions-Politikens Udvikling og samtidig paapege, hvorledes de to Udviklingslinier nøje falder sammen i Dagens aktuelle Stilling.

Urafstemning som obligatorisk Pligt

Fortsat fra Side 3.

Denne Paragraf bestemmer lige ud, at selv om de Forbund, der ved Afstemningen bruger Urafstemning, kun har 30 pCt. Stemmedeltagelse, saa skal det Forbund, der bruger „kompetent" Forsamling altid mindst tillægges 50 pCt. Stemmedeltagelse.

Dette betyder, at den „kompetente" Forsamling har en mægtig Overvægt til at faa vedtaget alle Forslagene overfor de Fag, der bruger Urafstemning og eventuelt er imod Forslagene.

Naar man dertil lægger, at de „kompetente" Forsamlinger oftest, eller i stor Udstrækning, bestaar af professionelle Fagforbunds- og Fagforeningsfunktionærer, der ikke personlig skal arbejde under de Arbejdsvilkaar, Forslagene omfatter, og oftest er interesserede i, at der ingen Kamp bliver, forstaar man ogsaa, hvor reaktionær arbejderfjendtlig Loven er i denne Henseende.

De store Medlemsmassers Sløvhed.

Foruden de her i selve Loven paapegede reaktionære Bestemmelser, kan man konstatere, at „*Lovens Fædre*" tydelig har regnet med en anden Kendsgerning, nemlig de store Medlemsmassers Sløvhed indenfor Fagforbundene.

Vi, der er Tilhængere af Urafstemning, kommer ikke uden om denne Kendsgerning.

Medlemmernes Sløvhed er nærmest forfærdende, naar man betænker, at Forbundenes Anliggender dog drejer sig om deres Eksistens og Livsinteresser.

Om Aarsagerne til Sløvheden kan der skrives mange Artikler, men lad os nøjes med at paapege følgende:

I samme Udstrækning som det er lykkedes Arbejdskøberne, Statsmagten og det politiske Socialdemokrati at afvikle Fagbevægelsen som Kamporganisation for Arbejdernes økonomiske Eksistensinteresser, samler denne sine enorme Medlemsmasser som Forsikringskasser og Understøttelsesforeninger.

Kvaliteten at denne Medlemsstab maa staa i omvendt Forhold til dens Antal —, *og dette gør den!*

De sidste ti Aars mægtige Rationalisering og tekniske Udvikling indenfor flere Industrier har videre udvandet Medlemsstaben med en Mængde særlig kvindelig Ungdomsarbejdskraft, der ganske naturligt har Hovedet fuldt af Film og Pjank og ikke ejer Gnist af Begreb om Fagbevægelsens alvorlige Opgaver.

Endelig har det politiske Partibureaukrati rundt i Fagforeningerne i de senere Aar, i dets Bestræbelser for fuldstændig at kvæle enhver Tendens til at bevare Fagforeningerne som selvstændige Kamporganisationer dannet Fraktionsgrupper, hvis forbryderiske og provokatoriske Optræden i mange Organisationer har faaet de mere agressive Fagforeningsmedlemmer til at opgive Haabet og blive borte fra Generalforsamlingerne.

Vi mener i disse Linier at have paapeget ikke blot de almindeligste Aarsager til Sløvheden, men ogsaa paapeget den Forudsætning Loven bygger paa, for at forhindre Arbejderne i at forkaste Forligsforslagene — *den store Sløvhed!*

For os, der vil Urafstemningsprincippet, Arbejdernes direkte Ret til at afgøre deres Arbejdsvilkaar, har under disse Forhold kun en Mulighed aaben, nemlig at vi ikke alene i denne Henseende vil Medlemmernes *Ret* til at stemme, men ogsaa deres *Pligt!* ! !

Afstemning om alle Overenskomstforhold bør gøres til obligatorisk Medlemspligt.

Vi er paa Forhaand klar over alle de ømfindtlige Indvendinger der vil blive gjort mod at indføre Afstemningen som Pligt, eventuelt fremtvunget ved Bøder o. s. v.

Javel, det er ikke tiltalende.

Men enten vil man her denne *Pligt*, eller ogsaa vil man Afstemning ved „*kompetent Forsamling*".

Et Forhold, som naar f. Eks. Jord- og Betonarbejdernes Fagforening i København, der f. T. tæller over 7000 Medlemmer, møder op med en „Urafstemning" paa 3 à 400 Medlemmer, har ingen Steder hjemme.

„Sofarytterne" er en saa stærk Majoritet og en saa urokkelig Mur af Sløvhed, at hverken Bønner eller Trusler kan jage dem frem til Stemmeurnerne.

De er den Grundvold hvorpaa Loven, Statsmagten, Arbejdskøbere og Bureaukratiet bygger deres Magt overfor Arbejderklassens agressive Minoritet og derved over Klassen og dens Fremskridt.

Den eneste Mulighed den agressive Minoritet har for at sprænge denne Magthavernes Grundvold er, at vi benytter vore faglige Afdelingers Generalforsamlinger til, at gennemføre *den obligatoriske Stemmepligt i alle Overenskomstanliggender!*

Lad være, at de første Afstemninger i Henhold til denne Pligt vil blive til Moderationens Fordel, saa betyder det mindre. Efterhaanden som Medlemsmasserne tvinges til at tage direkte personlig Stilling til deres egne Eksistensinteresser, skal de nok finde den rette Plads i Klassekampen.

Og over for dette store Maal har det mindre at betyde end „en Skrædder i Helvede", om vi i første Omgang skal anbringe Bødebomben under Rumperne hjemme paa Sofaer og Divaner.

Vil vi Sagen, maa vi ogsaa ville de nødvendige Midler.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Husk den billige Skomager

Blaagaards Plads 19,
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler Kr. 4.50 og 5.00
Damesaaler & Hæle 3.50 og 4.00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10% Rabat
Ærbødigst A. Davidsen

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

XII

Og dette Spørgsmaal er: Hvor stor samlet Værdimængde formaaede det arbejdende Samfund for 30 Aar siden at frembringe, og hvor mange flere Millionværdier frembringer det i Dag ved Hjælp af den moderniserede Teknik og Arbejdsorganisation.

Er det da saaledes, at der til sociale Reformer ydes større Procentdel af den samlede Produktion i Dag end der ydedes for 30 Aar siden af den daværende samlede Produktion, da er der Tale om et reelt Fremskridt.

I modsat Tilfælde om et baade relativt og reelt Tilbageskridt.

Jeg kender blot Fremskridtene i Produktionsmængden af Værdier i ganske enkelte Industrigrene, og dette endda kun mangelfuldt, da Profittyveriet har mange Longange paa Raavarens Vandring til færdigt Produkt.

Men alene Produktionsfremskridtet af Værdier i en enkelt Industri som Skotøj eller Tekstil er nok til, at dække hele Danmarks samlede Udgifter til den sociale Forsorg i Dag.

(Forts. i næste Nr.)

Mødelisten

Smede- og Maskinarb. Afd. 12. Generalforsamling Tirsdag d. 19. Oktober Kl. 19.30. Rømersgade 22.

Smede- og Maskinarb. Afd. 11. Generalforsamling Onsdag d. 20. Oktober Kl. 19.30. Rømersgade 22.

Slagtersvendenes Fagf. Generalforsamling Torsdag d. 21. Oktober Kl. 20. Enghave Park.

ARBEJDERNE OG DYRTIDEN

Med hvilke Midler bør Arbejderne bekæmpe:

De stigende Varepriser, den dalende Realløn, den stigende Arbejdsløshed og stigende Nødstilstand?

Om disse brændende Spørgsmaal indleder Redaktør CHR. CHRISTENSEN

en offentlig Diskussion

Tirsdag den 19. Oktober Kl. 20 i Weinolds Lokaler, Nørrevold 23.

Alle Arbejdere indbydes. Ordet er frit.

Entré 25 Øre.

F. S. Københavns Afdeling

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thøgersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 37. | Fredag d. 22. Oktober 1937 | 2. Aarg.

Efter-Aar

Der gaar en ensom Mand sorgtung og træt en Efteraarsaften ad en stille Vej.

Pludselig staar en Kvinde foran ham. Halvt spørgende halvt smilende ser hun paa ham.

Han fatter hende og siger stille: „Ja, lad os følges ad. Jeg er trist tilmode, men maaske vi sammen kan bære Sorgen bort til en fælles Glæde.“

Hun ser alvorligt halvt angst paa ham. Saa siger hun: „Nej, jeg har fri i Aften og søger en Ven og en glad Aften!“

Manden hører hendes Skridt fjerne sig, og han gaar stille videre ud i Maanedisen ad den stille Vej, hvor Efteraarets gule Blade danner Mosaik, medens han stille hvisker: Nej, kun Glæden deler vi — ikke Sorgen!

— — —

De sad sammen — han og hende.

De havde delt tusinde dejlige Kærlighedsglæder sammen.

Nu var det forbi. De kunde ikke mere. Alt har vendt sig til bitter Skuffelse og Sorg.

Og saa skiltes de. De som havde baaret Glædens Dage i Fællesskab, gik nu hver sin Vej. Ensomme, alene, hver for sig, slæbte de nu Sorgens Byrde.

— — —

I en natstille Gade brøler det i Fælleskor ud fra et Par oplyste Vinduer: „Han skal leve, han skal leve, han skal leve højt Hurra —“

Halvdrukken Latter og overgivne Kvindehvin bølger i Kaskader ud i den stille Nat.

Det er sidste Akt af en højtidelig Konfirmation, hvor et lille Menneskebarn gentog sit Daabsløfte, at han vilde forblive i denne sin kristne Tro indtil sin sidste Stund.

Lidt efter bliver det stille, og Lyset tændes paa Trappegangen. Gæsterne gaar.

„Tak for i Aften! Tak lige Maade! Det var en dejlig Aften. Ja, kom snart igen. Nej, nu maa I rigtignok snart se ud til os. Farvel — farvel — farvel!

Henad Gaden slæber et Ægtepar af Sted paa to sovende Smaabørn.

„Har du ikke til en Bil?“ spørger hun forpustet.

„Hvor Fanden skulde jeg ha' det fra“, svarer han surt. „Jeg gav Ungen mine sidste 10 Kr. i Konfirmationsgave!“

Oppe i Lejligheden sidder to ensomme Forældre tilbage i Resterne af det glade Fællesgilde, hvor det flyder med tomme Flasker, væltede Glas og Kagekrummer over en plettet Dug.

„De 200 Kr. jeg laante slog s'gu' ikke til. Flaskerne jeg hentede i Aften, maatte jeg tage paa Kridt,“ siger han og stirrer sløret ind i Fremtidens Afbetaling.

„Ja, Slagteren og Urtekræmmeren skylder vi jo ogsaa,“ siger hun stille hen for sig.

Saa lukkes Vinduerne, og Lyset slukkes, og i Ensomhedens Mørke lægger de sig paa Bekymringens Leje.

Hvad vi i Glædens Fællesskab solder op, skal vi i Ensomheden betale.

— — —

Krisen var sat ind over Landet.

De sidste Fællesskabets stærke, troende, sejrende Leveraab var forlængst forstummede i Forsamlingsbygningerne.

Arbejdsløshed, trykkede Lønforhold, stigende Priser og graa Bekymringer boede sammen med Arbejderne ude i de store Forstadskvarterers smaa Lejligheder.

Fællesskabets Aand var død i Tvivlens iskolde Favn.

Og en Dag sagde han til hende: „Tror du ikke, du kunde faa et eller andet Arbejde? Dette gaar ikke mere, min Løn kan ikke strække til!“

Og saa gik hun paa Arbejde om Dagen og hastede hjem om Aftenen og rodede i en Fart lidt Mad sammen, og de to Børn skøttede sig selv hele Dagen.

Og Tiden gik. Hun blev nerveslidt og pirrelig. Det var som om Mand og Børn gled fra hende. Samlivets Fællesskab mistede sin varmende Inderlighed. Hun vidste ikke rigtig hvorfor.

Og han følte i tusind smaa Ting, at han ikke mere var Forsørgeren. Tilværelsen blev mere et Værelse med Kost og Logi, uden Hannens bærende Følelse som det lille Fællesskabs stærke Værner og Værge.

Klassens manglende Fællesskab i Tro og Kamp gled som frysende Ensomhed ind over de Tusinder smaa Fællesskaber, som opløsende Syre i Følelsernes sammenbindende Kalk.

Og Priserne steg, Skatterne steg, Huslejen steg og Armoden steg bestandig.

Ensomhedens Vej fører til Afgrunden.

— — —

Engang gik Fællesskabets store Forjættelse ud over Verden til alle Arbejdere om at forene sig.

Ikke en Arbejder i et Fag, men alle Arbejdere i samme Fag maa forenes.

Ikke et Fag, men alle Fag i et Land maa forenes.

Ikke et Lands Arbejdere, men alle Landes Arbejdere, maa forenes i det internationale Fællesskabs mægtige Magt, og i broderlig Samdrægtighed standse de nationale Borgerskabers og Regeringers blodige Krige, til Værn for Verdensfred, menneskelig Kultur og Retfærdighed.

Det er Efteraar. Det er Historiens Efteraar.

Tilbage af det stolte Fællesskab sidder nogle „Internationaler“ og vedtager Papirsresolutioner, hvorefter hver Repræsentant drager hjem til sit nationale Fædreland og organiserer sit Lands Arbejdere i Krigen, for sit Lands nationale Borgerskab, sin nationale Regering, sit Lands nationale Beskæftigelse og dermed sit Lands nationale Forsvar og Militarisme.

Og i denne nationale Isolation dør Fredens, Kulturens og Retfærdighedens Forsvarsmagt.

Fællesskabets Dødsattest er en brandsort Løgn pakket ind i en moderne Fredstraktat.

Oh, unge, stærke Liv, der snart saa haardt skal bøde for vor Arbejderslægts vage Usselhed, vor utilgivelige Svigten af vort internationale Fællesskab.

— — —

Paa Aragonfronten tier pludselig Kanonernes brølende Torden, og ud af Dækstillingerne styrter Tusinder unge anarkistiske Kammerater frem mod Francos Linier.

Og fra Tusinde unge Struber lyder i Stormløbets Elan vor herlige Sangs forjættende Ord:

Arbejdere i Stad paa Landet,
engang skal Verden blive vor —

— — — En Skrapnelsgranat eksploderer — — —

Et ungt Legeme styrter til Jorden. Hans Bukser fyldes med blødende Tarme.

Som i Taage hørte han engang en Stemme langt borte sige: „Ja, Kammerater, han aander endnu, lad os tage ham med paa Baaren“.

Imellem vækkes Bevidstheden ved flammende Smerter i Underlivet, — — — men saa sover han ind.

Vi gaar altid alene ind i Dødens Rige.

Men i Livets Fællesskab sejrer vi. Kammeraterne tog Francos Linier ved Huesca, og hen over de brune Høje lyder Fællesskabets og Sejrens manende Ord:

„Rejs jer Fordømte her paa
Jorden!“

— — —

I Efteraarets Aften gaar en ensom sorgtung Mand ad en stille Vej, hvor gule Blade løsner sig fra Fællesskabets Træ, og synker fra Livets grønne Fællesskab i Dødens gule Ensomhed.

Og Manden bærer paa en Verdenssorg, en Klassesorg i Historiens Maanedis.

Tanker kommer og gaar.

Det er Efteraar! Men bag en Vinter, kommer altid en Vaar.

Ell.

Bestandig vi træller

Med spraglede Flag og Rabaldermusik:
Marsjered vor Klasse — mens Aarene gik —
paa *Stedet* og ude af Takt!
Vi tabte af Syne vort endlige Maal —
forvirret af Pampernes evige Skraal
og Løgn om — at Flertal er Magt!

Sosjaldemokraternes Valgpolitik —
Paroler — Reformer — Fiduser og Trick:
Forplumred vor Klasses Idéer!
Vi knirked paa Stedet, som Valgmekanik —
og stemte og stemte, til Flertal vi fik — —
men *se* om det hjalp os en Fjer!

— — —

Vi skifter Regering — Systemet bestaar!
Bestandig vi træller — idag som igaar — —
thi Trældom er Dumhedens Sold!
Regeringens Byrde vor Klasse har smagt —
men aldrig vi naade den virklige Magt — —
den naar man alene ved Vold!

Jacob Hansen.

Orienterende Oversigt i den spanske Borgerkrig

II.

Det lille „Kommunist-Parti“ forsynes med vældige Resurser.

Det ganske lille „kommunistiske“ Parti, der ved Fascistoprørets Udbrud d. 19. Juli 1936 højest talte ca. 25,000 Medlemmer, — (Den syndikalistiske Landsorganisation talte paa det Tidspunkt over 1 Mill. Medlemmer), blev kort Tid efter indformeret om dets Opgave og modtog efterhaanden mægtige Pengemidler til sin Raadighed.

Ved Undersøgelser, de revolutionære Arbejderorganisationer lod foretage i Paris, viste det sig, at Partiet fik sine Pengemidler ad 2 Veje. Dels blev det forsynet af den Bank, hvor den spanske Regering maatte deponere Guld for Levering af russiske Vaaben, og dels tilegnede Partiet sig uretsmæssig største Delen af de Beløb, den øvrige Verdens Arbejdere indsamlede til alle spanske Arbejdere eller rettere til Levnedsmidler for dem.

Tyveriet foregik gennem Indsamlingskomitéens Sekretær i Paris, der pludselig var blevet Stalins Mand, (hvor meget han fik for den Omvendelse kendes ikke). Ligeledes staar det endnu uklart, om den moderate Fløj af Socialdemokratiet ikke havde en Finger med i det Spil, da Tyveriet næsten ikke kunde foregaa uden, at deres Repræsentanter i Komitéen maatte være indforstaaet med det.

Et Parti, der har et Blad for hvert Tusind Medlemmer.

At der stod Stormagter bag det lille Partis Virksomhed blev snart aabenbart, idet Partiet oprettede Dagblade i alle større Byer og Distrikter foruden Maanedsblade og Ugeblade rundt i Provinserne og paa alle Fronter, saaledes at det faktisk en Overgang havde mere end et Blad for hver Tusind Medlemmer.

I Begyndelsen var Partiets Agitation meget rød og besnærende. Det hed bestandig: **Leve Revolutionen! Rød Front!**, samt med vældig Respekt for C. N. T. og F. A. I., den syndikalistiske faglige Landsorganisation og den anarkistiske gamle Kamporganisation, der sammen med U. C. T. — den faglige reformistiske Landssammenslutning, — fuldstændig beherskede alt offentligt Liv: Produktion, Fordeling, Militær og den offentlige Ordenstjeneste.

Men snart skiftede Partiet Farve og optog Smaaborgerskabet samt borgerlige forslagne Politikere i Partiet.

Grundet paa sin økonomiske Struktur, hvor den spanske reaktionære Grundkapital ogsaa dannede Grundstammen i Finans- og Industrikapitalen, har Spanien, — med Undtagelse af Baskerlandet, — ikke haft noget egentlig velstaaende alm. Borgerskab i vesteuropæisk Forstand, men derimod et mægtigt Smaaborgerskab, særlig indenfor Handelens Omraade.

Ved Arbejdernes Sejr og Borgerkrigens Forvandling til en social Revolution, blev dette Smaaborgerskab meget uheldigt stillet. Dels blev det med et Slag berøvet sin økonomiske Eksistens som Fordelingens Forvaltere i det kapitalistiske System, og dermed Muligheden for at leve, idet kun Fagforeningernes Medlemmer som nyttige Producenter, Arbejdere og Militssoldater kunde faa tildelt Madrationer af den offentlige Ordensmagt. Dernæst blev dette Smaaborgerskab med et Slag berøvet sin ellers meget dominerende parlamentarisk-politiske Rolle i det offentlige Liv.

Disse Forhold bevirkede, at Smaaborgerskabet i Tusindtal, sammen med de mange uorganiserede Arbejdere, strømmede til Arbejdernes faglige Organisationer. Vi skal blot i denne Forbindelse oplyse, at C. N. T. Regionalkomité i Barcelona en Overgang havde op til 20 Mand dagligt i Arbejde med Indskrivning af nye Medlemmer. Ligeledes gik det i Valencia, Madrid og andre større Byer.

Men medens U. G. T. bestandig beholdt denne tvivlsomme Medlemsmasse, — noget Caballero sikkert beklager i Dag, — saa ændrede C. N. T. fuldstændig Stilling og kastede hele Smaaborgerskabet ud igen, og beholdt kun de rene proletariske Elementer, Industriarbejderne og de arbejdende Bønder. Men dog saaledes, at alle Smaaborgerne fik samme Madrationer som Arbejderne og blev optagne som Medlemmer, naar de gik til Fronten eller tog Arbejde i Industrien eller Fordelings-(Handels)-Virksomheder.

Men i Eksistensen af dette udskudte

Fortsættes Side 4.

Et godt Møde

Det Møde, Københavns Afd. af F. S. havde indvarslet til i Tirsdags Aftes i „Weinolds Lokaler“ om *„Dyrtiden og Arbejderne“* havde samlet overvældende fuldt Hus, og den store Forsamling paahørte med stor Interesse den indledende Udredning, Red. Chr. Christensen gav af det for Arbejderne betydningsfulde Spørgsmaal.

Indlederen konkluderede sin Udredning af de forskellige Problemer, som trykker Danmarks Arbejderne, i Kravene om, en Fordeling af Arbejdet ved Indførelsen af *40 Timers Arbejdsuge og en Lønforhøjelse paa 33%*, der ikke mere end tilsvarede den Sænkning af Reallønnen, der havde fundet Sted, og det som en ugentlig Forkortelse af Arbejdstiden paa 8 Timer nødvendiggjorde, om Levestandarden skulde opretholdes, og som Arbejderne ude i Verden havde gennemført.

Foredraget, der var underbygget af en Række saglige Oplysninger, dels hentet fra Landbrugets og Industriens Økonomi, og dels om den direkte Beskatning samt Real- og Relativitetslønnen, — det reelle Udbytningsforhold, — blev af den store Forsamling belønnet med stærkt Bifald.

I den efterfølgende Diskussion, der som saa ofte offentlige Diskussioner har for Vane gled noget uden for Emnets og Indledningens strenge Rammer, var der absolut Enighed om, at de Krav, Indlederen havde talt for, burde i den kommende Tid rejses i Fagforeningerne og paa Arbejdspladserne. Et andet bevæget Spørgsmaal i Diskussionen var de Arbejdsløses, og ikke mindst de uorganiserede Arbejdsløses, Stilling og Ret til Part i Samfundsarbejdet og dermed deres *Retsstilling i Samfundet.*

Mødet sluttede først hen mod Midnat, og Mødets Deltagere holdt ud til det sidste, hvor den staaende sluttede det interessante Møde med Afsyngelsen af 1ste og sidste Vers af „Internationale“.

Ref.

Kvindelig Arbejderforb.

Det politiske Kupmageri i Afdeling 1

Paa Afdeling 1.s Generalforsamling Onsdag d. 13. dns. paa Enghavevej skete der det opsigtsvækkende, at de komunistiske Bestyrelsesmedlemmer ved Valget alle blev fejet ud af Bestyrelsen, medens den socialdemokr. Smørklub satte alle sine fire Kandidater ind med overvældende Majoritet.

Naar vi skriver „overvældende“ maa det tages i den snævre Forstand, at Smørklubben mønstrede ca. 200 medens Stalins Folk mønstrede ca. 100 Stemmer.

Overvældende kan man jo derimod ikke betegne disse Stemmetal, hvor det drejer sig om en Fagforening paa flere Tusind Medlemmer.

Man kan deraf foreløbig slaa fast, at det enorme Flertal er komplet ligeglad med, hvem der administrerer deres Fagforening.

Dette Forhold kan man ikke blot tillægge den alm. Ligegyldighed særlig bl. Kvinderne med Varetagelsen af deres Løn- og Eksistensinteresser.

Denne Fagf.s Medlemmer er i en Aarrække diktatorisk mishandlet af det socialdemokratiske Bureaukrati, med den eneraadende, — nu benaadede — Fru Johanne Jensen i Spidsen.

Ved hendes katastrofale Fald, som Tyv og Bedrager, havde der været en Mulighed for at faa Fagforeningen ind under alm. organisatorisk Demokrati og forsvarlig Ordning af dens baade regnskabsmæssige og øvrige organisatoriske Forhold.

Men de saglige Kræfter som muligt, ja, som selvfølgelig findes i den store Medlemsstab, gjorde sig ikke gældende, var ikke udkrystalliserede eller overhovedet forberedt paa at tage Opgaven op!

Resultatet blev i første Omgang, at den nu afdøde uhyggelige Pampertype Alvilda Andersen under Haanden fik anbragt en ny Bedragerske i Spidsen for Fagf., som dog snart blev afsløret og røg bag efter Forgængeren ind i Fængslet.

Blandt Medlemmerne var Forvirringen almindelig, og det skulde ikke gøre det bedre, at de to politiske Partiers Kliker samtidig sloges om Fagforeningens Bestyrelsespladser.

At den store Medlemsmasse, hvis Interesse for Fagforeningsspørgsmaal forud er saa temmelig minimal, under disse Forhold trak sig tilbage er egentlig forstaaeligt nok.

Dette er Forklaringen paa, at den socialdemokratiske Smørklub, hvis hele Renommé er saa tilsølet af Uorden og Bedragerskers forbryderiske Adfærd virkelig kan „kuppe“ et Bestyrelsesvalg i en

Fortsættes Side 4.

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1,50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 236,32. Det er nemlig bekvemt. Bladet bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Syndikalistisk Ungdom

Ungdom!

[illegible]

Saa gaar det løs

[illegible]

Noget for dig Kammerat!

[illegible]

K. K. STEINCKES STORMKOLONNE

[illegible]

Privataager og Kollektivpriser

[illegible]

Richard Jensens Judaspenge

Hvad faar Rich. Jensen for at varetage Skibsredernes Interesser?

Hvem er egentlig Rich. Jensen?

En Søfyrbøder har henvendt sig til os og anmodet os om offentlig at besvare følgende Spørgsmaal:

„Naar Skandinaviens Søfolk til [illegible] danske i Lighed med f. Eks. engelske og hollandske, kræver Farezonetillæg for at sejle paa Middelhavet, er det da givet, at den spanske Regering maa betale dette Tillæg, og kan man med Berettigelse paastaa, at dette Tillæg er Judaspenge?"

Grundlaget for dette Spørgsmaal er, at Borgerrepræsentant Rich. Jensen paa Søfyrbødernes sidste Møde, hvor dette Krav blev behandlet, stemplede det som Krav om Judaspenge, da den spanske Regering skulde betale det.

Iøvrigt var Ledelsen saa haardt klemt paa nævnte Møde, at den maatte benytte Tilstedeværelsen af et Par beruselde Medlemmer til at hæve Mødet for at undgaa Afstemning om Spørgsmaalet.

Efter disse Forklaringer [illegible] med vor Besvarelse af det stillede Spørgsmaal.

Al Tonnage paa Middelhavet er for Maaneder siden paalagt Farezonetillæg.

[illegible]

Farezonetillæg tjener derfor ikke den spanske Regerings Interesser, *men udelukkende de danske Skibsrederes Interesser.*

Denne Kendsgerning kan ikke bortforklares!

Og naar Rich. Jensen bruger det stærke Ord „*Judaspenge*", saa er der al Grund til *at vende Ordet mod ham selv!*

Thi det ser i høj Grad mere end mærkeligt ud, at en Tillidsmand for danske Søfyrbødere vil indtage en Stilling, der *kan kan gavne Søfartsrederiernes Udbyttere!*

Vi [illegible] alle Tilfælde overfor Søfyrbøderne fastholde, at de danske Skibsrederier, der sejler paa Middelhavet forud [illegible] i Lighed med andre Landes Rhederier tager sig Farezonetillægget betalt, men at de i Modsætning til f. Eks. de engelske Rhederier putter den Del af Tillægget i Lommen, som tilhører Søfolkene.

At de danske Søfolk i Lighed med engelske Søfolk kræver deres berettigede Part af dette Tillæg, kan aldrig komme til at skade den spanske Regering.

Den Art Paastande er kun for at [illegible] danske *Skibsreder-Interesser.* Og bliver det Værn betalt, saa er der først Tale om *Judaspenge,* og da *maa Rich. Jensen jo kunne give nogle nærmere Oplysninger!*

Dette er vort Svar.

Men arbejder Rich. Jensen gratis for den spanske Regering?

[illegible]

[illegible]

Vi oplyste det vi kendte til Rich. Jensen og maatte selvfølgelig frilægge ham enhver bevidst Skyld i de forulykkede Transporters Skæbne, [illegible] hvad vi ellers mener om *ham og hans Moral!*

Men naar nu Rich. Jensen er saa ømfindtlig overfor Spørgsmaalet om den spanske Regerings Udgifter eventuelt til Søfyrbøderne, da er det vi gerne vilde vide, hvem der betaler ham personlig for hans Arbejde [illegible] et Arbejde vi aldeles ikke bebrejder ham [illegible] og hans Luksusflyvninger til Paris o. s. v.

Vi frabeder os paa Forhaand Historier om Leverandørerne som Betalere. Selv Hr. Stalin har jo været temmelig stram i sine Betalingsfordringer af „*Judaspenge*" overfor den spanske Regering, og Rich. Jensen maa have os undskyldt, at vi udtil videre i Overensstemmelse med Praksis anser [illegible] som den der maa betale alle Omkostningerne [illegible] Rich. Jensens Ulejlighed og Flyvninger o. s. v.

[illegible]

Den spanske Cortes samles

De kapitalistiske Rotter vender hjem fra Paris

[illegible]

Rich. Jensens Fortid og andre Emner for Udbygning

[illegible]

Stalinisternes Overfald paa P.O.U.M. ender i Fiasko

Mange Løsladelser Anklagen er falsk

Efter Ordre af Dommer [illegible] det Undersøgelsestribunal i Valencia er et meget stort Antal Medlemmer af P. O. U. M., der af Stalins politiske Politi var sigtet for Spionage og Højforræderi, løsladte, *da der ikke fandtes noget Holdepunkt for den rejste Anklage!*

Alle de løsladte Medlemmer har siddet i Bestyrelsen for P. O. U. M.s forskellige Afdelinger eller i Centralledelsen.

Blandt de Løsladte nævnes [illegible] særlig kendte Personligheder i den for Arbejderbevægelsen i Katalonien. Formanden for Handels [illegible]

[illegible]

Bevægelsens Medlemmer og Bladfondsmærket

Da flere Medlemmer baade af F. S. og Ungdomsforeningen endnu ikke har afhentet Bladfondsmærker til Forhandling blandt Kammerater og Omgangskreds, gør vi Medlemmerne opmærksomme paa, at de snarest maa rette dette Forhold.

I de reformistiske Organisationer betaler man gennem sit Kontingent Funktionærer for at arbejde for Organisationens Opgaver.

Denne Dorskhedens og Indifferencens Moral gælder ikke i den syndikalistiske Bevægelse.

Her er Kontingentet kun en enkelt Medlemsydelse, dets positive, absolutte er Medlemmets personlige Arbejde og Indsats for Sagen og Idéen.

Vi har ingen Brug for og ønsker ikke negative Kontingentbetalere som Medlemmer. Dette gælder i Danmark og over hele Verden, saa langt den syndikalistiske Bevægelse rækker.

De Medlemmer af F. S. og Ungdomsforeningen, der endnu ikke har afhentet Bladfondsmærker til Forhandling anmodes derfor om i den kommende Uge, at afhente eller skrive efter Mærker til Kontoret Blaagardsplads 21, København N.

Afregning for solgte Mærker modtages hver Hverdag Aften mellem Kl. 17 og 19 samme Sted.

40 Timers Arbejdsuge i Danmark

I Landet med den største Arbejdsløshed, med de højeste Skatter, med de værste Aagerpriser paa Arbejdernes Forbrug, er Kravets Gennemførelse mest paakrævet

Men hvad med Arbejdernes Kampvilje?

[illegible]

Der findes kun en Vej frem for Arbejderne, og det er en mere ligelig Fordeling af Arbejdet og en Forbedring i Forhold til Levomkostningerne.

[illegible]

Kravet om 40 Timers Arbejdsuge

[illegible]

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F.S. Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

profit, som denne ene har skovlet ind af Rationalisering og forceret Arbejdstempo.

Den forvandler omgaaende denne Erobring til større Købeevne, til større Forbrug, til større Produktion og dermed Plads til endnu flere Arbejdsløse.

Den tvinger Dele af Kapitalen der før forpuppede sig som „død" Rentesuger, ud i Omsætningen, hurtigere Kredsløb, der paa sin Vej hjælper Smaaproducenten og Smaahandelen til bedre Eksistensvilkaar.

Den bringer større Liv i Nationens økonomiske indre Liv og letter det offentlige Samfund og Arbejdsløshedskasserne for store Underholdsbyrder.

Den giver de af det forcerede Arbejdstempo slidte Nerver mere Mulighed for Hvile, og bekæmper derfor vor Tids mest udbredte Sygdom, Nervelidelserne.

Den er uden Sammenligning det største Kulturkrav, der staar paa Tidens Dagsorden baade økonomisk, socialt, fysisk og moralsk.

Og der findes intet Land i Verden i Dag, hvor Kravets Opfyldelse er mere paakrævet end i Danmark.

Men det afgørende Spørgsmaal er, om Danmarks Lønarbejderklasse har moralsk Kraft til at tage Kampen for Kravets Sejr?

Den af Fascismen undertrykte italienske Arbejderklasse har 40 Timers Ugen.

Den italienske fascistiske Regering har ophøjet 40 Timers Arbejdsugen til gældende Lov.

Det politiske Demokrati i Danmark er saa *reaktionært*, at det afviser Kravet.

Det danske Borgerskab er saa klasseegoistisk, at det bekæmper Kravet.

Den danske Mellemklasse er saa daareblind, at den ikke indser, at Kravets Opfyldelse vil økonomisk og socialt gavne dem.

Og store Dele af de bedrestillede Arbejdere er saa fordærvede Egoister eller klassefjentlige Partiriddere, at de modsætter sig Kampen for Kravet.

Alt hvad vi her har anført er, hvad der taler for, og hvad der staar imod dette mægtige Klassekravs Opfyldelse her i Landet.

Kan Stormbølgen alligevel rejses?

Vil Arbejdermasserne efterhaanden som de nu jages ud af Arbejdspladserne storme Fagforeningsgeneralforsamlingerne og rejse Kampen.

Letter den blot i nogle Fag, — rives Resten med. Erfaringerne ude fra Verden forudsiger dette.

Arbejder.

Lille Inger

Lille Inger gaar i skole
som saa mange andre piger,
lærer kun hvad hun skal lære
tror hvad lærerinden sier.

Lille Inger hun kan remse
salmevers og smaatabeller,
hun kan sie bibelstykker
som di andre overvælder.

Lille Inger er saa lydig,
hun faar aldrig smæk i halen,
har respekt for lærerinden
paa katederpiedestalen.

Lille Inger svarer pænt paa
alle spørgsmaal uden muggen,
men hun spørger aldrig selv
hun fik sin første skræk i vuggen

naar hun græd og saa fik skænd
og vrede ord og klø a moren,
hun har lært at være pæn
fortælle løgn og vær' forloren.

Hun har pæne graa forældre
a den gode gamle skole,
og hun samler støv som dem
og deres gamle plyssesstole.

Lille Inger hun er gammel
skønt hun først blir tolv til sommer,
hun vil meget gerne lege
men blir bleg naar moren kommer.

Lille Inger hun vil gerne
ud hvor andre børn di stormer,
men hun skal med vold og magt
dødpresses i di gamle former.

Hun skal være pæn og stilig
som en pyntedug med bort om
hun skal spindes i et net
a gammel kønsmoral og fordom:

Lille Inger husk hvad mor
har sagt om stygge, grimme lyster
bli' et kønsløst væsen med
asketisk, jomfruflade bryster!

Gi dig aldrig hen til manden
dette snu forbrydervæsen,
der berøver dig din renhed,
tar det sjette bud ved næsen!

Først naar hun blir gift manerligt
og faar ægteskabets stempel
faar hun lov at sætte foden
ind i helligdommens tempel

og den alt for gamle Inger
blir immun for kærligheden
der begyndte med en voldtægt
garantert a gejstligheden!
— — — — —
Inger er som tusind andre
(der maaske har andre navne)
sat i drift a løgn og fordom
mod askesens golde havne,

sat i drift mod øde kyster
uden liv og uden sole,
blev hun knust mod skarpe skær
gro't op paa fordoms syge skole!

— halfdan.

Misbrug af Benaadningsretten

Med hvilken Begrundelse har Justitsministeren benaadet den bedrageriske Partifælle fra „Kvindeligt Arbejderforbund

Arbejderoffentligheden har endnu ikke glemt den store Skandale indenfor „Kvindeligt Arbejderforbund", hvor ikke blot Hovedkasserersken Fru Haagensen, men i Særdeleshed Formandinden for den store Afdeling 1, havde bedraget og bestjaalet de fattige Medlemmer for Hundrede Tusinder Kroner.

Det oprørende var, at de to Funktionærer begge oppebar store Lønninger, der laa tre à fire Gange over de fattige Medlemmers Indtægter, som de havde bestjaalet og videre, at de mægtige Summer, de havde stjaalet udelukkende var brugt til Luksus og overdaadigt Vellevned.

Yderligere blev det fastslaaet af Anklagemyndighederne ved Domsforhandlingen, at de to Damers Tyverier og Bedragerier sikkert var langt større, men at det overfor deres haardnakkede Benægtelser og deres Forstyrrelser af de regnskabsmæssige Forhold, havde været muligt at konstatere, hvor uhyre Summer de havde tilegnet sig.

Fru Haagensen slap med 15 Maaneder og Fru Johanne Jensen med 18 Maaneders Fængsel for de grove Forbrydelser, der i Motiver og Udøvelse ikke havde en eneste formildende Omstændighed.

Det maa derfor vække den dybeste Forargelse, at Justitsminister Steincke har benyttet sin Indstillingsret til Benaadning saaledes, at Fru Johanne Jensen i Anledning af Kongens Fødselsdag d. 26. September er eftergivet Straffen og atter løsladt.

Vi vil paa det mest energiske bestride, at der for denne Benaadning ligger en eneste moralsk forsvarlig eller saglig Begrundelse.

Vi vil tværtimod hævde, at denne Benaadning er umoralsk og forkastelig, idet den faktisk i sin Virkning meget let afføder den Opfattelse, at det slet ikke er saa farligt at stjæle af Arbejdernes Pengekasser, saalænge der sidder en Partifælle og raader over Lovens Benaadningsret.

Hr. Steincke maa selv om, hvor vidt han i sin Overlegenhed vil anlægge Sag mod os eller han offentlig vil begrunde og forsvare denne Benaadning, men for alle tænkende Mennesker kan denne Benaadning, indtil der fremlægges aldeles overbevisende saglige Grunde for den, kun begrundes i det Forhold, at Johanne Jensen er en kendt Partifælle, der i mange Aar ikke blot i Fagbevægelsen, men ogsaa i det politiske socialdemokratiske Parti har indtaget en meget fremtrædende Position bl. a. som Medlem i Frederiksberg Kommunalbestyrelse.

Overfor en offentlig Begrundelse afviser vi paa Forhaand Johanne Jensens paastaaede „Sygdom". Hun var ikke syg saalænge Tyverierne og Bedragerierne gav Basis for Gilder og Kalasser! Det var først da Damen skulde staa til Ansvar for sine Forbrydelser, hun blev syg.

Den Art „Sygdom" har vi set for ofte til at godtage den som Begrundelse for en Benaadning.

„Socialforbrydernes" store Fattigskare, hvis Forseelser er ubetydelige Eksistensforsyndelser ved Siden af denne kvindelige Luksusforbryderskes oprørende Tyverier, faar uden Naade Lov at sone deres „Brøde" i Cellerne, uden Hensyn til deres Tuberkulose, Nervelidelser og andre virkelige Sygdomme.

Fængselspsykosens mange overskaarne Pulsaarer og Hængningsforsøg har heller aldrig fundet Naade for Hr. Steinckes Benaadningsmagt.

Læge Nordentoft fik brutalt Lov at dø i Fængslet uden Naade eller Benaadning.

Men han havde jo heller ikke bestjaalet fattige Arbejderkvinder for Tusinder af Kroner af deres opsparede Penge til Arbejdsløshedsunderstøttelse, men derimod hjulpet nogle gravide Kvinder ud af det Fødselsslaveri, der efter Hr. Steinckes reaktionære Indstilling nu er den moderne Kvindes socialdemokratiske Samfundspligt.

Vi maa derfor paa Forhaand afvise Fru Johanne Jensens „Sygdom" samt hele Komedien med „Falcks" Sygebil og Blomster som nogen Begrundelse for hendes Benaadning.

Vi spørger direkte offentlig Hr. Justitsminister Steincke, om han har anden Begrundelse for Fru Johanne Jensens opsigtsvækkende Benaadning end, *at hun er en god Partifælde af ham*

Mange Tusinde Arbejdere og ikke mindst de bestjaalne Arbejderkvinder kunde nok ønske at faa Svar paa dette Spørgsmaal.

Caballero kuppet i U.G.T.

Saa faldt Largo Caballero ogsaa som Formand i U. G. T. —, den faglige reformistiske Landsorganisation i Spanien, og han faldt paa samme Linje og blev fældet af samme Kræfter, der fældede ham som Regeringens Chef.

I dette Arbejde har Socialdemokratiet mest moderate Fløj og Stalins forhenværende Patentrevolutionære fundet hinanden i et meget intimt Samvirke.

Den faktiske Aarsag til Caballeros Fald var den Vedtagelse, den sidste Kongres besluttede om enigt Samarbejde med C. N. T. —, den revolutionære syndikalistiske faglige Landsorganisation —, i den saakaldte Arbejder-Alliance.

Paa U. G. T.s Kongres mønstrede Caballeros Retning, som gik ind for dette Forslag, godt 900,000 Stemmer, medens Moderationen mønstrede ca. 600,000 Stemmer imod.

Saasnart denne Vedtagelse havde fundet Sted, rejste baade den moderate Fløj af Socialdemokratiet og Stalins Aviser en enorm Pressehetz mod Caballero, og opfordrede de forskellige Fagforbund til at sabotere Samarbejdet og bryde sig fejl om Kongressens Vedtagelse.

U. G. T.s Medlemsstab, der i mange Henseender er opdelt og splittet i indbyrdes politisk stridende Partifraktioner, fulgte i nogle Forbund Opfordringen til at sabotere Kongressens Vedtagelse.

U. G. T.s Hovedledelse krævede Respekt for Kongressens Flertalsvedtagelse og udelukkede midlertidig nogle af de Forbund, der mest agressivt saboterede denne.

Dette Skridt medførte „Stormen" med Brug af selv de smudsigste Midler og Bagvaskelser, som Stalins Disciple er Mestre i. Der blev krævet Ekstra-Kongres, og til denne havde Caballero og hans Fløj ikke været energiske nok med at faa deres Tilhængere til at møde frem, idet flere store Forbund slet ikke var repræsenterede.

Her lykkedes det saa at styrte den radikale Fløj af Socialdemokraterne og besætte Hovedledelsen, dels med Ledere fra den moderate Fløj i Socialdemokratiet, og dels med nogle af Stalins værste Brølere, som nu kontrollerer Ledelsen.

Den danske „Soc.-Dem." udtaler i Anledning af Kuppet, at det er en Sejr for det spanske Socialdemokrati. Det lyder egentlig lidt mærkeligt i et Blad, hvis Redaktør og Partiets første Mand hver anden Dag sparker Stalins hjemlige Tilhængere væk fra Dørmaatten, at dette Blad kan mene, at det er en Sejr for det spanske Socialdemokrati, at den ene Fløj overvinder den anden ved Hjælp af stalinistiske Gangstere, fra hvem de ikke et eneste Øjeblik kan være sikre mod „Dolken i Ryggen" — ja det lyder mærkeligt!

Vi tror ærlig talt, at det spanske Socialdemokrati ikke taaler ret mange af den Art Sejre!

Naar der i Sejrstelegrammet staar, at nu staar U. G. T. enig bag Regeringen Negrin, saa er det Udtryk for de alm. politiske Heksekunster. Det gør U. G. T. nemlig slet ikke. Store Dele af den og sikkert den absolutte Majoritet staar langt mere enige med Spaniens store syndikalistiske Landsorganisation om Arbejdernes økonomiske og sociale Befrielse som Kampens og Krigens Maal.

Men hele Kupmageriet i U. G. T. viser hvor ulykkeligt det er for en Fagbevægelse at være behersket af indbyrdes stridende politiske Fraktioner. Den bør være ren for al Partipolitik.

Caballeros Fløj arbejder for en ny Kongres.

Efter at foranstaaende er skrevet, meddeler vort Efterretningsvæsen, at Caballeros Fløj har taget Kampen op mod den stalinistiske Slyngelbande, som har fremprovokeret Ufreden i U. G. T.

En Mængde Fagforbund har sendt Caballero Sympatiskrivelser, hvori de erklærer, at de ikke vil staa i U. G. T. under det Førerskab, Kup-Kongressen har valgt, og de kræver indkaldt en ny Kongres, hvor det skal afgøres, om U. G. T. skal sprænges eller Stalins Snigmordere skal fjernes fra Ledelsen.

I Henhold hertil har U. G. T.s gamle Ledelse gjort Skridt til Indkaldelse af en ny Kongres, lige som den har nedlagt Forbud i „Banco de Espana" mod, at Kupmændene i den nye Ledelse udbetales Penge af U. G. T.s indestaaende Midler, som alle indestaar paa den gamle Ledelses personlige Navne.

Spørgsmaalet om Stalinisterne skal have Held med at sprænge Samarbejdet mellem Spaniens to faglige Landsoragnisationer U. G. T. og C. N. T. er altsaa ikke afgjort endnu.

U. G. T.s Afdelinger i Katalonien har omgaaende besluttet at udgive et Centralorgan til Støtte for den gamle Ledelses Linje, ligesom U. G. T.s Landarbejderforbunds fleste Afdelinger har besluttet at udmelde sig, saafremt Repræsentanterne for Stalins Snigmordere ikke fjernes fra Ledelsen af U. G. T.

Samtidig med at de radikale socialdemokratiske Fagforeningsmedlemmer har rejst sig til Kamp mod den skamløse Alliance mellem Negrins Højrefløj og Stalins Forbryderliga i U. G. T., er samme Kamplinje ogsaa rejst politisk, idet Caballero har indtaget sin Plads i *Chortes* som Repræsentant for en Opposition paa 58 radikale socialdemokratiske Medlemmer af Rigsdagen mod Negrins Forræderpolitik!

Den sociale Revolutions Aand er bestandig levende i Spaniens Arbejdermasser.

Vi vil ikke skjule, at saafremt vort Blad fortsat skal udgaa, da er det en bydende Nødvendighed, at hvert eneste Menneske, der sætter Pris paa Bladet, yder det sin Støtte enten ved at købe vort Bladfondsmærke eller ved at tegne sig selv og andre som Abonnenter paa Bladet.

Den Tanke, at andre nok klarer Bladets fortsatte Udgivelse, er kun Udtryk for personlig moralsk Slaphed og fører direkte til Bladets Død.

Forholdet er, at hver eneste 50 Øre eller Krone har afgørende Betydning for vort Blads Bestaaen. Ingen Læsere, der sætter Pris paa Bladet, kan under disse Forhold være bekendt at holde sig tilbage, naar de har Evnen til at yde et Tilskud — stort eller lille.

Derfor bort med al Ligegyldighed! Send i Dag Bladet et Bidrag! Dets Adresse er: Blaagaards Plads 21. København N.

Skaf „Arbejdet" en Annonce

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

En organiseret Fascisthær i Madrid afsløret af Miajas Generalstab

Den 5te Kolonne som skulde falde Madrids Forsvarere i Ryggen uskadeliggjort

Kolonnens Ledere alle Medlemmer af Spaniens „kommunistiske" Parti

En af Stalins Betingelser for Levering af Vaaben til den spanske Regering var bl. a., at hans Miniaturparti i Spanien overtog Sikkerhedstjenesten, ikke blot som Regeringens Ordenspoliti, men ogsaa som Opsyn med den fascistiske Spionage og kontrarevolutionære Virksomhed paa det spanske Regeringsomraade.

Som vore Læsere ved, maatte Caballero vige Pladsen for Negrin-Regeringen, der gav Stalinisterne frie Tøjler, som disse benyttede til at udspionere og overfalde de revolutionære Arbejderorganisationer og deres ledende Personligheder.

Stalinisternes Vej som Ordens- og Sikkerhedspoliti blev en Vej bestrøet med Snigmord, falske Anklageskrifter, Massearrestationer og provokatoriske Overfald paa de revolutionære Arbejderorganisationer, P. O. U. M.-Affæren, Majprovokationen i Barcelona o. s. v.

Saa ivrige i Jagten paa Revolutionære blev Stalinisterne, at de glemte deres Opgave: at passe paa Fascisterne. Tværtimod saa er det nu afsløret, at de fascistiske Spioner og Provokatører fandt en udmærket Beskyttelse som Medlemmer af Spaniens „kommunistiske" Parti.

Det blev selve Miajas Generalstab og dens Efterretningsvæsen, der har besørget denne Afsløring.

Det stalinistiske Sikkerhedspoliti bliver udspioneret med glimrende Resultat.

Allerede for lang Tid tilbage indleverede C. N. T.s Nationalkomité en Rapport til Valenciaregeringen, hvori den paa Grundlag af et omfattende Materiale krævede en nærmere Undersøgelse af forskellige Elementer indenfor Sikkerhedstjenesten, der havde til Opgave at udspionere eventuelle fascistiske Provokatører og Spioner inden for Republikens Omraade.

Men da flere af de Personer, C. N. T.s Anklagemateriale omfattede, var Officerer og velstaaende Borgere, der alle havde deres Medlemskort i det „kommunistiske" Parti i bedste Orden, ja endog indtog ledende Stillinger i dette, blev der ikke taget noget Hensyn til C. N. T.s Klage.

Og da C. N. T.-Pressen vilde offentliggøre sin Klage, forhindredes den deri af Stalinisterne, der beherskede Censuren.

I Stedet for gav den samme Censur Stalinistpressen Anledning til at udsende en Række af løgnagtige og opdigtede Beskyldninger mod P. O. U. M. og Anarkisterne for at staa i Ledtog med Spionerer og selv udføre Spionage for Franco.

Disse Løgne har ogsaa det danske Stalinorgan „Arbejderbladet" indbildt sine stakkels Læsere.

Men imidlertid skete noget ganske andet, som hverken Valenciaregeringen eller Stalinisterne kunde forhindre, nemlig at selve Miajas militære Generalstab fandt Forholdene saa mistænkelige og brogede ved de af Stalinisterne oprettede Sikkerhedskorps og Spiontjeneste, at Generalstaben besluttede at lade deres Virksomhed nærmere udforske og undersøge.

Det, der satte yderligere Energi i Generalstabens Undersøgelser, var Begivenhederne ved Bilbao og Santanderfronten, hvor netop hele Kolonner af de stalinistiske Sikkerhedskorps faldt de kæmpende Militssoldater i Ryggen og udleverede Fronten til Franco.

Resultatet af Miajas Kontra-

Intet Samarbejde med Snigmordere

Det engelske Arbejderparti har paa dets Kongres med 1,730,000 Stemmer mod 373,000 afslaaet ethvert Samarbejde med Stalins Fascister.

Efter Stalin-Partiets Optræden i Spanien bør alle hæderlige Arbejdere i Verden tage samme Standpunkt.

Folk, der bruger Løgn, Bagvaskelse og Snigmord i den politiske Kamps Tjeneste, bør alle hæderlige Mennesker afsky og bekæmpe.

spionage er saa opsigtvækkende og forfærdende, at ikke blot den stalinistiske Presse men ogsaa de saakaldte demokratiske Pressekorrespondenter, efter Valenciaregeringens Henstilling har undladt at meddele Europas Offentlighed noget afgørende derom.

Vi skal med Undtagelse af de Forhold hvis Offentliggørelse kan være til Skade for den republikanske Front, gengive Hovedindholdet af den opsigtsvækkende Rapport, som General Miaja for ca. 14 Dage siden aflagde om dette Spørgsmaal for den samlede Presse i Madrid.

General Miajas Rapport

Over 5000 Falancmedlemmer med 3 Hovedkvarterer og 9 Vaabenoplag samt Centraler i den chilenske og argentinske Ambasade og mange fremstaaende Medlemmer i Stalins Parti er arresterede. Mange Arrestationer ogsaa i Barcelona og Valencia.

Af Miajas meget detaillerede Rapport fremgaar det, at der alene inden for Madrids Omraade var organiseret en militær fascistisk Hærgruppe, der var organiseret paa følgende Maade: 10 Mand dannede tilsammen en Falanc. 3 Falancer dannede en Seccion. 10 Seccioner dannede en Banderas paa 300 Mand. Hver 100 Mand (en Centuria) havde en Chef med Underbefalingsmænd for hver Falanc.

Af denne militære 5te Kolonne har Generalstabens Spioncentral konstateret og afsløret ialt 17 helt færdige Banderae paa hver 300 Mand, og 18 ikke helt færdige Banderae, som manglede enten nogle Falanc eller en Seccion.

Denne militært organiserede Fascistkolonne havde sine Centraler paa tre Steder i Madrid, nemlig i Alcala Nr. 102, Montera Nr. 24 og Atocha Nr. 12.

I Huset i Alcala, der tjente som en Art Hovedkvarter, fandt Generalstabens Folk Kort over alle Fronterne samt strategiske Fortegnelser over, *hvor den 5te Kolonne skulde sættes ind i Ryggen paa Madrids Forsvar, naar det snart forventede italiensk-tyske kombinerede Hovedangreb skulde finde Sted paa Madridfronten!*

Gennem Papirer, som fandtes i et af de andre Huse, har Generalstaben fundet hele 9 Vaabenoplag spredt rundt i Madrid.

Hovedcheferne for den militære Fascistkolonne havde sit Hovedsæde i den argentinske og chilenske Ambassade, der samtidig var Hovedsæde for en anden Fascistkolonne i Madrid, hvis Opgave var politisk og militær Spionage, og hvis Medlemmer i stor Udstrækning havde Ansættelse i Valencia-regeringens stalinistiske Spion- og Sikkerhedstjeneste.

Den militære Kolonnes Medlemmer var spredt rundt i hele Madrids Forsvarsvæsen, lige fra Sanitetsvæsen, Ordonanstjeneste indtil højere Officersposter. Hovedparten af Kolonnen var dog anbragt i Stalinisternes Ordenspoliti og bestod af Borgere, forhenværende Medlemmer af reaktionære Partier.

Ved Rapportens Aflæggelse var af Militæret foretaget mellem 5 og 6000 Arrestationer, og Arrestationerne fortsættes bestandigt.

Flere Hundrede af de Arresterede var Medlemmer af Spaniens „kommunistiske" Parti! Dette gjaldt i Særdeleshed Kolonnens Under- og Overordnede!

Rapporten, som er tilsendt os, indeholder en lang Fortegnelse over de mest fremstaaende Navne blandt denne Bande af fascistiske Forrædere, som alle besad Medlemskort og samtidig spillede en Rolle i „Kommunist"-Partiet!

Afsløringen af denne 5te Kolonne i Madrid har samtidig afsløret lignende Bander i Valencia og Barcelona, hvor flere Hundrede er arresterede, bl. a. mange af Sikkerhedspolitiets Officerer og Mandskab, der ellers hidtil overfaldt Spaniens revolutionære Arbejdere — alt i Valencia-Regeringens Tjeneste!!!

Generalstabens vældige Kup bortamputerede ikke blot en Kræftskade, men sætter de politiske Intriganter paa Plads.

Militært set er det af den største Betydning, at denne 5te Kolonne, som skulde falde Madrids Forsvar i Ryggen, er blevet oprevet og uskadeliggjort.

Men for den tavse Miaja, der aldrig med en Mine forrander menneskelige Følelser i sit næsten udtryksløse fyldige Ansigt, er Kuppet sikkert inderst inde en personlig Tilfredsstillelse.

Han blev jo paa Krav af Stalin af Valencia-Regeringen meget mod sin Vilje frataget Ledelsen af Sikkerhedstjenesten, som blev overladt „Stalins Falangs".

Miajas vældige Kup har ikke blot faaet enhver Anklage om Myndighedsmisbrug til at forstumme, men har tillige paa en haardhændet Maade afsløret den politiske Sikkerhedstjenestes korrumperede Karakter.

Og selv om Stalins Pressecensur gør alt, hvad der staar i dens Magt for at forhindre de spanske Arbejdere og Frontsoldater i at faa Sandheden at vide om *5te Kolonnes Medlemsskab i det spanske „Kommunist"-Parti*, saa er den allerede naaet ud til dem gennem F. A. I.s illegale Efterretningsvæsen og er ved at øve sin Virkning!

Det Snigmorder-Parti, der overdængede de revolutionære Arbejderorganisationer med løgnagtige Beskyldninger om Spionage, faar travlt i den kommende Tid med at kæmme Lusene af sin egen Pels!

Rich. Jensens Judaspenge

Fortsat fra Side 2.

jet-Unionen af kontante Midler og andre Værdisager.

Vi maa jo huske, at Værdierne kommer kun af Arbejdernes Slid, — altsaa alle Midler, der hentes fra Sovjet-Unionen, er af Arbejdernes og Bøndernes Slid, og efter Rich. Jensens egen Udlægning befinder Sovjet-Unionen sig i Kampstilling til hele den kapitalistiske Verden, — det eneste Bolværk for Socialismen og det internationale Proletariat, — er det ikke saadan Remsen hedder?

Vel, de Værdier og Midler, man slæber bort derfra, burde da ogsaa være *„Judaspenge"!*

Hvorledes Rich. Jensen, staar det til med dine Fingre i den Historie?

Vil du være ganske ærlig, saa vil du indrømme, at havde du i denne Henseende været lige saa nøjeseende med Begrebet „Judaspenge", som du nu er overfor dine Kammerater i Søfyrbøderforbundet, saa havde der i Dag ikke eksisteret noget Dagblad, der hed „Arbejderbladet".

Saa er der lige de 35,000 Kr., du i sin Tid i Løbet af kort Tid formøblede paa din „Inter Klub" i Havnegade? De skulde vel ikke stamme fra Kilder som nu kommer ind under dit eget Begreb om *„Judaspenge"*? Thi det var vel ikke just Storkapitalisters Penge, der dengang *saa letsindigt cirkulerede over Disken?*

Naar du nu Rich. Jensen raaber „Judaspenge" efter dine „Fagfællers" Krav om Hyretillæg, synes du saa ikke, at det var rigtigst, at du ogsaa i den Sag stod helt hvidskuret for enhver Mistanke!

Flere Former for Judaspenge og nogle sære „Tilfældigheder".

Efter den Defination, Rich. Jensen har givet af Begrebet „Judaspenge", findes der altsaa forskellige Optattelser af dette Begreb.

Vi skal her pege paa en anden Opfattelse af dette Begreb.

Lige efter at den „kommunistiske" Borgerrepræsentant Rich. Jensen havde talt for „ordentlige" Lønninger til Politiet, modtog vi fra en Arbejderkvinde paa Christianshavn, en Kopi af en meget indigneret Protest, hun havde sendt „Arbejderbladet", og hvori hun bl. a. forespurgte: Hvorledes denne *„revolutionære Kammerat" kunde tale for saadan et Forslag*, — om *Politiet skulde have bedre Løn for bedre at kunne overfalde og prygle Arbejderne?*

Denne Kvindes Forundring over Rich. Jensens Stilling til Politiet maa efter vor Opfattelse bero paa manglende Opmærksomhed.

Dels er Rich. Jensens Parti blevet et pænt borgerlig Parti, og dels kan Politiet og Rich. Jensens gensidige Stilling dog ikke opfordre ham til at være særlig vred paa Politiet.

I de to Strejkekampe er det gaaet meget haardt til mellem Søfyrbøderne og Politiet. Søfyrbøderne har faaet vældig med *Knubs* og *meget Fængsel* i de to Kampe, men er det ikke sært, at Manden, der stod bag bed, *„Kamplederen" Rich. Jensen, han slap altid mærkværdig uden om!*

Selv da en hel anden Organisations Ledelse — R. F. O. — blev „spjældet", erindre vi ikke, at Rich. Jensen blev „sat fast".

Selv ved det berømmelige Lem-Mode, hvor Rich. Jensen sloges som en Løve, og to Gange blev lagt „død" af de menige Betjentes Knipler, læste man intet om, at han fik et „Eftersmæk" i „Retten", medens mange af hans Kammerater fik Bøder og Fængsel for langt mindre drabelig Deltagelse!

Eller erindre Søfyrbøderne de to Møder i 1933 i „**Idrætshuset**". Paa det første skummede *„Kraftkarlen"* Rich. Jensen i Kampiver og Mod. Paa det andet — 8 Dage efter — erklærede han, at der ikke var andet end at opgive Kampen, og *grædende bad han Kammeraterne Farvel*, thi erklærede han, *uden for staar Politiet for at „tage" mig!*

Men lige som under Kampene *var der slet intet Politi, der „tog" Rich. Jensen!*

Der skete ogsaa noget andet meget mærkværdigt lige i det Moment.

Der skete det, at Politiet lige *paa en bestemt Nat* kunde bryde ind paa Søfyrbødernes Forbundskontor, hvor *netop* den Nat, — formentlig ved en „Forglemmelse", Fortegnelsen over Strejkevagterne laa henlagt, og Politiet kunde konstatere, hvem der havde gaaet Strejkevagt *en bestemt Aften i Gasværkshavnen*, hvor et Par Politibetjente havde faaet nogle Prygl!

Det kostede de Søfyrbødere nogle Maaneders Fængsel.

Det var et mærkeligt *„Uheld"* med de illegale Lister i Politiets Hænder, lige saa mærkværdig som Rich. Jensens tilsvarende *„Held"* med aldrig at falde i Politiets Kløer og ikke mindre mærkværdig, end naar den samme „heldige" Strejkeleder senere foreslaar Lønforhøjelse til det samme Politi — der har prygl̄et hans Kammerater samtidig med, at han nu stempler sine Kammerater Krav til Rhederne om Farezonetillæg som et Krav om *„Judaspenge"!*

Nu da Rich. Jensen selv har sat Problemet „Judaspenge" paa Dagsordenen, vil vi opfordre ham til f. Eks. i „Arbejderbladet" at udrede dette Problem lidt nærmere, set i Belysning af de offentlige Forhold, vi her har fremdraget!

Vi kan forsikre ham for, at det vil paakalde Interesse langt ud over Søfyrbødernes Kreds.

Orienterende Oversigt -

Fortsat fra Side 1.

talrige Smaaborgerskab saa Stalins Parti den store Mulighed for sin Opgave.

I Løbet af mindre end en Maaned slog Partiet fuldstændig om fra en patentrevolutionær Stilling, med den russiske Oktoberrevolution som Forbillede, til den demokratiske Folkefronts [illegible] Forsvarer og Værn [illegible]

[illegible]

Partiet [illegible] Staten med dets revolutionære Frem- [illegible] Medlemsantal [illegible] paa Porten og i Stedet [illegible] Tusinder af Smaaborgere [illegible] fulgt af en Hærskare af alle mulige forslagne Banditter og [illegible] Politikere, der [illegible] Muligheder for Forretning, Magt og Ære og Penge.

Karakteristisk for denne rygradløse Bande turde vel nok Millionærspekulanten **Jesu Hernandes** være, en forslagen kapitalistisk Spekulant og Gechæftpolitiker af den mest afskyelige Art, en troKopi af Francos Financier.

Den nye Linie i den fransk-engelske Imperialismes Sold.

Understøttet af uhyre Summer, som direkte betales af det spanske Folk for Levering af russiske Vaaben, men hvis virkelige Kilder sikkert for en stor Del maa søges paa begge Sider den engelske Kanal, blev dette Ministerparti, der aldrig har haft og heller ikke i Dag har nogen Rod i Spaniens arbejdende Befolkning, sat i Stand til, at udfolde en storslaaet Agitation, der med de nye „moralske" Kræfter satte ind paa alle Felter og ved Midler, som selv Verdensmesteren i politisk Gøglreklame Göbbels ikke har har overtrumfet.

Partiets egen Fortid: Den sociale Revolution" blev nu nøget Franco-Fascisterne havde opfundet for at ødelægge det spanske Folks Sammenhold. **Det afgørende var nu den politiske Folkefront**, der samler hele Folket om „**Demokratiets lovlige Orden**".

Borgerskabet og dets Partier skal underkues samt deres Repræsentanter i „Cortes" - Rigsdagen - som den lovlige Ordens Repræsentanter, der har Ret til Repræsentanter i Regeringen, medens Fagbevægelsens Repræsentanter ikke har nogen lovlig Ret der.

Caballeros Regering var en Diktaturregering, der burde afløses af en lovlig Regering udgaaet af de politiske Partier.

Fortsættes i næste Nr.

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

XIII.

Naar man staar overfor en saadan Kendsgerning, saa er man klar over Demokratiets bundløse Løgnagtighed, naar det bestandig taler om de sociale Reformers, den sociale Forsorgs store Fremskridt.

Et enkelt Eksempel.

Et Eksempel paa den bestandige Appel til Tankeløsheden har man bl. a. i en Artikel, som den berygtede „Hipa-Central" har udsendt til Fagbladene, og hvori forklares, hvor godt Arbejderne har det under det kapitalistiske Udbytningssystem.

Her anføres bl. a. et Sted, hvor stort et Gode Arbejderne har i Hr. Steinckes Socialreform, der medførte større offentlige Tilskud til Arbejdsløshedskasserne og mere Hjælp, hvor Hjælpen i Forvejen var karrig. Som Bevis herfor staar der: „Fra Finansaaret 1932—33 til 1934—35 steg saaledes Statens og Kommunernes samlede sociale Udgifter med 63 Mill. Kr., og siden er dette Beløb yderligere steget.

Den naive Læser udbryder uvilkaarlig: 63 Mill. Kr. paa 2 Aar og siden mere. Der kan man se, hvad det betyder, at have Demokratiet ved Magten!

Javel, men i et andet Afsnit af samme Artikel, hvor det gjaldt om at overbevise den arme Læser om Demokratiets Evne til at fremme Beskæftigelsen, oplyses, at i de samme 2 Aar gik fra en Tredidel til Halvdelen af Danmarks organiserede Arbejdere arbejdsløse, altsaa helt op til 3 Hundrede Tusind voksne Mennesker foruden Børnene, der skulde have Mad hver Dag.

De vældige 63 Mill. Kr. bliver pludseligt regnet ud paa Baggrund af de foreliggende Realiteter, en eneste indskrumpet Kummerlighed.

Det humane Fremskridt

Eller hvorledes med de faktiske Kendsgerninger med Henblik paa Demokratiets øvrige Snak, om den **humane** Forvaltning af de sociale Reformer.

Er det særligt humant, at børe de Gamle sammen i Reglement-Anstalter, underkastet Sogneledelsen og Betjeningens Vilkaarlighed, berøvet enhver Ret til personlig Smag og Indretning af Liv og Tilværelse, enhver selv den mindste Følelse af et Hjem i dette Ords dybe Betydning, som Fristed for personlig Livsudfoldelse og individual Ret?

Hvis disse Foderanstalter „en Gros" med pæne Mure, en smuk Forvalter og Økonomabolig, med bestemte Foder- og Drikketider og „op og i-Seng-Tider" i Fællesstuer, ja, hvis hele dette afskyelige Slavesystem er Udtryk for Humanisme, som Titusinder af gamle Mennesker med fuldkommen Ret undflyr, lige saa længe de kan gøre Modstand mod at blive kvalt i dens umenneskelige Kulde, med bonede Gulve og støvsuget for den sidste Draabe umenneskelige Kaffetaar, ja, jeg gentager, er Demokratiets Humanisme, saa var den gamle Aftægtsstue Himlen paa Jorden.

Eller er det Tonen og Aanden fra Socialkontorerne, Demokratiet taler om, naar det taler om den **humane** Forsorg.

Er selve Socialloven Udtryk for denne Humanitet, der berøver de Fattige enhver Adkomst til nogen lovlig sikret Ret eller Understøttelse, som berøver dem alle andre Borgeres Adkomst til Appel hos de alm. Domstole, og i Stedet udleverer dem som retsløse Ofre til Kommunebureaukratiets Vilkaarlighed, eller Administrationens hjerteløse Reglementsafgørelser.

Jeg forstaar, at denne „humane" Socialreforms „humane" guldmedaljebehængte Fader til Stadighed maa have et Par Politibetjente til at passe paa sig.

Og hændte det en Dag, at Brostenene løftede sig og Gadens Parlament talte, da vilde han ikke være daarligere stillet end 80 Procent af Lovens smaa Administratorer rundt paa Socialkontorerne.

Det maa være en særlig Art af „**Humanisme**" som denne, der avler glødende Had i Tusind efter Tusind af ellers fredelige og skikkelige Menneskers Følelsesliv. Men saadan er Demokratiets „humane" sociale Forsorg. Ikke den største Udbytter og hans frækkeste Drabant vovede her i Landet, at byde den usleste Lønslave den „humane" Behandling, Socialkontorernes Personale byder vore fattige Klassefæller, hvor selv det seksuelle Livs ømfindtlige Intimiteter kynisk kræves blottet og rubriceret, for i Naade — efter endt „Hjemmerodning" og Skandalisering hos Viceværten og Spækhøkere — at faa nogle lumpne Kroner til Brød og Margarine.

Jeg mødte for faa Dage siden denne „**Humanisme" lyslevende. En fattig Kammerats Hustru, Moder til 7 Børn, hvoraf de to mindste var svage og skulde have ekstra Mælk. Derfor kom hun nu fra** Socialkontoret og hun fortalte mig grædende, hvor hovent og snærrende hun var blevet behandlet deroppe af en yngre Dame, — formentlig en Udgave af det nye socialdemokratiske Arbejderaristokrati, hvis Poder nu sidder tykt paa de offentlige Kontorer. Den fattige Arbejdermoder vidste ikke hendes Navn, men hun havde bemærket, at baade Haar, Læber og Negle var rødmalet paa „Damen".

Og saadanne hjertesviende Eksempler aflejres Dag for Dag, Aar efter Aar i Tusindtal i de Fattiges Sind og Omdømme, Billedet af denne Demokratiets „humane" Forsorg, der i karrighed og hjertesaarende Brutalitet ikke staar tilbage for Estruptidens Fattigvæsen.

Demokratiets Tale om „**Humanismens Fremskridt**" er afsløret Løgn og Hykleri, hvor Demokratiet som Kapitalismens politiske Administration staar Ansigt til Ansigt med Ofrene for dets „Humanitet".

(Forts. i næste Nr.)

Kvindelig Arbejderforb.

Fortsat fra Side 1.

stor Fagf., som Tilfældet er her.

Kuppet foregik dels ved en Partiagitation forud paa Arbejdspladserne og dels ved, at Smørklubben ved Indgangen til Generalforsamlingen lod omdele Sedler med de Navne, paa hvilke Partislaverne skulde stemme.

Saa saa' man det meget betegnende Særsyn, at de udkommanderede „Partifæller" straks kunde udfylde Stemmesedlerne, hvorefter de fleste af dem igen forsvandt, blæsende Generalforsamlingen og Forhandlingerne en lang March.

Bortset fra denne Medlemskvalitet, hvorpaa disse socialdemokratiske Bestyrelsesmedlemmer sidder, saa afslører det hele Forhold en Afgrund af beklagelsesværdig Forfald indenfor Fagbevægelsen, der nok bare ikke gør sig gældende indenfor Kvindernes Rækker.

Der maa skabes en streng saglig Opposition i Afd. 1

Naar det virkelig kan lykkes, efter alt, hvad der lige er foregaaet i Afd. 1, — en saa dybt kompromitteret Partiretning fuldstændig at erobre Magten, saa kan Oppositionen heller ikke sige sig fri for Skyld heri.

Vi skal her lade den „kommunistiske" Opposition ganske ude af Betragtning, thi den vil kun føre Fagforeningens Medlemmer under samme ukontrollerede Partidiktatur som Socialdemokraterne. De to politiske Retninger vil begge gøre Fagf. til et Redskab for deres Partier, ikke for Medlemmernes Rettigheder og Eksistensinteresser.

Men der har i Afdeling 1. været Tilløb til, og er bestandig blandt de mere alvorlig tænkende Fagforeningsmedlemmer Stof til en stræng og saglig Fagforeningslinie, der afviser enhver fremmed Indblanding, og som vil samle Fagforeningens hele Kraft om Kampen for bedre Lønvilkaar, og indadtil gennemføre den strengeste Kontrol med Fagforeningens Midler paa Grundlag af Medlemmernes absolutte direkte Indflydelse i alle betydelige Spørgsmaal indenfor Organisationen.

Der er blot det, at disse Tanker har manglet en samlende Organisation, som en organiseret Modvægt mod de politiske Fraktioners skadelige Kupmagerier.

Spørgsmaalet er da her i denne mishandlede faglige Organisation, — som i saa mange andre, — om de Medlemmer, der vil Fagforeningens Selvstændighed, Medlemmernes absolutte Kontrol og Bestemmelsesret og en forstærket Agressivitet for deres Lønvilkaar kan overvinde Betænkelighederne og danne en faglig Oppositionsgruppe, der paa alle Felter kan tage Kampen op med de politiske Fraktioner, der nu bare mishandler, udplyndrer og ødelægger Fagforeningen.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab
Fast kvindelig Medarbejder
Alle Hverdage Kl. 10 — 12.
Mand & Fred. Aften Kl. 7 — 8.
J. H. LEUNBACH

Husk den billige Skomager

Blaagaards Plads 19

laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler Kr. 4.50 og 5.00
Damesaaler & Hæle 3.50 og 4.00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10 % Rabat
Ærbødigst A. Davidsen

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Alle 8.
Obro 6016. Obro 6316

Mødelisten

Havnearbejdernes Fællesforbund.
Ekstra Generalforsamling Søndag den 24. Oktober Kl 10. Rømersgade 22

Støberi, Special og Maskinfabriksarb. Forbund.
Ord. Generalforsamling Søndag den 24 Oktober Kl. 9. Enghavevej 40.

Specialarbejdernes Fagforening.
Ord. Generalforsamling Mandag den 25. Oktober Kl. 19.30. Weinolds Lokaler, Nørrevold.

Tobaksarbejderforbundet, Afdl. Enigheden.
Ord. Generalforsamling Onsdag den 27. Oktober Kl. 19,30. Rømersgade 22.

Hudenes Fagforening.
Generalforsamling Onsdag den 27 Oktober Kl. 19.30

Smede og Maskinarbejdernes Afdl. 5.
Ord. Generalforsamling Torsdag d. 28. Oktober Kl. 19.30. Rømersgade 22. Festsalen.

Smede og Maskinarbejdernes Afdl. 9.
Ord. Generalforsamling Torsdag d. 28. Oktober Kl. 19,30. Weinold, Nørrevold.

Smede og Maskinarbejdere Afdl. 18.
Ord. Generalforsamling Torsdag d. 28. Oktober Kl. 19,30. Overbysalen, Rømersgade 22.

Børsteindustriarb. Fagf. af 1898.
Ord. Generalforsamling Mandag den 25. Oktober Kl. 19,30. Folkets Hus, Jagtvej.

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thøgersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 38. | Fredag d. 29. Oktober 1937 | 2. Aarg.

Ude og Inde

En ringe ydre Begivenhed kan fremkalde et Mindebillede, saa det staar afklaret og rent i alle Konturer mod Tidsforholdets halvdunkle Baggrund.

Det var forresten en Arbejders Ord ved et Møde forleden Aften, der kaldte et saadant Mindebillede frem.

Denne Arbejder mente, at Arbejdsmændene hos Burmeister og Wain havde handlet mere fornuftigt, ved at have ført deres Lønkamp inde paa selve Værftet, i Stedet for at gaa ud i aaben Strejkekamp og nu hver, for „denne Forbrydelse", af deres fattige Ugeløn skal betale 100 Kr. i Bøde.

Det var Spørgsmaalet om at føre Kampen *„udenfor eller indenfor"*, der fremkaldte et Minde hos mig.

— — —

Det var en Middagsstund med høj Sol, der stod i Flimmerlys ind i Restaurationens Forsamlingssal.

Omkring mig sad nogle og tyve unge Arbejderkvinder. De vilde have et godt Raad.

For to Timer siden havde de i Harme forladt deres Arbejdsplads, var gaaet ud i en „ulovlig" Strejke.

Grundene var vægtige nok, — men Mulighederne ? ? ?

De arbejdede i deres Afdeling paa en ussel Timeløn. Fabrikens Direktion vilde presse endnu mere Arbejde ud af dem for denne Løn.

De unge Kvinder stod i Række ved to lange Borde og arbejdede. Bag dem kom saa „Eksperter" med Kontrolure, hvormed de kontrollerede Tiden for hver af de unge Kvinders Bevægelser i Arbejdsprocessen.

Samtidig blev indført Kontroljournaler, hvorpaa Arbejderskerne skulde indføre Minutantallet for den Tid, de ikke stod ved Arbejdsbordet, og hvad de havde foretaget sig.

Harmen var stor mod dette Slavesystem, og da en af Kvinderne blev jaget paa Porten, fordi hun havde skrevet et uartigt Ord ud for Tidsangivelsen for Opholdet paa W. C., gik de allesammen. — Og nu sad de her og vilde have et godt Raad.

— — —

Alle Fabrikens øvrige Arbejdere og de var to à tre Gange flere, havde alle dobbelt saa meget i Løn eller ved Akkord endnu mere, og de maatte med ud om Strejken skulde lykkes.

Jeg talte til de unge Kvinder om Vanskeligheden med at faa disse Kammerater ud, og holde dem ude til Sejren var vundet, om Forbundsledelsens Bekæmpelse af deres Strejke og Voldgiftsdommene, der vilde falde.

Og da var det jeg fortalte dem om, at *en Kamp kunde vindes inde paa Arbejdspladsen.*

Men det vilde de ikke høre Tale om. Det var at „krybe til Korset", og de troede ikke paa deres Evner til at vinde Kampen paa den Maade. Derimod troede de bestemt, at de kunde faa Kammeraterne med ud, og Kampen kunde vindes *uden for Porten.*

Jeg bøjede mig, og gav dem de Raad, „en gammel Rotte" kender til om den aabne Kamps Taktik.

Men et Løfte tog jeg af dem. Jeg citerede Dalgas Ord for dem: *„Hvad ud ad til tabes, kan ind ad til vindes"*, og vi lovede hinanden, at saafremt den aabne Kamp tabtes, da skulde vi tales ved, inden de paany gik ind af Fabriksporten.

— — —

Og saa løb den aabne Kamp af Stabelen. Det var prægtige Piger! I Løbet af et Par Dage var Fabrikken renset for de øvrige Arbejdere. Selv den mest socialdemokratiske lovlydige smaaborgerlige Træskhed maatte i første Omgang bøje sig for deres enorme Kraft og *„Gaa paa-Mod"*.

Og denne Strejke blev et Billede af *straalende Lys* — og af *dybeste Mørke.*

Dens Aand vandt Genklang i Tusinder Arbejderhjerter Landet over. Vor Klasses herlige Solidaritetsfølelse strømmede ind i en Strøm af frivillige Bidrag, langt ud over al Forventning til denne „ulovlige" Strejke.

Men Reaktionens mørke Magter kæmpede ogsaa. Fabrikens Kapitalister kunde intet gøre, ud over at klage til Voldgiften og faa de kæmpende Arbejdere idømt en Bøde, som deres Fagforening „ikke" kunde betale.

Men Reaktionen har anderledes lumske snigende Kræfter. Hele Forbundsbureaukratiet og hver en borgerlig Lus inden for Fagbevægelsen brugte ethvert Middel til at ødelægge de Strejkendes Sammenhold.

Flertallet af de Strejkende, som var langt bedre lønnet end de kæmpende unge Kvinder, havde ingen direkte Interesse i Strejken, og paa denne Kile hamrede Reaktionen saa energisk, at der en Dag blev Flertal for at hæve den „meningsløse" og „ulovlige" Strejke.

Den aabne Kamp *„uden for"* var *tabt*. Ikke af Mangel paa Midler. Der var langt flere Penge i Strejkekassen den Dag, Strejken hævedes, end den Dag, den begyndte — — men, ja lad det være.

— — —

Saa sad vi igen sammen i den samme Sal, — de unge Kvinder og jeg.

Men Solen skinnede ikke. Klokken blev mange den Aften, inden de sidste blev hentet sammen.

De var alle dybt alvorlige og tavse. Der var kun een, som var smilende og uanfægtet. Det var en „halvgammel forslagen Dreng", der havde oplevet saa meget af menneskelig Smil og Graad, at han endog brugte disse sublime Sindsfostre i Klassekampens Tjeneste. Han gik rundt og trykkede Kvinderne i Haanden, smilede til hver enkelt med et bevægeligt Maaneansigts Filursmil, — saa maatte de smile igen.

Vel, vi talte alvorligt sammen. De blev igen Troende.

Hvad ud ad til var tabt, maatte vi ind ad til forsøge at vinde.

VERDEN ER DIN

Glødende jern —
tag hamren smed og slaa!
Slaa i jernet din brændende tro o g attraa —
sekler har knægtet din tro — du s k a l tro det vil gaa!

Grovarme jord —
frem bonde — tag din plov!
Pløj i mulden aarhundreders blodige lov:
jorden er liv der har blødt under røveres rov!

Verden er din!
Lev livet — gør dig klar,
tag fabrikken og jorden — thi alt hvad du tar
er retsmæssigt dit — DET ER DIT — og kun dit — proletar!

h a l f d a n.

Planen blev lagt.

— — —

Den næste Morgen gik Arbejdet igen sin Gang ved de lange Borde, hvor de unge Kvinder stod i Rækker.

Op paa Formiddagen kom Eksperten med sit Kontrolur og stillede sig bag en ung Pige.

Nu var Stunden kommet, hvor vor Plan skulde prøves, hvor det skulde afgøres, om dens Belastningsprøve af den Enkeltes moralske Mod og Kraft kunde holde?

Jo det gik.

Saa snart Eksperten første Gang klippede med Uret, stod den unge Arbejderkvinde *stille og stiv som en Stenstøtte.*

Eksperten spurgte, hvorfor hun ikke arbejdede. Men Stenstøtten forblev *stum* som *stiv.*

Eksperten prøvede at flytte sig lidt til Siden, og straks begyndte „Støtten" at arbejde. Men Eksperten var derved kommet til at staa bag en anden ung Kvinde, og straks blev hun forvandlet til *en hvilende Støtte.*

Saaledes prøvede han omtrent en Time, men overalt, hvor han traadte hen med sit Kontrolur, stod Arbejdet stille, — saa opgav han for den Dag.

Om Aftenen da „Journalen" blev bragt paa Kontoret var kun Rubriken for W. C.-Opholdet udfyldt, og det var en *meteorologisk Vej rberetning* af „den anden Verden".

Da Eksperten kom igen den næste Dag, og det samme gentog sig, blev den unge Kvinde beordret til at forlade sin Plads og tage sit Tøj med. Hun var afskediget.

I samme Stund hun forlod sin Plads ved Bordet, forvandledes alle hendes levende og arbejdende Kammerater sig til hvilende Stenstøtter.

Ingen rørte sig, og ingen sagde et Ord. Livet og Arbejdet døde, da Kammeraten gik.

Ekspert og Værkfører og Direktrice røg alle i Forfjamskelse ned paa Direktørkontoret.

I Arbejdslokalet herskede Dødens Stilhed.

Ti Minutter efter kom den unge „afskedigede" Kammerat smilende tilbage paa sin Plads.

Men da blev den aftalte Plan brudt. Alle de hvilende tavse Stenstøtter blev spillevende. De omringede hende og gav hende et mægtigt „Hurra". Og da Eksperten lidt efter stak Hovedet ind af Døren, fik han et *„Hurra"* med — Og Hovedet forsvandt, for aldrig at vise sig mere.

— — —

Jovist, *hvad ud ad tabes, kan ind ad vindes.*

Men det forudsætter andet end rubricerede sjælsforarmede reformistiske Kontingentmedlemmer.

Det kræver Mennesker .

Unge Klassesøstre, i Mindet vinker jeg til jer.

Eli.

Stalinismen gaar bestandig sejrende frem

Det sidste sejrende Fremstød, Stalinismen har gjort, blev noteret i sidste Uge, idet der ifølge den officielle Presse, alene paa en Dag blev besørget 109 Dødsdomme og Henrettelser.

Dette er en foreløbig Rekord, men efterhaanden vil det nok gaa endnu hurtigere fremad med „Proletriatets Frigørelse" i den røde Fascismes Fædreland.

Der er sikkert endnu inden for det herskende Parti nogle Tusind Banditter, der skal udrydde hinanden, inden det bliver rigtig godt med „Proletariatets Diktatur".

I Madrid, hvor Caballero talte ved et Jættemøde i Søndags, blev han demonstrativt hyldet paa en saadan Maade, at man, selv om han slet ikke talte om Forholdene i U. G. T., kan regne med, at U. G. T.s Syndikater ogsaa her vil følge hans Retning.

Men Hovedslaget staar i Katalonien. Her har Stalin ofret Millioner af Pesetas for at knuse C. N. T., men Resultatet blev bare, at hans Kreaturer gjorde sig til Herrer i U. G. T. og saboterede Caballeros Retning ud. Der var ogsaa herfra Kuppet blev planlagt og gennemført.

Her har Caballero-Retningen for Alvor nu taget Kampen op. Et nyt Centralstyre for Provinsen er oprettet, og et Dagblad er startet, og rundt i alle U. G. T. Afdelingerne maa Stalinkreaturerne nu staa for Skud.

Da den Virksomhed, den gamle Ledelse har iværksat koster enorme Summer, er det sikkert ikke overdrevent, naar deres Møde forleden udsendte Meddelelse om, at allerede langt over et Hundrede Forbund og Syndikater indbetaler deres Kontingent til den.

Vor Interesse i dette Opgør er, at Caballeros Retning vil intimt Samarbejde med C. N. T. for den kollektive Opbygning, d. v. s. den sociale Revolution, samtidig med, at Tusinder af radikale socialdemokratiske Arbejdere, der for har staaet lammede i deres Raseri mod de stalinistiske Forbrydere, nu bliver frigjorte og faar Anledning til at gøre op med disse kontrarevolutionære Slyngler.

CABALLERO-FLØJEN

tager Kampen op mod Stalins Kreaturer

Spaniens reformistiske Fagforbund sprængt af Stalins Forbrydere

Den Alliance som Negrins moderate Socialdemokrater og Stalins samvittighedsløse Kreaturer havde sluttet for at erobre Magten over Spaniens faglige reformistiske Landsorganisationer, U. G. T., og som for et Par Uger siden resulterede i en Kupkongres, hvor de styrtede Caballeros mere radikale Retning, har taget en Vending, Kupmagerne sikkert ikke havde ventet.

Den gamle Caballero har nemlig sammen med hele den gamle Ledelse taget Kampen op imod Kupmændene, og det ser i Øjeblikket ud, som om denne Fløj vil drage langt den største Del af Medlemmerne til sig.

Kupkongressens Valg af ny Ledelse er i fuldstændig Strid med U. G. T.s Love, og den gamle Ledelse hævder, at den bestandig repræsenterer Organisationen.

Der foregaar nu et Opgør inden for U. G. T.s Fagforbund og Syndikater, om hvilken Retning, man vil tilslutte sig. Hele den gamle Ledelses Mænd er i Ilden paa Turnéer rundt i Byerne.

Af de Industrier, hvis Udøvere staar tilsluttet U. G. T., har den gamle Ledelse hel Tilslutning fra Metal og Kemikalieindustrien samt Jordbruget. Dernæst har den Tilslutning næsten udelt fra Typograffaget, Restaurationsfaget og de enkelte Transportgrupper U. G. T. har. Dernæst har meget betydelige Grupper i Byerne Valencia, Alicante og Cartagena tilsluttet sig. I Byen og Provinsen *Lerida* har saa godt som alle Syndikater under U. G. T. sluttet op om den gamle Ledelse.

Den politiske Snurretop

Med bidende sarkastisk Ironi skriver vort Broderorgan „C. N. T." i Madrid følgende om Stalinisternes jesuistiske Dobbeltspil:

„Det kommunistiske Parti vil lure os ved at fortælle, at man befordrer Revolutionen ved Beskyttelse af Smaaborgerskabet, befæste Ejendomsretten, gaa i Brechen for Smaaindustrien, kvæle Arbejderorganisationernes Indflydelse i Regeringen, sabotere Industriens Kollektivisering overfor Udlandets Finanskapital og — fremfor alt — benægte, at Forholdene i Spanien for Tiden er modne for den sociale Revolution. Og alt dette gør det samme kommunistiske Parti, som blot for faa Aar tilbage, da det begyndte at prædike sin Lære her i vort Land, havde den sociale Revolution som første Punkt paa Dagsordenen.

— — —

Med andre Ord: Som Kommunister gør man Revolution ved Hjælp af Kontrarevolutionen, og Kontrarevolution ved Hjælp af Revolutionen. Og om nogen vil paastaa, at dette er den rene politiske Drejesyge, saa vil vi erindre om, at dette er den uforfalskede marxistiske-leninistiske-stalinistiske sidste Tese-Teori."

— — —

Ja, Fornuften beskytte Europas Arbejdere mod denne forrygende Humbug.

Bliv Abonnent paa Bladet

Endeligt

Efter ca. 8 Maaneders Forløb er Forræderne ved Malagas Overgivelse, en Række Generaler, arresterede sigtet for Forræderi

Den 8. Marts i Aar indtog Italienere og Marokkanere Byen **Malaga** i det sydøstlige Spanien, og de anrettede fra lavtflyvende Maskiner et grufuldt Myrderi paa den flygtende Civilbefolkning, som „Arbejdet" den Gang omtalte.

Straks efter Indtagelsen, blev der rundt baade i den spanske og udenlandske „demokratiske" Presse rejst Beskyldninger mod vore Kammerater, de anarkosyndikalistiske Kolonner, for Forrædderi ved Byens Forsvar.

Vore Kammerater, der under store Ofre dækkede Tilbagetoget og den civile Befolknings Flugt, og som samtidig næsten var blottede for Vaaben, besvarede den oprørende Beskyldning imod dem, ved at udarbejde og indsende en omfattende Anklage imod de kommanderende Generaler og den stedfortrædende Krigsminister, Understatssekretær i Caballeros Regering **José Ascensio** for skyldige i Forrædderi ved Byens Forsvar og Indbyggernes forfærdelige Skæbne.

Resultatet af dette Skridt blev, at de Kammerater, der havde indsendt Anklagen blev arresteret og sad fængslet i lang Tid.

Men efter de gentagne Forrædderier fra Stalinisternes Sikkerhedspoliti ved Bilbao, Santander og nu Gijon, men mest af alt, efter gamle Miajas Afsløring af den femte Kolonne under Stalinisternes Beskyttelse i Madrid, Valencia og Barcelona, er Bladet ved at vende sig i Spanien — og i Malaga-Sagen.

Alle de højtstaaende Officerer, som vore Kammerater for ca. 8 Maaneder siden rettede deres begrundede Anklager imod for Forrædderi, er forleden Dag arresterede.

Blandt disse er den nævnte Understatssekretær, der forhindrede Vaabenleverance til Malagas Forsvar samt Generalerne Foriblo, Martinez Cabrera, og Fernando Monje samt Infanteobersten Hernandez Arteaga og flere andre Officerer.

Men vi kan vel ikke forvente, at den Presse, der herhjemme i sin Tid reporterede de løgnagtige Beskyldninger mod vore spanske anarkistiske Kammerater, nu meddeler om de virkelige Skyldiges Arrestation.

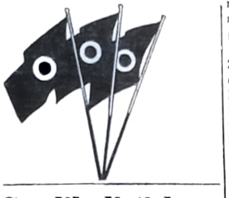

Syndikalistisk Ungdom

Rejs med

De tusind Stjerner blinkede
i Efteraarets Nat,
det var mig, som de vinkede,
Jeg følte mig besat.

Og tusind Tanker flokkedes
og trængte mægtigt paa,
paa Langfart ud Jeg lokkedes
mod Himmelkuplens Blaa.

Og nu beder jeg dig Kammerat, at du med mig vil tænke dig, at vi rejser bort til en anden Verden, en anden Klode, bort til en af de smaa lysende Prikker, du ser der oppe paa den natsorte Himmel.

Og tænk dig saa, at vi bliver vist rundt i et Samfund helt forskelligt fra vort. Og du træffer Mennesker, der lever uden Standsforskel og Klasser i et Samfund, hvor Arbejdet er den eneste Værdimaaler, hvor alle yder efter Evne og nyder efter Behov, et Samfund, hvor der ikke findes Nationer og Landegrænser, hvor Menneskene lever frit og lykkeligt, frigjort for alle de tyngende Love og Baand, der knuger dig og mig ned i Slavernes Tilværelse.

Og tænk dig saa, at det blev dig, der skulde vise en Repræsentant fra denne Verden rundt paa vor Jord.

Da maatte du vise ham, at hos os sidder en lille privilligeret Klasse og lever af en stor trællende Underklasses Frembringelser. Og maatte du ikke skamme dig over at vise ham Krigens Valpladser, hvor Tusinder og atter Tusinder vrider sig i Dødskampen efter at have været udsat for de mest djævelsk udspekulerede Pinsler. Men vilde du aabenhjertigt fortælle ham, at disse Mennesker der saa hensynsløst myrder hinanden ikke kender hinanden og intet Udestaaende har med hinanden, men blot har været saa uheldige at blive født paa hver sin Side af en rød Streg paa et Landkort. Nej, du vilde skamme dig. Men vilde ikke dit Hjerte svulme af Stolthed over at vise ham Spaniens heltemodige Proletarer, der uden Hensyn til personlige Forhold stiller sig selv midt i Kampen for sin Klasses Frigørelse og ofrer Livet for at standse Reaktionens Fremmarch.

Men — du vil have Grund til at skamme dig over at maatte fortælle, at du ikke er med i Kampen for Fred og menneskelige Leveforhold paa Jorden og at fortælle, at du i Stedet for blot laa hjemme paa Sofaen og læste. —Men saadan er du jo slet ikke. Du har taget din Beslutning og snart ser vi dig i vore Rækker, snart er du med i Kampen for den fri Kommunisme.

Johan.

Jeg vil ikke mere

finde mig i det, sagde Redaktøren forleden og slog i Bordet.

Han var flintrende gal i Hovedet og gav mig en forfærdelig Lektie om, at skulde han redigere Ungdomsspalten, vilde han have Stof at arbejde med.

Jeg maatte give ham Ret i hans Betragtninger, men da han begyndte at kalde Arbejderungdommen for uinteresserede Døgenigte maatte jeg melde Stop. Vi havde en lang Diskussion, og nu kommer det an paa Jer, om han eller Jeg faar Ret i vore Paastande.

Jeg er overbevist om, at I gør Redaktørens Ord til Skamme og at Artiklerne i den kommende Tid vil vælte ind over os. Hjælp med til at jeg faar Ret.

g. h.

Det er endnu Tid

Med den største Interesse paahørte 30 Kammerater Red. Christensens 1ste Forelæsning om Syndikalismen sidste Fredag Aften i Borups Højskole. Her fik vi en historisk Udredning af Navnets Udvikling, Grundene til Bevægelsens Opstaaen i Frankrig og Amerika, og en kort Gennemgang af Midler og Maal.

Næste Gang — i Aften Fredag Kl. 20 samme Sted — skal vi først høre en nøjere Prøvelse af dens praktiske Kamptaktik og Kampmidler set i kritisk Belysning af Kapitalismens Udviklingsforhold. Dernæst om dens historiske Idé om Kollektivisering af Produktion og Fordeling gennem Fagbevægelse, set i Belysning af de andre sociale Idéretninger, hvor disse falder sammen med eller tørner mod Syndikalismens Idé.

Selv de Kammerater, der ikke kunde komme sidste Fredag Aften, kan ved at komme i Aften opleve en baade interessant og lærerig Aften.

Lærlingens Læretid

Vi har modtaget følgende:

I mangfoldige Aar har Kravet om kortere Læretid staaet paa Lærlingeforeningernes Program. Utallige er de, der har gjort sig til Talsmænd for det Krav og lige saa utallige er de Diskussioner, der er ført om Mulighederne for dette Kravs Gennemførelse.

Jeg er Typograf-Lærling. Da den nye Lærlingelov blev vedtaget regnede baade jeg og min Læremester med, at min Læretid blev forkortet med et Aar.

Den første Oktober traadte Lærlingeloven i Kraft, og nu viste det sig, at Typografer sammen med Bogtrykkerne havde rettet en Henvendelse til dette eller hint Ministerium og deri anmodet om at Faget maatte faa Dispensation fra Paragraffen om Læretidens Længde; og under disse Omstændigheder kan det vel regnes for givet, at Dispensationen bliver givet.

Hvor er I henne, I, der engang raabte saa højt om Lærlingenes berettigede Krav om kortere Læretid. Sidder I nu sammen med Svendene fra attenhundrede og Hvidkaal og snakker, som de gør det om, at „Drengene har det sgu alt for godt", og om at, „da vi var i Lære gik det anderledes til". „Det manglede faneme bare, at naar vi har staaet 5 Aar i Lære — o. s. v." Eller udviser I nu den Solidaritet, som I i sin Tid krævede af Svendene.

Nej, nu er I at regne med Forræddere, der blindt giver Arbejdsgiverne Kort i Haanden til at udbytte os Lærlingene med og derved ogsaa skader jer selv. Mærkværdigt, at I ikke har anmodet om at faa lagt et Aar til den gældende Læretid.

Et andet Spørgsmaal, der gør sig gældende, er hvor Lærlingeforeningen er henne og hvad den har foretaget sig for at faa Svendeorganisationen til at ændre sin Indstilling?

?

Jeg spørger dig:

Hvorfor er du ikke Abonnent paa „Arbejdet"?

Er det ikke gaaet dig, — som det gik mig?

Naar jeg læste Elis Spidsartikler eller jeg læste Bladets faglige Artikler, saa sagde jeg ofte til mig selv: „Ja, det er s'gu' rigtig, hvad der staar i det lille Blad, — man burde egentlig være Abonnent paa det!"

Ærlig talt Kammerat, har du ikke ofte sagt det samme?

Og er det ikke gaaet med dig, som det i lang Tid gik mig?

Jeg vilde godt være Abonnent! Herregud 1,50 Kr. for hele 3 Maaneder i Abonnement! Det var jo ikke noget at tale om, men — — men — — — men jeg havde jo ikke det 7 Øres Brevkort ved Haanden — — —, ja saa blev det udsat, — indtil en Kammerat en Dag siger til mig: Kunde jeg ikke tegne dig som Abonnent paa „Arbejdet"? Og saa blev det Alvor. — — saa blev jeg Abonnent!

I Dag spørger jeg — din ukendte Kammerat —: kan jeg ikke tegne dig som Abonnent paa „Arbejdet"?

Du faar Bladet bragt ind ad Døren hver Uge i November og December Maaned for en Krone.

Vel, Ulejligheden er ikke stor. Udfyld nedenstaaende Bestillingsseddel, læg den i en *aaben* Konvolut, sæt et 5 Øres Frimærke paa og skriv: *„Arbejdet", Blaagaards Plads 21, Kbh. N.*, og i Brevkassen med den!

BESTILLINGSSEDDEL

Undertegnede bestiller herved „Arbejdet" som Abonnent for Oktober Kvartal 1937.

Navn ....
Stilling ....
Bopæl ....

Privatkapitalismen og Statens Udplyndring af den forbrugende Befolkning

Det er ikke ude i Verden, men her i Landet Ondskaben mod Arbejderbefolkningen har sit Stade

En opsigtsvækkende Opgørelse over Kaffepriserne 1913 og 1936

Under Aaget af de stadig stigende Varepriser og den fastbundne Løn mødes enhver Utilfredshed fra Arbejdernes Side bestandig med Paastanden om, at Skylden hertil kommer ude fra, ude fra den store Verden, hvis Forhold bestandig paatvinger Danmarks Arbejderbefolkning de tunge Eksistensbyrder.

Saa sent som ved Rigsdagens Aabning for et Par Uger siden fremsatte Regeringens Chef Hr. Stauning denne Paastand, som Undskyldning for de Byrder, der bestandig lægges paa den alm. Befolkning.

Vi har i mere end et Tilfælde paapeget, at den „Beskyttelse", der af Regeringspartierne er rejst for dansk Beskæftigelse er blevet misbrugt paa det skændigste til Udplyndring af den alm. forbrugende Befolkning, netop af de Kapitalgrupper, der behersker de beskyttede Industrier, medens Arbejdsløsheden bestandig plager selv de beskyttede Industriers Arbejdere.

Vi skal i Dag paa en endnu mere afgørende Maade dokumentere, at den voksende Udplyndring af den danske forbrugende Befolkning ikke stammer fra Udlandet, men udelukkende stammer fra en voksende hensynsløs Udplyndring her inden for Landets Grænser.

Vi vælger her en ren Importvare hvis Pris her i Landet ikke gavner dansk Beskæftigelse en Toddel og derfor ikke kan rangeres ind under: Beskyttelsen af den nationale Beskæftigelse.

Hvad Kaffepriserne fortæller Danmarks Arbejdere og Husmødre

Udlandets Pris og Prisen paa det nyttige Brændingsarbejde daler, men Statens Told og den indenlandske Handelsavance stiger flere Hundrede Procent

Vi tager her Tallene fra 1913 og 1936.

I Aaret 1913 importerede Danmark 16 Mill. kg raa Kaffe.

I Aaret 1936 importerede Danmark 29 Mill. kg raa Kaffe.

I 1913 gav de danske Husmødre *246 Øre for et kg Kaffe* i Detailhandelen.

I 1936 gav de danske Husmødre *442 Øre for et kg Kaffe* i Detailhandelen.

Prisstigningen er for den forbrugende Befolkning altsaa *196 Øre pr. kg Kaffe.*

Var det nu Sandhed, at Forholdene ude i Verden fremtvang Forværringen i Befolkningens Eksistensforhold, saa matte vi jo i Importprisen paa Kaffen, — der ude fra Verden, — finde Aarsagen til denne enorme Prisstigning i selve Udlandets Pris paa Kaffen.

Det modsatte er Tilfældet!

I Aaret 1913 kostede raa Kaffe i dansk Havn 110 Øre pr. kg.

I Aaret 1936 kostede raa Kaffe i dansk Havn 80 Øre pr. kg.

Udlandets Pris paa Kaffe leveret i dansk Havn er fra 1913 til 1936 dalet med 30 Øre pr. kg.

Det er altsaa ikke fra Udlandet at det Onde — den enorme Prisstigning — i dette Tilfælde stammer.

Brændingsafgiften er ligeledes dalet.

Det nødvendige Brændingsarbejde ved de raa Bønner, der udføres her i Landet og som altsaa kommer ind under „dansk Beskæftigelse", har heller ikke lukreret af den enorme Prisstigning, tværtimod.

I Aaret 1913 var Brændingsafgiften *for et kg Kaffe 33 Øre.*

I 1936 var Brændingsafgiften for et kg Kaffe dalet til 24 Øre.

Brændingsafgiften er saaledes dalet med 9 Øre pr. kg.

Vi kan af disse autentiske Tal fastslaa,

at *den raa Kaffe og det nødvendige Brændingsarbejde tilsammen fra 1913 til 1936 er dalet i Pris med 39 Øre pr. kg.*

Vi kan videre fastslaa, at naar Husmødrene i 1936 maa betale 196 Øre mere for et kg Kaffe end i 1913, saa stammer denne Forhøjelse ikke fra Udlandets Pris eller det samfundsnyttige Brændingsarbejde.

Nej tværtimod, saa er det andre indenlandske Faktorer, der ikke alene tager de 196 Øre, men tillige de 39 Øre, den brændte Kaffe er blevet billigere pr. kg.

Disse Faktorer tager altsaa ikke blot de 196 Øre, men ogsaa de 39 Øre, d. v. s. en Forhøjelse pr. kg. Kaffe paa *235 Øre.*

Klarhed over dette gaadefulde Forhold, at Kaffens en gros Pris daler, medens Detailprisen samtidig stiger til ca. det dobbelte, faar vi ved nærmere at undersøge *Toldens og Handelsprofittens Størrelse for de to Aar.*

Statens enorme Toldplyndring.

I Aaret 1913 tog Staten i Toldafgift for *hver kg brændt Kaffe 22 Øre.*

I Aaret 1936 tog Staten i Toldafgift for *hver kg brændt Kaffe 107 Øre.*

I Forhold til Detailprisen var Tolden i 1913 ca. 9%.

I Forhold til Detailprisen var Tolden i 1936 forhøjet til godt 24 %.

Men langt uhyggeligere stiller Statens Toldrøveri sig overfor Forbrugerne, naar man betragter den i Forhold til *Indkøbsprisen* paa Kaffen.

Prisen paa brændt Kaffe var 1913 jo 143 Øre pr. kg med et Toldpaalæg paa 22 Øre pr. kg, d. v. s. *ca. 15 %.*

I 1936 er Prisen paa brændt Kaffe dalet til 104 Øre pr. kg, men Tolden var steget til 107 Øre pr. kg, altsaa *med et Toldpaalæg paa 103 %.*

Hvis noget har Krav paa Betegnelsen: „autoriseret Røveri" saa er det en saadan Toldpolitik.

Men lægger vi nu denne blodige Statsudplyndring paa 107 Øre paa hver kg Kaffe til Kaffens egentlige Pris paa 104 Øre pr. kg, saa bliver dette 211 pr. kg. og dette Tal trukket fra de 442 Øre, som Forbrugerne maa betale pr. kg, viser dette, at der findes en anden Røver, der alene for sin Part tilegner sig 231 Øre pr. kg.

Denne noble Røver finder vi i

den kapitalistiske Privatgeschæft, der er Statens værdige Ophav og Staldbroder.

Som vi allerede har oplyst var Prisen pr. kg brændt Kaffe i 1913 143 Øre plus 22 Øre i Told altsaa 165 Øre, som trukket fra Detailprisen paa 246, giver en *Handelsprofit paa 81 Øre pr. kg.*

I Forhold til Detailprisen er dette en Handelsavance paa ca. 33 .

Men i Forhold til Kaffens egentlige Pris bliver det en Avance paa godt 56%.

Denne Handelsavance fra Aaret 1913, der i høj Grad nærmer sig Begrebet Aager, faar dog en helt anderledes ondsindet Karakter i Aaret 1936.

Som vi har oplyst om Aaret 1936 var Prisen da 104 Øre pr. kg brændt Kaffe, der med et Toldtillæg paa 107 Øre giver 211 Øre pr. kg.

Men da Forbrugerne maa betale i Detailpris 442 Øre pr. kg, tager Privatkapitalismen i Handelsprofit altsaa *231 Øre for hvert kg Kaffe, der sælges.*

I Forhold til Detailprisen er det en Avance paa godt 52%.

Tager vi Kaffens reelle Værdi, 104 Øre plus 107 Øre i Told, ialt 211 Øre pr. kg, bliver Handelsavancen paa godt *109%.*

Men smider vi begge Røvernes kunstige Opskruninger bort, — baade Told og Handelsprofit, — og kun tager den virkelige Værdi Kunderne faar udleveret, naar de køber et kg Kaffe, nemlig 104 Øre i Forhold til Handelsprofitten, saa bliver det en Handelsavance paa *222%.*

Fra Aaret 1913 til 1936 har Staten alene paa Artiklen Kaffe forøget sin Udplyndring af Befolkningen fra 22 til 107 Øre pr. kg, altsaa med *486%.*

Fra Aaret 1913 til 1936 har Handelskapitalen paa samme Artikel forøget sin Profit fra 81 til 231 Øre pr. kg, altsaa med *285%.*

Køb vort
Bladfondsmærke
Agitér for vort
Bladfondsmærke
Sælg vort
Bladfondsmærke

Demokratiets Uvederhæftighed

Den nationale Udplyndring

Alene paa Kaffen udplyndrede Staten og Privatkapitalen Befolkningen for ca. 100 Mill. Kr. sidste Aar

I Aaret 1913 købte og forbrugte Danmarks Befolkning ca. 16 Mill. kg Kaffe, hvis reelle Værdi udgjorde 22 *Mill. 880,000 Kroner.*

For at faa Lov til at købe denne Brugsværdi maatte Befolkningen til Staten ekstra betale i Toldafgift *3 Mill. 520,000 Kroner.*

Yderligere tog Privatkapitalen i Avance paa disse 16 Mill. kg Kaffe ialt *12 Mill. 960,000 Kroner.*

I Aaret 1936 købte og forbrugte Danmarks Befolkning ca. 29 Mill. kg Kaffe, hvis reelle Værdi udgjorde *30 Mill. 160,000 Kroner.*

For at faa Lov til at købe for denne Værdi Kaffe maatte Befolkningen til Staten ekstra betale i Toldafgift *31 Mill. 030,000 Kroner.*

Yderligere tog Privatkapitalen paa de 29 Mill. kg Kaffe en Profit paa 66 Mill. 990.000 Kroner.

Realværdi og Udplyndring.

1913:	
16 Mill. kg Kaffes Realværdi	**22,880,000 Kr.**
Statens og Privatkapitalens Udplyndring	**16,480,000 Kr.**
Befolkningens samlede Indkøbspris	**39,360,000 Kr.**
1936:	
29 Mill. kg Kaffes Realværdi	**30,160,000 Kr.**
Statens og Privatkapitalens Udplyndring	**98,020,000 Kr**
Befolkningens samlede Indkøbspris	**128,180,000 Kr.**

Vore Tal og Forholdet mellem Realværdi og Profit.

Et saa oprørende Forhold, at Befolkningen maa lade sig udplyndre for ca. *100 Mill. Kr.* ekstra, for at faa Lov at købe for godt 30 Mill. Kr. af en enkelt Varegruppe, saaledes som Tilfældet er

Fortsættes Side 4.

T.P.S.

En Anmeldelse.

Der er et Blad, vi gerne vil give et Par anbefalende Ord. Det er Organet for „Tuberkulosepatienternes Sammenslutning", „T. P. S."

Dette Blad bringer Bud fra en Verden, der ikke blot er ramt af de alm. sociale Sorger, men tillige er ramt af en af vore store sociale Sygdomme: Tuberkulosen.

Og enhver Arbejder, der har dybere social Indstilling i Sind og Tanke burde støtte den Sag, Bladet kæmper for, ved bl. a. at holde Bladet.

Vi, der hver Dag tudes Ørene fulde om, hvor herligt alt er her i Landet, havde alle godt af at læse om den Verden, dette Blad bringer Bud fra, hvor Armoden sidder ved Sygdommens Leje, hvor Skrigene fra de dødsdømte kvæles under den offentlige „Forsorgs" kolde Kontorregimente, hvor de sygeramte store Børneflokke under Kommunens „Forsorg" er mere ilde stedt end Dyrene i Bondens Stald. Eller se og læs Bladets Afsløringer om Forholdene, f. Eks. paa „Øresunds Hospitalet", hvor de lungesyge Mennesker lægges ud i Friluftsstuer mellem et stinkende Pissoir og et giftspyende Gasværk. Dette er Bud fra en Verden vi revolutionære Arbejdere ikke har Ret til tavse at forbigaa, om vi af Hjerte og Sindelag oprigtigt mener, hvad vi opgiver at kæmpe for.

Og samtidig er Bladet et Oplysningens Blad, der bringer Bud fra alle Felter af den store Kamp mod T. B., baade herhjemme og ude i Verden. Bladet søger i sin Linje at knytte den lægelige Sagkundskab til Kampen for den sociale Sygdom. Bladet, der er et Maanedsblad, bringer et stort Billedstof og fremtræder i smukt Udstyr, og dets Abonnementspris er 3 Kr. helaarlig eller i København 25 Øre pr Maaned. Bladet kan bestilles paa Sammenslutningens Kontor, Nordbanegade 22, 4, København N., blot ved at sende et Brevkort.

Det er maaske unødvendigt at fremhæve, at Bladet ligesom Sammenslutningen er uden politisk Linje, men meget stærk ved sin strænge Saglighed paa sit — desværre — mægtige Virkefeldt.

Ivan.

Typografernes Tarifforlængelse og 40 Timers-Ugen

Da Typograferne i København fornylig vedtog en Forlængelse af Overenskomsten til 1939 mod, at de som Godtgørelse for de forhøjede Varepriser straks fik 2 Kr. mere pr. Uge og iøvrigt fik en Løfteparagraf ind i Forhold til Pristallet, paapegede vi, at dette ikke var et Fremskridt, men kun en middelmaadig Forsikring mod Tilbageskridt!

Ved en nærmere saglig og kritisk Undersøgelse af den indgaaede Tarifforlængelse kommer man til det Resultat, at den end ikke garanterer denne beskedne Opgave.

Men lad denne Side af Sagen ligge i Dag. Det, vi ønsker at sige et Par Ord om, er de københavn-

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F.S. Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

ske Typografers Stilling til de øvrige Arbejdere.

Vi paatalte allerede ved Afstemningen over Forlængelsen det hæsblæsende *„Jag“* Forbundet og Afdelingens Ledelser havde med at faa Afstemningen gennemført, saaledes at hverken Brancheklubbernes og Afdelingens Medlemmer fik Lejlighed til ved Møder forud at drøfte Spørgsmaalet i Fællesskab.

Bortset fra at dette er et Brud mod al demokratisk Organisationsliv, som Typograferne selvfølgelig selv maa klare, saa ser vi i dette *Jag* noget af en *Faneflugt.*

Det er ubestrideligt, at Kravet om *40 Timers Arbejdsugen* er et Generalkrav, som danske Arbejdere ikke mere kan lade ligge.

Den bestandig stigende Arbejdsløshed og mange andre Forhold herhjemme kræver med uimodstaaeligt Magt, at dette Spørgsmaal bliver løst og løst i Overensstemmelse med det Fremskridt, de fleste Landes Arbejdere her har opnaaet og gennemført paa dette vigtige Omraade.

Og det kan ikke nægtes, at Typografernes nærmest flugtlignende Tarifformyelse her har virket forstemmende paa alle frisindede Arbejdere indenfor Fagbevægelsen.

Uden at vi vil deltage i Forgudelse af noget specielt Fag, saa maa vi tilstaa, at vi hidtil, særlig i Kampen for Forkortelsen af Arbejdstiden, har regnet Typograffaget som tilhørende Fagbevægelsens Avantgarde.

Det gør lidt ondt at maatte ændre denne Opfattelse. Men Kendsgerninger maa man bøje sig for.

De stadig stigende Varepriser har paa Forhaand ikke blot lagt den største faglige Overenskomstsituation tilrette til Foraaret, og tillige i Arbejdernes Indstilling — efter flere Aars Dødvande — begyndt at skabe en Kampvilje, man ikke med et Pennesrøg i et Statskontor faar Bugt med til Foraaret.

Ved Siden deraf skaber den voksende Arbejdsløshed en Kampvilje bag Kravet om 40 Timers Arbejdsugen, som man heller ikke stiltiende faar Lov at kvæle ved Foraarets Overenskomstsituation.

For disse Forhold kan ingen tænkende Arbejder være blind.

Men netop paa Baggrund heraf, hvor der er al Udsigt til, at Fagbevægelsen kommer til at staa op i en Kampsituation for et generelt Krav af den dybeste og største Betydning for hele Klassen, burde vore Typografer ikke have manglet.

Vi ser en Forsvagelse deri, at de ved denne for dem selv ret tvivlsomme Tarifforlængelse ligesom trak sig bagud, bort fra den begyndende opmarcherende Frontlinje.

Det er vort Haab, at denne Manøvre ikke danner Skole.

Det er nemlig slet ikke utænkelig Arbejdskøbertaktik, og en Taktik, der sikkert har de varmeste Sympatier indenfor bestemte højere Kredse inden for Arbejderbevægelsen, nemlig i Løbet af Efteraaret ved lidt Lønudligning af Vareprisenre paa Forhaand at drage de mest betydelige Fag ud af Foraarets Kampfront!

Det kan kun være i Arbejdskøbernes og det borgerlige Samfunds Interesse, om flere Fag endnu fulgte Typografernes Tilbagetogslinje fra Foraarets kommende Slag, hvor det bliver Klassespørgsmaal, der maa blive det centrale i Kampens Opgaver.

Mon ikke mange Typografer her tænker som os? Der er noget, der er større end Faginteresser, og det benævnes *Klassesolidaritet.*

A.

Det sker herhjemme

Oh I, der forsumper i skyggen —
forkrøblet for livet af nød:
I raaber hrr. Stauning i ryggen:
Aah, gi os et job og lidt brød! . . .

Men — brødre — forgæves I kalder.
Hrr. Stauning er lille og svag! . . .
Og inden saa længe han falder,
som offer for eget bedrag! . . .

Han søgte jo nemlig desværre:
(til dato med svigtende held)
At tjene forskellige herrer —
for uden selvfølg'lig sig selv! . . .

Men snart er det altsaa forbi —
med Stauning som førerperson! . . .
Han selv og hans gule parti —
blir knust ved direkte aksjon — — —
af Hitlernazismens forbandede ros!
— — —
Han falder skam ikke ved os!

Jacob Hansen.

Fru Mühsam endelig fri

Vi omtalte i sin Tid den Skæbne, der var overgaaet Enken efter den kendte tyske anarkistiske Literat Erich Mühsam, der paa en grufuld Maade blev pint ihjel af Nazisterne i Tyskland.

Efter Indbydelse af Sovjetmyndighederne tog hun Ophold i Unionen, hvor det var hendes Agt at samle og udgive hendes Mands efterladte Arbejder.

Men pludselig forsvandt hun, vistnok Juli 1936, og alle hendes Venner fik ingen Svar, hverken fra hende eller Myndighederne i Unionen. Tilsidst blev det klart, at hun havde lidt samme Skæbne som Tusinder andre, — hun var endt i en af G. P. U.s Celler.

Hendes Mand var jo Anarkist, hvis russiske Meningsfæller den røde Fascisme havde myrdet i Tusindtal, — og hans Værker vilde hun samle og udgive.

Der blev rejst en Proteststorm rundt i Verden til Fordel for den ensomme Kvinde, som Sovjetmyndighederne jo selv havde tilbudt Asylret.

Hendes Venner havde dog omsider opgivet næsten ethvert Haab om at frelse hende.

Det var derfor en glædelig Nyhed, da vort franske Broderorgan „Le Combat Syndikaliste“ for kort Tid siden kunde gengive en Meddelelse fra Formanden for den amerikanske Afdeling af „Ligaen for menneskelige Rettigheder“, Roger Baldwin, hvori berettes, at han endelig havde modtaget et Brev fra Fru Mühsam.

I dette Brev, der har været brudt af den russiske Censur, fortæller Fru Mühsam betegnende, ikke med et Ord, hvor hun selv har været henne eller om sin Skæbne. Hun meddeler blot, at hun nu har det godt, at hun er tilstaaet et Værelse samt foreløbig er bevilget 600 Rubler i maanedlig Underhold, og at hun har opnaaet Tilladelse til i „Gorki-Instituttet“ at afskrive sin Mands Værker.

Hendes Venner mener, at Brevet for saa vidt er ægte nok, idet det er skrevet med hendes Haandskrift, og at hun er i Live.

Men med Hensyn til Brevets Indhold er Sagen mere tvivlsom, da det absolut er skrevet paa en Maade, der afgjort viser, at hun er under Tvang. Baade Brevets Indhold, Form og Skrivemaade er ikke Udtryk for hendes Personlighed. Og alene Meddelelsen om, at hun har faaet „Tilladelse“ til at „afskrive“ sin Mands Værker, fortæller egentlig mere end den røde Fascismes Censor havde tænkt sig.

Men hun lever altsaa.

Skaf „Arbejdet“
en Annonce

Engelsk og dansk Fagbevægelse og 40 Timers-Ugen

Den fornylig afholdte Fagforeningskongres i England beskæftigede sig meget indgaaende med Spørgsmaalet om Indførelse af 40 Timers Arbejdsuge i Englands Industri.

Mange Talere kritiserede skarpt den engelske Regerings Stilling til Spørgsmaalet bl. a. ogsaa, Regeringens Stilling i *„Det internationale Arbejdsbureau i Geneve“* ang. dette Spørgsmaal.

Det blev fra flere Industriers Talsmænd paapeget, at de engelske Industrier efter den Rationalisering, der havde fundet Sted, og efter de Udbytter, Industrierne afkastede, udmærket i Konkurrencen kunde bære en 40 Timers Arbejdsuge og den Lønforhøjelse, denne forudsatte.

En Taler hævdede, at engelsk Fagbevægelse ikke kunde være bekendt at støtte en Smudskonkurrence mod de Landes Arbejdere, der allerede havde faaet gennemført 40 Timers-Ugen.

Mange Talere stillede sig paa det Standpunkt, at Fagbevægelsen ikke kunde sætte sin Lid til noget Regerings-Initiativ i denne Sag, men at Englands Fagbevægelse havde Pligt til selv at sætte de organiserede Arbejdermassers Kraft ind i Kampen for 40 Timers Ugens Gennemførelse i Forbindelse med fuld Lønudligning.

Resultatet af Kongressens Forhandlinger om dette Spørgsmaal blev da ogsaa en fuldstændig enstemmig Beslutning om Iværksættelse af, en hele England omfattende, Kampagne for Indførelse af 40 Timers Arbejdsuge med fuld Lønudligning.

Vi Syndikalister tillægger ikke officielle Kongresbeslutninger nogen særlig høj Værdi, — dertil er Arbejderne for ofte blevet skuffet, — men vi ser i den nævnte Kongresbeslutning et Udtryk for, at Kravet om 40 Timers Ugen er saa levende blandt de engelske Arbejdere, at de fine borgerlige Bureaukrater paa Kongressen ikke har vovet andet end slutte sig til Kravet og beslutte at iværksætte „en Kampagne“ for Kravets Gennemførelse.

Sandheden bag Beslutningen er, at d. Hrr. kun behøvede at rejse hjem og straks mobilisere Kampen. De engelske Arbejdere er parat til denne, de behøver ingen Agitationskampagne, de vil ud paa Linje med den øvrige Verdens Arbejdere i Spørgsmaalet om 40 Timers Arbejdsuge.

Men hvorledes med de danske Arbejdere?

Danmark er det Land, der i Dag procentvis har den største Arbejdsløshed i Forhold til det beskæftigede Antal Arbejdere.

Vi er det Land i Verden, der mest af alle trænger til en regulerende Fordeling af den tilstedeværende Arbejdsmængde mellem det forhaandenværende Arbejderantal.

Vi er det Land i Verden, der har det største Antal Millionærer i Forhold til Landets Størrelse og industrielle Produktionskapacitet.

Vi er det Land i Verden, der har de højeste Priser paa Arbejdernes alm. Livsfornødenheder i Forhold til Gennemsnitsindtægten for alle Arbejderfamilier i Landet.

Vi er den Arbejderklasse i hele Verden, hvor Gennemførelsen af 40 Timers Arbejdsugen og en tilsvarende Lønforhøjelse er den mest bydende Nødvendighed, om ikke Halvdelen af vor Klasse skal synke ned i al Elendighedsproletariatets haabløse Elendighed.

Vi paakalder alle danske Arbejderes Samvittighedspligt til paa deres kommende Fagforeningsmøder, at tage Kravet om 40 Timers Arbejdsugen op som et Generalkrav saaledes, at Fagforbundene tvinges frem i Aktion for Kravets Gennemførelse.

De samvirkende Fagforbunds kommende Generalforsamling bør ikke have Lov i Stilhed at gaa uden om dette Spørgsmaal.

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Arbejderungdommen og den nationale Socialisme

Hør hvor de kalder paa Ungdommen inden for alle Nationer.

Nu er det ikke mere blot Over- og Mellemklassens Ungdom og Bøndernes Ungdom, men nu er det i Særdeleshed Arbejderungdommen, der skal mobiliseres aandeligt, *nationalt.*

Og lyder det ikke besnærende: „Danmark for Folket!“

Og bliver det ikke en dragende Fanfare, naar Satsen ændres til: *„Danmark for Folkets Ungdom!“*

Og saaledes lyder Fanfaren i alle Lande fra Øst og Vest fra Syd og Nord inden for alle Nationer. Ja netop den samme Fanfare i alle Tungemaal, under alle Himmelstrøg, under alle farvede Flagduge til den arbejdende Ungdom, varierende kun Navnet paa Nationen inden for hver Toldgrænse.

Men Sangen er den samme: Vor Nation er den bedste af alle, og kun den vil værne din Frihed og Fremtid, den skal du elske og adlyde og kæmpe for, thi kun den vil værne og beskærme dig og give dig gode Livsens Kaar!

— — —

Og den Ungdom, der ikke tænker, driver i Vane med den nationale Strøm uden Tanke ud over Dag og Stund — fra Haand til Mund!

Men for den Ungdom, der tænker kritisk selvstændigt, er det muligt endnu et Problem, om denne nationale Inkarnation, denne nationale Rusbesættelse er andet og mere end en Forførelse, et Massebedrag for de „Fattige i Aanden“?

Thi for det virkelige Menneske, — det *selvtænkende* Væsen, — maa Friheden til at tænke og udfolde sig og leve sit personlige Liv bestandig være den Gudstrone, den følsomme Centrumsorganisme i Tilværelsen, der ikke taaler Formernes Fængsel, der ikke kan leve i Lænker, ligegyldig hvilken Farvedug man omvikler dem med.

Og hvor blandt alle højt pralende og selvfølende Nationer er vel den, der i Aandens, i Videnskabens, i Filosofiens, i Tankens og Digtningens Verden med Sandhed kan sige, at den repræsenterer det fuldkomne, det, der kan staa alene og ene bære Menneskeaanden i Tilværelsens fordrende Livsudfoldelse, den, der aldrig har laant eller modtaget fra en anden Nations aandelige Frembringelser af positivt skabende aandeligt Liv?

Ja, hvor er den Nation?

Den findes ikke!

Fra den materielt arbejdende Videnskab i Laboratoriet til den fineste Tankesmedie paa Filosofiens og Digtningens Parnas arbejdes der overalt internationalt med Indhold og Former.

Menneskeaanden kan ikke leve uden denne bestandige Udveksling mellem alle Nationers aandelige Liv, — den maatte indskrumpe og dø af Underernæring, om den blev spærret inde i Nationens Fængsel!

Menneskeaanden er en Verdensaand, som Kærligheden er en Verdenslængsel, hvad enten den iklæder sig hesperiske Versemaals underskønne Lin, eller den brunstig og følelsesfattig vælter sig ind paa Vanelejet i Alverdens Smaaborgerhjem eller i Negrenes Kraal.

Lad mig omskrive Drachmann: Barnet er Barnet, ihvor det gaar, og Nationens Særpræg led et Skaar!

Og selv i Nationens hemmeligste Vaabenværksted, i Krigsteknikkens inderste hemmelige Laboratorie, der ikke frit kan udveksle Fremskridt og Opfindelser med andre Nationer, der organiserer alle Nationer hele Spioncentraler for at stjæle fra hinanden.

Stakkels Nation, selv dit inderste mekaniserede militære Hjerte kan ikke leve uden Næring fra andre Nationer, — hvor er din Tale falsk og fuld af Løgnens Fraser!

— — —

Og Gutten, der lige paa Mødet havde skraalet: *„Danmark for Folket“* talte om Biler og Mekanik paa Vejen hjem, og hans „daarlige Dansk“ vrimlede af den tekniske Verdens internationale Gloser.

Oh stakkels nationale Sprog! Selv Smaadrengene i Gaden vilde savne Ord, om de skulde nøjes med din fattige Kost.

— — —

Men tænkende Arbejderungdom, I bedre end nogen har tidligt erfaret, at alt aandeligt Liv bæres oppe af et materielt Fundament.

Selv den skønneste Tanke og den stærkeste Vilje forkrøbles i Sultens Favntag!

Frembringelsen og Fordelingen af Menneskets materielle Behov er den Grundvold, hvorpaa al Kultur hviler og alt levende Aandsliv forudsætter.

Men kan nogen Nation i Dag frembringe denne livsnødvendige Grundvold, — være sig selv nok?

Tænk dig om!

Vort nationale danske Flæsk?

Undersøg det nærmere og du vil i det finde Stof fra La Plata Flodens eller Donaus Dale.

Men vort nationale danske Smør —? Ja, Koen aad med Behag Stoffet fra Mellemamerikas og Indiens Bomuldsplantager eller Ruslands Solsikkemarker!

Ja, tænk dig om, Gut! Hvor kom Stoffet fra i den Tændstik, du tændte din Cigaret med, og Cigarettens Tobak og Papir hvor

Vi vil ikke skjule, at saafremt vort Blad fortsat skal udgaa, da er det en bydende Nødvendighed, at hvert eneste Menneske, der sætter Pris paa Bladet, yder det sin Støtte enten ved at købe vort Bladfondsmærke eller ved at tegne sig selv og andre som Abonnenter paa Bladet.

Den Tanke, at andre nok klarer Bladets fortsatte Udgivelse, er kun Udtryk for personlig moralsk Slaphed og fører direkte til Bladets Død.

Forholdet er, at hver eneste 50 Øre eller Krone har afgørende Betydning for vort Blads Bestaaen. Ingen Læsere, der sætter Pris paa Bladet, kan under disse Forhold være bekendt at holde sig tilbage, naar de har Evnen til at yde et Tilskud — stort eller lille.

Derfor bort med al Ligegyldighed! Send i Dag Bladet et Bidrag! Dets Adresse er: Blaagaards Plads 21. København N.

Tiderne skifter —

Det kinesiske Kommunistpartis Knæfald for Blodhunden og Forræderen General Chiang-Kai-Shek.

Da den kinesiske general Chiang Kai Shek, understøttet af de sovjetrussiske rådgivere: Borodin og Galen (nuværende marskal Blücher) i 1926 brød op fra den nationale frihedsbevægelses hovedsæde: Kanton, og i spidsen for den national-revolutionære hær trængte sejrrigt frem gennem de kinesiske provinser, hvor arbejder- og bondeklassen overalt tilsluttede sig Kuomintangs parole om uforsonlig Kamp mod den udenlandske imperialismes undertrykkelse indlededes den anden kinesiske revolution.

En overgang så det virkelig ud til, at dødsklokkerne ringede over det feudal-militaristiske samfundssystem, og at nationalstatens dannelse med en forfatning efter europæisk forbillede skulde blive aktuel. En sådan udgang af den nationale frihedskamp kunde ikke alene have betydet et fremskridt for de kinesiske folkemasser, sammenlignet med feudal-systemets grænseløse udbytning og undertrykkelse, men sejren over den udenlandske imperialisme og dens kinesiske forbundsfæller i visse krese vilde have betydet en enorm svækkelse af de imperialistiske stater, hvilket atter vilde have kunnet fremskyndet den europæiske arbejderklasses revolutionære rejsning mod kapitalismen. Rigtigt ført, kunde den kinesiske revolutionsbevægelse have udviklet sig til et betydningsfuldt led i den socialistiske verdensrevolution og gennem sine sejre have inspireret det internationale proletariat til en energisk offensiv mod den på det tidspunkt indtraadte kapitalistiske stabilisering.

For anden gang siden verdenskrigen syntes det at lysne i øst, men begivenhedernes udvikling tog desværre et helt andet forløb. Da Chiang Kai Shek — i kraft af massebevægelsen — havde besejret den udenlandske imperialismes betalte agenter: de kinesiske generaler og deres lejede landsknægte, blev han, i sin egenskab af repræsentant for storborgerskabet, grebet af angst for masserne. På magtens tinde kom han pludselig til erkendelse af, at i den kommende nationalstat og dens repræsentative organer, vilde arbejder- og bondemasserne — ligesom tilfældet havde været i den første kinesiske revolution i 1911 under Sun Jat Sen's førerskab — få en afgørende indflydelse, ja, at det ikke lå helt udenfor mulighedernes grænse, at disse masser, der faktisk var frihedskampens virkelige bærere, i bevidstheden om deres magt vilde følge de russiske arbejderes og bønders eksempel i 1917, sprænge nationalstatens rammer og forvandle den demokratiske revolution til en socialistisk.

Stillet overfor denne mulighed, der udspringer af selve det kapitalistiske systems væsen og love, måtte Chiang Kai Shek foretrække den udenlandske imperialismes fortsatte overherredøm, hvorunder det vilde være muligt for det kinesiske borgerskab at tiltuske sig en vis national frihed og selvstændighed med fortsat ret til udbytning af det arbejdende folk. Og ligesom det russiske storborgerskab under Miljukovs ledelse i revolutionen i 1905 indstillede sin kamp mod det tsarristiske selvherskerdømme af angst for den revolutionære massebevægelse, således erkendte Chiang Kai Shek, hvad der i den foreliggende situation var det kinesiske storborgerskabs interesser.

Efter Shanghais erobring 1. marts 1927 forrådte Chiang Kai Shek koldblodigt den national-revolutionære frihedsbevægelse, sluttede forlig med den udenlandske imperialisme og vendte — på dennes befaling — skarp front mod den massebevægelse, der havde løftet ham op på sejrens tinde.

Med asiatisk grusomhed foranstaltede Chiang Kai Shek nu blodbad på de kinesiske arbejdere og bønder. Kampen mod den udenlandske imperialisme afløstes nu af kampen mod „de røde“.

Med rette brændemærkede Komintern dengang Chiang Kai Shek som den store forræder, og en grænseløs harme gav sig Udtryk i den kommunistiske verdenspresse.

At Chiang Kai Shek og Kuomintanglederne overhovedet var i stand til at begå dette skændige forræderi, skyldtes på den ene side den kendsgerning: at kapitalistiske magter altid vil slutte forbund mod den socialistiske revolution, et forhold, de arbejdende og udbyttede masser må være ganske klar over, når de under en eller anden form og selv midlertidigt

[illegible]

1 Krone

[illegible]

Glimrende Tilbud om billige Bøger

P. Ar[illegible]: De[illegible] Frihedskamp	1,25
Mikael Bakunin: Gud og Staten	0,50
Erik Hansen: Hvorfor jeg nægter at være Soldat	0,10
J. J. Ipsen: Revolutionen i Rumpenheim	0,15
J. J. Ipsen: Anarkisten Hans Jæger	0,15
J. J. Ipsen: Breve fra Utopister	0,15
Albert Jensen: Bolchevisme—Syndikalisme	0,75
G. H:son Holmberg: Syndikalismen, dens Væsen, Teori og Taktik	1,00
Franz Jung: Proletarer	0,50
H. Kilen: Landarbejderne og Syndikalismen	0,10
H. Knutsen: Syndikalismen som Verdensanskuelse	0,15
Frans Muller: Den vita Terrorn i Ungarn	0,50
Alfr. M. Nielsen: Vor fremtidige Organisation	0,15
Pierre Ramus: Det anarkistiske Manifest	0,15
Rud. Rocker: Av den parlamentariske Virksomhed	0,15
Rud. Rocker: Socialdemokrati og Anarkisme	0,10
Algot Rosberg: Amalthea	0,50
Upton Sinclair: Breve til Jul	1,00
Upton Sinclair: Messingskiltet	1,50
C. O. Tangen: Arbejdsløsheden og 6 Timersdagen	0,15
C. O. Tangen: Militærnægterne	0,10
C. O. Tangen: Slavekontrakter eller Kamp	0,10
C. O. Tangen: Registret som Kampvaaben	0,10
C. O. Tangen: Resolutioner fra I.A.A.s Kongres	0,10
C. O. Tangen: Frihedssange	0,25
C. O. Tangen: Sange og Digte	0,35
Tom Mann: Hvorfor jeg er Syndikalist	0,25

»Arbejdets Ekspedition, Blaagaardsplads 21, St. København N.

[illegible] gave, thi der findes ingen anden!

Denne *nationale Socialisme* er ogsaa overalt gaaet ind for den nationale militære Oprustning, og dens afskyelige Løgne om, at Danmark er bedst, Norge er bedst, Sverige er bedst, England er bedst, og Frankrig er bedst, er dette andet end at forplumre og forgifte Ungdommens Tanker og forføre Arbejderungdommen, gøre den moden til at føres til Slagtebænken, naar den nationale Kapitalismes Politikere ikke længer kan klare den med Kæltringestreger!

Før denne nationale Socialisme fremstod, var Arbejdernes internationale Tanker et Værn for international Fred, en Faktor, som de kapitalistiske Statsmænd maatte regne med og frygte for, naar der var Tale om at slippe Krigen løs!

I Dag eksisterer dette Værn næsten ikke mere. Hvad de nationalistiske borgerlige Partier ikke kunde besørge, det besørger nu denne *nationale Socialisme* i Løgnen om „Danmark for Folket" og „Sverrig for Folket" o. s. v.

Den Arbejderungdom, der lader sig forføre af disse uhyggelige nationalistiske Løgne, er moden kapitalistisk Slagtekvæg!

— — —

Men kritisk tænkende Arbejderungdom! Bør vi staa uvirksomme overfor denne Forbrydelse mod Menneskeheden og særlig mod den arbejdende Ungdom?

Vi er en Arbejderungdom, der mener Nej.

Vi, den syndikalistiske Ungdom, gaar positivt ind i Kampen mod denne Forfalskning af Socialismens internationale Væsen og Formaal.

Vi maa i Modsætning til denne [illegible]

[illegible] ved er en ledende kommunistfører blevet udnævnt til general og „betroet" ledelsen af de røde tropper.

[illegible]

Ja, tiderne skifter. Komintern står i forvandlingens tegn, og man søger ikke mere — bag en revolutionær fraseologi — at tilsløre det faktiske forhold. Klart og uden omsvøb erklærer Wan Min — det kinesiske kommunistpartis generalsekretær — [illegible]

[illegible]

[illegible] Verdens[illegible] kan garantere ved hele den internationale Arbejderklasses [illegible] og over alle Landegrænser.

Vi erklærer at Menneskets personlige aandelige Frihed og hele Menneskehedens materielle og kulturelle Fremskridt kun kan sikres ved, at alle Former for Kapitalisme og Nationalisme udslettes [illegible] Arbejdernes og alle nyttige Menneskers Ret til Jorden og Ar[illegible] [illegible]

Vi appellerer til den kritisk tænkende Arbejderungdom om at træde ind i vore Rækker og deltage i Kampen mod denne maskerede Fjende!

syndikalist

Privatkapitalismen og Statens Udplyndring -

Fortsat fra Side 2.

med Kaffeforbruget i 1936, og som vi her har klarlagt det med foreliggende reelle Tal, vil sikkert baade overraske og oprøre mange Arbejdere.

Det er jo desværre Tilfældet med det store Flertal af Arbejderne, at de er langt mere optagne af Pjat og politisk Ordskvadder, i Stedet for at beskæftige sig lidt med Økonomi. — Grundlaget for deres Eksistens.

Vi vil her møde den samme maabende Tvivl, som naar vi hævder, at Titusinder af Arbejdere inden for de mest rationaliserede Industrier i den første Morgentime fremstiller Værdien af deres Dagsfortjeneste.

De gider ikke følge med hverken i Udbytningen paa deres Arbejdsplads eller i Udplyndringen naar de giver deres Ugeløn ud.

Fra denne Dorskhedens Verden vil vi møde en Tvivlens Kritik, som vi iøvrigt blæser paa, fordi den savner enhver saglig Mulighed for Bedømmelse ud over dens egne Veklager over, at Ugelønnen ikke kan slaa til.

Derimod vil vi selv gøre opmærksom paa en kritisk Side af vore Tal, og hvorom vi vil sige et Par Ord.

Om Statens Voldstyveri af 31 Mill. Kr. af sidste Aars Kaffeforbrug, er der ikke andet at sige, end at det er lige saa uomstødeligt, som det er oprørende og umoralsk.

Derimod kan der gøres Indvendinger mod Privatkapitalens Avancetal. Der kan anføres, at en Del af disse 66 Millioner, der er paalagt Kaffen i sidste Aar, faktisk ikke er Profit, men dels Realværdi tilført ved Formalingen af Kaffen, og dels værdifuld Godtgørelse for en samfundsnyttig Tjenesteydelse i Fordelingsprocessen af Varen.

Vel, uden at vi paa nogen Maade vil godkende den rent ud vanvittige Formalingsproces paa Tusinder af smaa Kaffemøller, og ligesaa lidt vil godkende den hele profitsugende taabelige Fordelingsorganisation, som samfundsnyttig Tjenesteydelse, saa indrømmer vi gerne en Margin paa nogle faa Mill. Kr. til Formalings- og Fordelingsproces, ordnet paa en samfundsmæssig for Forbrugerne fornuftig Maade.

Men i denne Opgørelse maa vi ud fra et Forbrugerstandpunkt hævde at vore Tal alligevel er uangribelige, thi i de godt 30 Mill. [illegible]

[illegible]

at langt over de to Trediedele af de 128 Mill. Kr. Danmarks Befolkning betalte for deres Kaffe sidste Aar er røvet fra den, uden at den har faaet den mindste Værdi for den.

Demokratiets offentlige Uvederhæftighed.

Naar vi ved at sammenligne Tallene fra 1913 med Tallene fra 1936 for Kaffens Vedkommende, har dokumenteret, hvor voldsomt baade Statens og den private Kapitals Udplyndring af den forbrugende Befolkning er vokset, saa kan vi i denne Forbindelse ikke undlade samtidig at bemærke, at denne asociale Udvikling netop har fundet Sted i en Periode, hvor Demokratiet, hvis Program var og er, at bekæmpe Privatkapitalens Udplyndring af Befolkningen og at skaffe den indirekte Beskatning til Fordel for den direkte, for derved at lægge Skattebyrden paa de Skuldre, der bedst kan bære den.

Men vore Tal viser netop, at det modsatte har fundet Sted. Disse Tal afklæder Demokratiets mest fundamentale Valgløfter som uvederhæftige Fraser og politisk Svindel.

Og naar Hr. Stauning i Rigsdagens Aabningstale undskylder Befolkningens skærpede Eksistenskaar med Virkningerne ude fra den store Verden, saa viser netop de af os fremdragne Tal, at ogsaa denne Tale var uvederhæftig.

Netop en Artikel som Kaffe, vi ikke kan frembringe her i Landet, kan ikke under noget Forhold kræve en Fordyrelse af Hensyn til „den *nationale Beskæftigelse*".

Og naar Verden derude, „hvorfra al det Onde stammer", endog kommer med det Gode, at den nedsætter Prisen med langt over en Fjerdedel, saa udnytter baade den nationale Stat, for hvilken Hr. Stauning er Chef, og den nationale Kapital sin Magt til en kolosal Prisbelastning og Udplyndring af Befolkningen.

Og Forbrugerne af Kaffen er netop den store arbejdende Befolkning i By og paa Land, de Mennesker, hvis Interesser Hr. Stauning og det Parti, han repræsen-

[illegible]terer, hævder at *tjene*.

Vi maa erklære, at det er „Fanden ta' os" en nydelig Maade at tjene det arbejdende Folks Interesse paa.

Hvad Arbejderne bør foretage sig.

Vi Syndikalister har forlængst smidt de parlamentariske Børnesko.

Vi angriber ikke Demokratiet for selv at komme til, vi er forlængst overbeviste om det haabløse i at faa valgt *„nogle bedre Mænd"*.

Guderne frelse os for enhver Mistanke om denne naive Barnlighed.

Nu har Arbejderne og for Resten ogsaa de arbejdende Bønder valgt „bedre" Mænd længe nok til at kunne indse, at de bliver mere og mere snydt og narret jo flere „bedre" Mænd de vælger.

Vil Arbejderne derfor foretage noget [illegible]

[illegible]

Er vor Klasse ikke blevet en fuldkommen parlamentarisk Anstalt for Vanvid[illegible], da maa vi vel snart have lært, at det er lidt direkte Aktion overfor vor egen Prisskrue der mangler for at faa lidt Balance i Tilværelsen.

Det er paa Arbejdspladsen

at „Arbejdet bør sælges!" Vi opfordrer alle F. S. Medlemmer til at komme ud paa Bladets Kontor hver Torsdag Aften og afhente Bladet til Forhandling paa deres Arbejdsplads.

[illegible]

Vi Syndikalister vurder ikke [illegible]

[illegible]

Mødelisten

[illegible]

SEXUALKLINIKEN [illegible] Frederiksberg [illegible]

Fast betalende Medarbejder [illegible]

J. H. [illegible]BACH

Husk den billige Skomager

Blaagaards Plads 19

Herresaaler Kr. 4,50 og [illegible]
Damesaaler & Hæle 3,50 og [illegible]

Telefon Nora 111 [illegible]

[illegible]

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella [illegible]
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 3.
Øbro 5016 Øbro 5016

Bliv Abonnent

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thagesen